

Манинг Лиј Стоукс

Смъртта те чака на ливагата

МАНИНГ ЛИЙ СТОУКС СМЪРТТА ТЕ ЧАКА НА ЛИВАДАТА

Превод: Мариана Ламбова

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Когато се озовах у дома, все още треперех от страх. Едвам напъхах ключа в ключалката. Никога не са ме смятали за страхливец, а и общо взето, имам доста здрави нерви. Но не и онази вечер. Не и след като видях как убиха Били Гонсалес.

Дръпнах плътните завеси на прозореца, преди да светна лампата, после отидох до чворестото чамово барче и си приготвих двойно уиски със сода. Загазил бях, и то здравата. Преди половин час видях един гангстер на име Тъфи Сайкс да стреля по едно боксьорче на име Били Гонсалес. Малкият Гонсалес — многообещаващ състезател от средна категория — беше приятно момче с кожа като кафе, ослепителна усмивка и кремави костюми, които му бяха възтесни. Изиграл бе Ал Алонсо и бандата му — не се остави да го победят, както те искаха. Сега вече Били бе победен веднъж завинаги. Ама в тоя момент съвсем не ми беше до Гонсалес. Тревожех се не за друг, а за Ричард Лъдуел. За себе си! Аз единствен можех да свидетелствам, че Тъфи е убиецът — и Тъфи го знаеше.

Щракнах ключа и излязох на терасата. Под мен светлините на града проблясваха като перли върху черно кадифе. Девет етажа подолу закъснели автомобили се оживяваха на смени край светофара на „Сюпириър“ и „Колорадо“. Откъм езерото се носеше лека априлска мъгла с мирис на димящи въглища и на пролет. Като се придържах в сянката и избягвах ярките отблясъци на неоновата реклама за цигари върху срещнатата сграда, се приближих до перилата и надникнах.

Подпрял се бе нехайно на един тухлен зид между магазинче за цигари и ателие за химическо чистене. От изгодната позиция, която заемах тук горе, той ми се стори някак си смален и тантурест, носеше непромокаем шлифер и шапка с къса периферия. Той хвърли поглед нагоре и аз отстъпих. След малко отново погледнах — бе се зазяпал след едно високо и дългокрако момиче, облечено в кожено палто, което разхождаше два пудела.

Върнах се в апартамента си на таванския етаж и светнах лампата. Онзи там долу беше Мики Корси. Не го бяха изпратили да ме убие, а само да ме държи под око. Все още разполагах с малко време.

Телефонът иззвъня и аз вдигнах слушалката.

— Господин Лъдуел ли е? — Обаждаше се Бейтс, дежурният портиер. — Търси ви един господин. Не иска да си каже името. Мислех, че...

— Дай ми да говоря с него.

След малко чух гласа на Хари Уилкинс:

— Здравсти, Дик. Какво толкова е станало, братле?

— Загазих — отвърнах аз. — Здравата. През задния вход ли мина, както ти казах?

— Аха. Струва ми се, никой...

— Внимавай — прекъснах го аз, — не искам портиерът да знае. Хайде, качвай се горе.

— Добре. Ще му кажеш ли да ме пусне?

Бейтс пое отново слушалката и аз му казах да пусне господина горе.

— Повече никакви гости за тази вечер — наредих аз. — И не ме свързвай по телефона. Няма ме вкъщи за никого. Ясно ли е?

Той каза едно „Ясно“ и затвори. Наливах си второ уиски, когато на вратата се позвъни. Отидох да отворя.

— Хари, ти ли си?

— Да.

Свалих веригата и отключих. Хари се шмугна край мен в антрето. Изглеждаше прегърбен в излинялото си туидено пардесю и с тая стара сплескана шапка, кацнала на тила му. Той е единственият измежду познатите ми в бранша, който наистина прилича на вестникар от филмите.

Поканих го в дневната и му посочих барчето.

— Нещо за пиене?

— Не. Имам язва, забрави ли?

Той метна пардесюто и шапката си върху едно канапе и затършува за цигари из джобовете си. Наблюдаваше ме със зорките си очи, дълбоко хлътнали на слабоватото лице с множество белези от акне.

— Е, какво има, Дик? — Той седна и се отпусна в голямото кресло.

Аз се настаних в другото и казах:

— Чу ли какво се случи с Били Гонсалес тая вечер?

Хари се изправи в креслото.

— Да. Току-що съобщиха по телевизията. Защо питаш? Да не си се забъркал и ти в това?

— Видях как стана, на уличката зад „Кресънт Клъб“. В бара налетях на Гонсалес и той ми каза, че трябвало да говори с мен, но някъде другаде. Беше пиян и уплашен. Сигурно е искал аз да го сдобрявам с Алонсо, или пък да ми каже нещо за него. Не знам. Така и не можах да разбера. Като истински глупак се съгласих да се срещнем на уличката отзад. Той излезе пръв, а аз го последвах пет минути покъсно. И си намерих белята. Задната уличка не е осветена и едва бях направил три крачки, когато чух да се стреля. Не успях да офейкам, оттам изтича някакъв мъж и ме видя. Беше Тъфи Сайкс. Тъкмо прибираще пистолета в кобура под мишницата си. Позна, ме, разбира се, но не ми направи нищо. Само бързо се отдалечи. Вече са изпратили един да ме следи, стои отсреща.

Бръчка проряза тясното чело на Хари. За пръв път отбягваше погледа ми.

— Не можеш ли сам да се оправиш, Дик? Искам да кажа, нали си имаш вземане-даване с Алонсо.

— Не е точно така. И няма какво да го увърташ, Хари. Не само ти, всички в редакцията на „Време“ знаете, че Алонсо ми плаща. Когато отразявах спортните събития, превъзнасях до бога неговите боксьори и него самия като организатор. А откакто водя съдебната хроника, аз съм връзката му със съда и му осигурявам вътрешна информация, каквато мога да докопам. Но не е било кой знае какво. За него аз съм много дребна риба, Хари. Алонсо ще ме смачка като буболечка.

Той прецени с поглед дискретната елегантност на дневната ми.

— Не чак толкова дребна, бих казал. — Взе да си вади цигара с тънки, пожълтели от никотина пръсти. — Но сега май е вече късно за проповеди. Ще трябва някак си да те измъкнем от тая каша. Имаш ли нещо предвид?

Засмях се:

— Приятел си ти, Хари! Знаех си, че ще ми помогнеш. Да, имам нещо предвид. Трябва да се махна оттук. Веднага. Още тази нощ.

Хари стана и отиде до барчето.

— Все пак ще си сипя малко. Може да ми помогне да мисля по-ясно.

Гледах как си налива съвсем мъничко и започнах да вярвам, че всичко ще се оправи. С Хари сме израснали заедно в Стро Таун — и двамата бяхме ужасно бедни. Хари беше мозъкът, аз — красавецът и побойникът. Хари ми пишеше домашните, пък аз през туй време се подвизавах в бейзбола и футбола. Хари пръв си намери работа като сътрудник на излизация в Лейк Сити „Време“, после уреди и мене. Аз все още бях само репортер — момче за всичко, а той вече беше заместник-редактор в отдела за местни новини. Имаше си още и съпруга, малко кривогледа, и три хлапета, та не можеше да се види с пари. Погледнах овехтялото му пардесю, което бе захвърлил на канапето. Носеше го вече трета година. Хари се върна с чаша в ръка.

— Мисля, че разполагаш с още малко време, Дик. Тази нощ Алонсо няма да предприеме нищо. Той не е глупак. Вероятно ще чака да се свържеш с него. А ти защо не му се обадиш? Да се споразумеете. Работиш за него все пак.

От ръчно изработена кожена кутия си взех една от специалните цигари с личния ми монограм. Запалих я и поклатих глава:

— Няма смисъл, Хари, имам такова усещане. Знаеш ли, Гонсалес трябваше да падне от Маккейб Моряка, но не падна. Защо ли? Не знам — може би от гордост, а може просто да е откачил. Чуй какво стана. Късно вечерта преди срещата той ми се обади тук, вкъщи, и каза, че няма да се остави да го победят. Закле се, че няма да го направи. Защо го каза на мен — не знам. Малкият се боксираше добре, но съвсем не беше голям умник. Сигурно си е мислел, че като работя във вестник, ще мога да му помогна, да го защитя по някакъв начин. А май не е и знаел, че съм човек на Алонсо. Както и да е, не му повярвах на сто процента, но се доверих на интуицията си. Заложих на него и спечелих куп пари.

Хари подсвирна.

— Този път наистина си сгазил лука.

— Е, да — съгласих се аз. — Не се раздрънках, само заложих на Малкия. Това Алонсо не го знае още, но ще научи. И никак няма да му хареса. В тая среща той загуби цяло състояние. И друго, тази вечер може и да са ме видели, че говоря с Малкия в „Кресънт“. Достатъчно е

за Алонсо да реши, че аз съм навил Малкия да му скрои номер. А на всичкото отгоре взимам, че се натрисам на местопрестъплението и ставам очевидец на убийството. Най-неочаквано и все на мен ще се случи!

Хари ме изгледа някак особено:

— Е, не е толкова неочаквано. Знаеше се, че това ще стане все някой ден.

— Без проповеди, моля! При нормални обстоятелства, разбира се, Гонсалес нямаше да бъде убит. Пребит до смърт, отхвърлен от всички клубове в страната — да, но не и убит! А него го убиха! И защо? Струва ми се, че е знаел и нещо друго за Алонсо. Ако е така, изобщо не мога да предположа за какво се отнася. Алонсо пък навярно си мисли, че Малкия се е разбърлил пред мен и ми е казал нещо. Нищо не ми е казал, разбира се, но сега от това няма полза. После — изпращат не друг, а Тъфи Сайкс да го убие. Тъфи не е външен човек, нито е новак в занаята. От години е дясната ръка на Алонсо за черната работа. Сайкс сигурно е в течение на доста неща. И това е важното. А аз — какво знам аз за Алонсо? Е, как ти се струва тая работа, Хари?

Хари изруга, а това му се случваше рядко.

— Ще ми се Алонсо и Тъфи да си бяха теглили взаимно куршума — каза той. — Ще ми се цялата им пасмина да се пресели на оня свят. Тогава навярно бих могъл да отгледам децата си в един почтен град. — Погледът му чак ме пронизваше и издаваше огорчението му. — И ти не си по-добър от тях, Дик. Казвал съм ти го и друг път. За мен купеният репортер не е нещо по-различно от купено ченге.

Отидох на барчето и се заех да си приготвя още едно уиски. Знаех как да се справя с Хари.

Зад гърба ми той рече:

— Извинявай, Дик. Не това исках да кажа. Разбира се, че ще направя всичко, което мога, за да ти помогна.

— Благодаря ти, Хари. Ти си единственият ми истински приятел в този град.

— Сам си си виновен — срыза ме той. — Някога ти имаше много приятели.

— И така да е. Позволи ми сега да продължа. Тъфи Сайкс си знае работата и си я върши чисто, само че и на двама ни не ни провървя — случи се, че го видях точно тогава. А сега за единия от нас — или за

Тъфи, или за мен — няма място на тоя свят. И не може да е Тъфи, защото като види, че му се пише електрическият стол, ще се споразумее с прокурора да му стане свидетел срещу защита и ще изпее всичко, което знае. А това ще докара присъда на Алонсо. Така че кой ще плати за всичко — аз, разбира се.

— И ти можеш да отидеш при прокурора — рече Хари. — Можеш да идеш още сега, тази нощ. Там ще ти осигурят защита.

— Защита на мен в Лейк Сити? — изсмях му се. — Ти чуваш ли се? Е, вярно, ще се опитат най-малкото. За по-сигурно ще ме приберат — като важен свидетел. Ще си изпея моята песен от свидетелското място и с това ще насадя Тъфи. После идва неговият ред и когато и той приключи с признанията, те все едно ще стигнат до Алонсо. Алонсо ще се намери на електрическия стол, на Тъфи ще му дадат доживотна, че е свидетелствал срещу съучастниците си, а аз ще се разхождам по улиците като свободен човек.

— И какво не ти харесва? — попита Хари тихо.

— Само една малка подробност. Няма да ми дадат и седмица. Който и да заеме мястото на Алонсо, ще ми види сметката. Това ще е първата му работа. Тези типове не могат да си позволят такова нещо — на един издайник да му се размине. Дава се лош пример. Спомняш ли си за Джейк Лингъл от Чикаго?

За момент в стаята настъпи тишина. Отдолу долиташе вече понамалялото бръмчене на преминаващите автомобили. Някъде в нощта се извиси пронизителен писък на автомобилен клаксон и заглъхна.

Хари прекара ръка по грапавото си чело. Под очите му се очертаваха кръгове от умора.

— И какво ще правиш? Можеш ли да направиш нещо изобщо?

— Ще бягам. Това е единственият ми шанс. Ти беше съвсем прав, като каза, че Алонсо ще чака аз да го потърся. Точно така. А онзи там долу е само предохранителна мярка. Предполагат, че ще го изнудвам, че ще искам пари за мълчанието си. И ще продължават играта, ще ме прилъгват, докато успеят да ме очистят. Виждаш ли, опитвам се да следвам логиката на Алонсо. Така би постъпил той на мое място. Само че аз ще го изпързаям. Заминавам още тази нощ.

— Но къде? Къде можеш да се скриеш на сигурно място?

— Тъкмо за това ми трябваш, Хари. Нали миналия месец след смъртта на брат ти наследи една стара ферма на юг? Продаде ли я вече?

Той поклати глава.

— Не, не съм. Но тя е само на стотина мили оттук.

— Все едно че са хиляда — отвърнах аз. — Даже може да е по-безопасно. Ще си мислят, че съм заминал много по-далече. Е, какво ще кажеш, Хари? Даваш ли ми я?

— Разбира се. Но те предупреждавам, че е ужасна съборетина. Затова и не успях да я продам досега. Как ще живееш там?

— Имам няколко хилядарки в банката и доста пари у себе си. Ще ти оставя чек, ти ще го осребриш и ще ми пратиш мангизите. — Тупнах го по гърба и се засмях. — Ще се местя от едно място на друго и може никога вече да не се видим. Какво ще кажеш?

Той се изправи — само кожа и кости в евтиния си костюм.

— Знаеш, че винаги съм се старал да ти помагам, Дик. Дори когато се е налагало да се карам с Елси. Тя те мрази и не може да проумее нашите взаимоотношения, това, че сме расли заедно и всичко останало. — Сдържаното му лице пламна. — Може да звучи банално, но за мен приятелството е нещо свято. Май че подчинявам живота си на принципи, които ти смяташ за глупави.

Че е така, така е, помислих си аз, но казах:

— Ти си истински приятел! Ще ти напиша чека и тръгваме. Само да си стегна багажа.

Той обхвана с поглед стаята.

— Това тук ще ти липсва във фермата, Дик. Там всичко е много примитивно. Ще трябва да си вадиш вода с помпата. Няма осветление, ще караш само с една нафтова печка.

Отидох в спалнята и се залових с куфарите.

— Дребна работа. Поне ще съм жив. Та аз съм само на трийсет и пет. Животът едва сега започва.

Изваждах нещата си и ги хвърлях в двата куфара върху овалното легло, а Хари стоеше на вратата с тъжно изражение на слабоватото си лице.

— Никога не съм те разбирал напълно — рече той. — Повечето хора искат да имат дом и деца. Но не и ти. Винаги си искал само едно — пари. Няма ли да ти дойде умът в главата, Дик? — Стоеше там,

наклонил умислен глава на една страна, и ме наблюдаваше. — Още ли ходиш с онова същото момиче? Певицата от „Кресънт Клъб“?

— Да. И тази вечер отидох там, за да се видим. Та се натъкнах на Гонсалес. Не е ли странно? Винаги става така — дребните камъчета обръщат колата. Ако не бях определил среща на Джоун, нямаше да се забъркам и в тая каша.

Преобличах се в новия си костюм, който бях купил от модния магазин на „Брукс Брадърс“ при последното отиване до Ню Йорк.

— Е, да. Прав си — съгласи се Хари.

Тръгнахме да излизаме и аз хвърлих последен прощален поглед на апартаментчето си. Щеше да ми липсва, както между впрочем и обувките от по четиридесет долара, и костюмите за по двеста долара. И Джоун Рийс щеше да ми липсва, но за нея никога не съм си правил илюзии. Без пари, много пари, нейната любов беше непостижима. И тя си го казваше направо. Джоун вървеше заедно с парите.

— Ами колата ти? — попита Хари.

Сърцето ми се сви. Бях си купил нов кадилак с цвят на слонова кост и черен гюрук едва преди месец.

— Ще остане в гаража, много бие на очи. Платил съм наема за шест месеца напред, така че дотогава там няма да има проблеми. Номерът сега е да се бяга. Ако не побързам, надали ще има смисъл и от това.

Оставих всички лампи да светят и заключих след себе си. Хари взе единия куфар и тръгнахме по застлания с мека пътека коридор, подминахме асансьора и слязохме на долния етаж по аварийното стълбище. Там по цялото протежение на сградата имаше обща тераса с открито място за любителите на слънчеви бани. От съседната сграда я отделяше само една ниска тухлена стена.

Хари проумя какво бях намислил.

— Ще се измъкнем се през съседната сграда, а?

— Аха. Чакай малко.

Пуснах куфара на земята. Приблжих се до перилата и надникнах. Човекът на Алонсо беше още там, запалил нова пура, и се разхождаше напред-назад по вече опустялата улица. Той попадна в отблясъците на една неонтова реклама и когато хвърли поглед нагоре към апартаментата ми, видях едрото му лице. Нямаше грешка — Мики

Корси беше. Изглеждаше обезсърчен. Смяната му сигурно закъсняваше. Върнах се при Хари.

— Още обикаля, но много се съмнявам, че са пратили още един и на уличката отзад. Сигурен ли си, че никой не те видя, като идваше?

Той кимна.

— Постарах се. Стори ми се толкова особен на телефона, та си помислих, че може да е нещо сериозно. Имам жена и три деца, ако си забравил.

Стрелнах го с очи. Мъкнеше се по терасата над покривите, изкривен на една страна под тежестта на куфара и забил поглед в земята.

— Знам — отвърнах аз. — Не съм забравил.

— Но това не ти попречи да ми се обадиш, нали? — Не ме поглеждаше.

— А защо не? — не можах да схвана аз веднага.

— Както и да е. — По гласа му личеше, че е много уморен. — До утре да ти обяснявам, пак няма да разбереш.

Намерихме една от вратите на покрива отворена. Слязохме по някакви скърцащи стълби покрай машинариите на асансьора и се намерихме пак на аварийно стълбище. Не разговаряхме. Долу, във фойето, нямаше никой и само след минута излязохме през задния вход на улицата. Мъглата се бе сгъстила.

Попитах Хари къде е паркирал.

— На няколко преки оттук, горе на Еджуд.

Тръгнахме пеша. Жива душа не се виждаше, само една едра сива котка ровеше в кофа за смет.

Кварталът беше безлюден и притихнал, но от време на време минаваше по някоя кола. Качихме куфарите в стария шевролет на Хари и потеглихме.

— Закарай ме до Грантс Стейшън — казах му аз.

Това беше едно от предградията, откъдето смятах, че ще мога да взема автобус.

По пътя Хари ми разказа всичко, което знаеше за фермата. Намирала се на стотина мили оттук, някъде на юг, недалеч от малко градче, наречено Шейдланд.

— Имаме нещатен кореспондент там. Казва се Морган Толбът, редактор е на местния вестник „Шейдландска хроника“. Знам, защото

редактирам дописките му и всеки месец изпращам хонорара. Фермата е на десетина мили извън града, по шосе 67. Не мисля, че транспортът ще е добре уреден. Ще ти трябва кола.

— Може да си купя някоя стара таратайка. Току-виж, допаднало ми фермерството, а, Хари?

Гримаса разкриви слабоватото му лице.

— Няма начин, поне на тая ферма. Само камънаци и баири е. Много е живописно, но не става за работа. Том не си изкарваше хляба от нея. Просто живееше там, защото обичаше самотата.

Никога не сме се познавали с Том Уилкинс. Хари ми обясни, че брат му купил фермата с парите, пестени докато бил в армията.

— Той беше почти с двайсет години по-голям от мен. Никога не сме били много близки. Мисля, че купи фермата, защото не можеше да се примири с мисълта да се върне в Лейк Сити. Отраснал е в Стро Таун, също като нас. Между другото погребан е там.

— Къде, в Стро Таун ли?

— Глупости, не. Във фермата. Накара ме да му обеща, че ще го погребам там.

— Въобще не ми пречи. Няма да му позволя да ме безпокои. Само искам да не се присъединя към него твърде скоро.

По пътя крояхме планове и доизяснявахме разни подробности. Казах му, че може да подаде оставката ми от мое име. Хърман, главният редактор, щеше да прояви разбиране, щом му се каже как стоят нещата. Не говорихме повече чак докато спряхме пред автогарата на Грантс Стейшън. Слязох и взех куфарите си. От малкото площадче лъхаше студ и самота. През зацапаните стъкла видях няколко души, налягали по дървените пейки. Касиерът дремеше на гишето. Започна да ръми.

Стиснахме си ръце с Хари. Той изглеждаше посърнал и умърлушен, като че ли всеки миг щеше да се разплаче.

— Гореве главата — окуражих го аз. — Не ти, а аз съм загазил. Пък и Алонсо ще се откаже след време. Не бой се, ще се оправя. Аз съм като котките, а котка по гръб пада ли?

— Да се надяваме! — рече Хари.

— Благодаря ти за всичко. Беше много мило от твоя страна, особено като знам, че вече не съм ти такъв приятел, какъвто бях. Ама

си голям наивник! Такъв си и такъв ще си останеш. Но ти благодаря все пак.

За моя изненада, той се засмя:

— Довиждане, Дик. И ти си си все същият. А за това си прав — истински наивник съм. И Елси непрекъснато ми го повтаря.

— Е, довиждане! И още веднъж благодаря. Мангизите ми ги прати веднага щом ти съобщя новото си име. И да внимаваш! — магнах му с ръка. — А сега тръгвай и забрави, че си ме познавал. Помниш ли какво казваше старият Стъб — нощният пазач от Стро Таун: „Никога не се обръщай назад!“

Гледах го как потегли, мярна се в светлините на района, откъдето потегляха автобусите, после зави зад ъгъла и потъна в тъмнината.

ВТОРА ГЛАВА

Утрото едва-едва се прокрадваше откъм изток, когато слязох от автобуса в Шейдланд. Безлюдната главна улица, измита от дъжда, навяваше нерадостни мисли. Автобусът потегли, а червените му задни светлини ми намигаха насмешливо. Стоях сам, новият ми костюм беше прогизнал и съсипан. Дъждът се усили. Беше ми студено, бях мокър и гладен. Болеше ме глава. Сетих се за овалното легло у дома с розовите копринени чаршафи. Изругах и тръгнах надолу към светлините на хотела. Надписът гласеше: „Империал“. Изсмях се и тогава изработеният ми по поръчка ботуш хлътна в една студена локва чак до глезена.

Възрастен мъж с тютюневи петна по сивата си небръсната брада прибра трите ми долара и ми хвърли ключа. Минах през мръсната тоалетна в дъното на коридора, после заключих вратата на стаята си и си легнах с пистолета под възглавницата. Не сънувах нищо. Събуди ме радио в съседната стая. Часовникът ми сочеше обед. Дотътрих се отново до тоалетната, облякох се и излязох да разгледам града. Това ми отне цели пет минути.

Закусих с бъркани яйца и шунка в една закусвалня на същата улица, малко по-нататък от хотела, срещу местната банка. Докато пиех разреждения си доматен сок, от банката излезе една дебелана. Беше най-дебелата жена, която съм виждал в живота си. Имаше тройна брадичка и крака като пънове. Носеше розова рокля, в която приличаше на огромна жива кукла.

Сервитьорката — къносана хубавица с дъвка в уста — ми донесе бърканите яйца и като ме видя, че гледам дебеланата, се ухили.

— Ама си я бива! Това е Морган Толбът. Хич не я съжالياвай, господине. Парите ѝ са повече от безплатните хапчета, дето ги раздават на алкохолиците от фондацията „Картър“.

Вдигнах рамене.

— Да я съжالياвам ли? Та аз само се любувах на спортния автомобил, в който се качва.

Дебеланата се мъчеше да се вмъкне в един новичък черен ягуар, паркиран пред банката. Бях малко изненадан, че виждам такава скъпа кола в затънтено градче като Шейдланд.

Сервитьорката плъкна с дъвката си.

— Морган може да си купи сто такива коли, само да рече. Ще искаш ли още кафе, господине?

Съгласих се да изпия още едно кафе и продължих да наблюдавам дебеланата. Най-сетне тя успя да се намести зад волана на ягуара, махна на един полицай отсреща на ъгъла и потегли. Насочих погледа си към полицаия. Типичен провинциален клоун — помислих си аз, — с тая фуражка, синята униформена риза и измачкания панталон с издути колене. Препасал бе шкембето си с черен кожен патронташ, а отстрани висеше кобур. Вляво на гърдите му проблясваше шерифска значка. Не ми трябваша никакви ченгета, даже и провинциални.

И в този миг се сетих. Кимнах на сервитьорката, която четеше вестник, седнала под надписа „Не продаваме на кредит“. Тя се дотътри до масата ми.

— Как и беше името на оная дебелата жена?

Тя присви леко очи.

— Толбът, Морган Толбът. Защо, да не я познаваш?

— А, не. — Запалих цигара, без да бързам. — Мислех си, че Морган Толбът е мъж, редакторът на местния вестник. Сигурно нещо не съм разбрал.

Тя пак се ухили и се видяха развалените ѝ зъби.

— Само отчасти, господине. Морган е редакторката на нашата „Хроника“. Тя е и собственицата. Да, ама не е мъж!

Нищо чудно, че Хари бе сбъркал, помислих си аз. Пощата беше единствената му връзка с кореспондентите.

Оставих на сервитьорката един долар да се почерпи и си излязох. Това им е хубавото на малките градчета — съвсем не е нужно да полагаш кой знае какви усилия, за да накараш някого да се разприказва. Като се връщах в хотела, минах покрай дълго и невисоко панелно здание, разположено малко по-навътре от улицата. Към него водеше пътека от пресована сгурия, която започваше от тротоара и стигаше до входа. На стъклената врата отпред с избелели златни букви пишеше:

ШЕЙДЛАНДСКА ХРОНИКА

основан в 1883 година

Ягуарът беше паркиран на асфалтова алея встрани от постройката. Някъде в дъното на зданието потракваше линотипна машина и се разнасяше мирис на горещо олово. Спрях се да запаля цигара и като вдигнах поглед, видях, че дебеланата ме наблюдава през стъклото. Слънцето блестеше в очите ми, а тя оставаше в полусянка. Но се виждаше, че седи зад старовремско бюро във въртящ се стол, в който едва се побираше. За миг погледите ни се срещнаха. Тя не извърна очи. Преди да продължа нататък, ѝ се усмихнах и вдигнах ръка за поздрав. В отговор устните ѝ се изкривиха в усмивка. Тръгнах вече и с периферното си зрение забелязах как столът се извъртя и тя ме проследи с поглед. Запитах се дали интересът, който проявява към мен, означава нещо по-различно от обичайното провинциално любопитство към непознатите. Вероятно не.

Отбих се в една дрогерия за цигари, но си взех и централните вестници от Лейк Сити. За убийството на Били Гонсалес пишеха на първа страница. „Време“ беше излязъл с едро заглавие на цялата страница и голяма фотография с Били на масата в моргата. Очите му бяха затворени и той изглеждаше като заспал.

Беше ведър топъл ден, грееше слънце и от локвите се вдигаше пара, но аз изведнъж се почувствах зле. Върнах се в хотела, седнах на леглото и преброих парите в портфейла си. Имах почти шестстотин долара — спокойно щяха да ми стигнат, докато получа мангизите от Хари.

Освободих стаята си в хотела и поех по улицата към едно разнебитено дървено здание, което не беше виждало боя от двайсет години. На голямата двойна врата с избелели от времето букви пишеше: „Подслон и смяна на коне“. А надписът върху картон на мръсния прозорец гласеше: „Автомобили под наем“. Наех петгодишен форд пак на името на Томас Кинг, както и в хотела, и оставих солиден депозит. Като видях парите, мъжът там не ми зададе никакви въпроси. На излизане от града с колата огледах автобусната спирка и хотела, но не видях някой, който да не изглежда тукашен. Може и да бях успял да се откача. Само Хари знаеше къде съм, той нямаше да ме издаде.

На миля извън града забелязах отклонението от магистралата за шосе 67. Беше обикновен път с чакълена настилка и ако се съдеше по големината на дупките, властите съвсем го бяха изоставили. Местността беше хълмиста, почти планинска, с много скали по двата склона. Видях и няколко ферми. След около пет мили минах по стар покрит мост над размътена рекичка. Оттатък моста на шосето излизаше черен път — всъщност само два коловоза и нищо повече. Там, където пътищата се пресичаха и се образуваше нещо като триъгълник, върху боядисани в бяло стойки бяха поставени две пощенски кутии, каквито има в крайградските райони. На едната кутия с черни букви беше написано: Томас Уилкинс. Това беше починалият брат на Хари. Другата пощенска кутия принадлежеше на Морган Толбът.

Спрях форда и слязох. Една стрелка върху кутията на Уилкинс сочеше по посока на черния път, а друга върху кутията на Толбът показваше чакъления път. Качих се отново в колата и поех по черния. Трябва да бях изминал три-четири мили, когато се появи къщата — небоядисана дървена съборетина със счупени прозорци и пропаднала веранда отзад. Виждаше се още навес за градински сечива с хлътнал покрив, ръждясала помпа недалеч от вятърна мелница без крила и малък тухлен обор, който изглеждаше по-добре от къщата. Разкривена дъсчена ограда, съборена на места, заобикаляше всичко това. Хари беше съвсем прав за фермата, помислих си аз. Жалка работа. Ясно беше дори за градски човек като мен. С изключение на неголямата ливада по цялата дължина зад обора, не можеше да се види друго, освен хълмове, осеяни със скали, и клисури, обрасли с шубрак, а оттатък пътя срещу къщата — горичка с къпинак като същинска джунгла.

Жалка работа наистина, но засега това беше домът ми. Дотътрих куфарите си до малката покрита веранда отпред, която всъщност представляваше само една дъска, поставена върху циментови блокове. Две закърнели ябълки хвърляха рядка сянка върху стената на къщата. На едно от дърветата някаква червена птичка надаваше пронизителен писък — чик-чирик, чик-чирик, чик-чирик. Един дрозд с блеснало като метал на слънцето тъмносиво телце издюдюка насреща ми.

Огледах се за гроба на Том Уилкинс. Но си спомних, че се намирал на края на ливадата — така ми каза Хари. Можех да

засвидетелствам почитта си и по-късно.

Тогава усетих някаква миризма — противна и с несъмнен произход: миришеше на умряло. Приближих се до входната врата, която се отвори със скърцане само като я докоснах. Хари бе я оставил незаклучена за евентуални купувачи, но май не бе имало такива.

Вътре в къщата миризмата ставаше много по-силна. Закрих носа си с кърпа и влязох, струва ми се, в дневната. Дебел слой прах покриваше износените мебели като патина. В слънчевия лъч, проникващ през една дупка в транспаранта, танцуваха милион пращинки. А миризмата се засилваше.

Не идваше оттук, долу. Открих тясна стълба за горния етаж и се качих там. Стомахът ми вече се бунтуваше, не помагаше и кърпата върху лицето ми, малко ми оставаше да повърна закуската си. Намерих се пред една полуотворена врата и я ритнах с крак. Миризмата ме заля още по-силна, тежка и сладникава, изпълни носа и устата ми.

Той лежеше върху голия дюшек на желязно легло в ъгъла. Като се борех с напъните на стомаха си, отидох до леглото да го погледна. Слънчевата светлина ми откри хлътнало старческо лице, брада на сиви кичури, широко отворени очи и зяпнала уста с жълти развалени зъби. До леглото имаше куп бутилки от уиски.

Виждах го за пръв път. Прецених, че ще да е умрял преди около седмица. Оставих го там и излязох отново на свеж въздух и слънце, вече се задавах и се питах какво ли да правя сега.

ТРЕТА ГЛАВА

Запалих цигара и седнах във форда да премисля всичко. Изведнъж осъзнах, че намирането на мъртвеца беше шанс за мен. Сигурно е бил скитник. И очевидно никой не знаеше, че е тук. Докато къщата е стояла празна, старецът се е промъкнал вътре и е умрял там, най-вероятно от сърце или алкохолизъм.

Отидох да разузная положението. По вида на обора реших, че Том Уилкинс не е държал нито добитък, нито коне. На дъсчения под, там, където бе стояла колата, личаха мазни петна. Някакви ръждясали инструменти висяха на стената.

Намерих една права лопата със счупена дръжка и я взех със себе си, като се върнах в къщата. Завързах носната кърпа около лицето си и отново се качих горе. Този път огледах всичко както трябва. Мъртвецът носеше овехтели армейски дрехи — риза и панталон, а на един стол висеше мръсна оръфана куртка. Под леглото, недалеч от празните бутилки от уиски, имаше чифт износени армейски обувки. Колкото и да ми беше неприятно да го пипам, обърнах трупа и претърсих джобовете му. В страничния му джоб намерих натъпкан до пръсване портфейл с изгнили шевове. Вътре имаше седем долара в мръсни измачкани банкноти, но в преградката за документи открих онова истински ценно нещо, на което се бях надявал.

Името на картата за социално осигуряване беше Луис Е. Сампсел. Имаше шофьорска книжка на същото име, издадена в Канзас Сити преди три години, както и военна книжка на запасен ефрейтор от пехотата, пак от Канзас Сити. Точно това ми трябваше — социална осигуровка, шофьорска книжка, уволнителен билет. Запознайте се с Луис Е. Сампсел!

Прекарах следващите няколко часа в почистване на къщата, доколкото беше възможно, и съставих списък на нещата, които трябваше да си купя от магазините на Шейдланд. Намерих кофа, задействах помпата и се изкъпах в кухнята в едно алуминиево корито. Бях разтворил прозорците и миризмата малко намаля. Взех си завивки

от стаята до тая с мъртвеца и ги изнесох на слънце да се проветрят. Нямаше нищо за ядене. Нямаше и електричество, всичко работеше с газ.

След банята облякох спортен панталон и риза и се върнах в Шейдланд. Набавих си провизии и тръгнах обратно, а на четвърт миля пред мен забелязах черния ягуар. Поддържах дистанцията до момента, когато ягуарът намали и спря при пощенските кутии, дето се пресичаха пътищата. Натиснах педала на газта. Дамата започваше да събужда любопитството ми.

Носеше същата ужасна розова рокля, с която я бях видял сутринта. Слязох от форда, застанах до кутията на Уилкинс и се усмихнах. Когато се обърна да си тръгва, ръцете ѝ бяха празни.

— Днес няма ли поща? — подхвърлих уж съчувствено.

Тя ми се усмихна в отговор и тлъстините около очите ѝ се набръчкаха.

— О, не чакам никога поща тук. Особено пък по това време на годината. — Гласът ѝ беше приятно високо сопрано. — Вие сте господин Кинг, нали?

За малко да я оплескам. Какъв ти Кинг? Но си спомних веднага — това беше името, което бях дал в Шейдланд.

— Да — признах аз. — А как разбрахте?

Тя се усмихна отново, едва тогава забелязах, че някъде в цялата тая плът се губеха две хубави сини очи.

— Шейдланд е малко градче, господин Кинг. По една случайност притежавам местния вестник. Аз съм и редакторът. — Тя хвърли поглед към форда. — Казали сте си името на стария Нют Хос, когато сте наели колата. Така сте се записали и в хотела.

Засмях се, но си казах, че май ще е по-добре да внимавам. Не очаквах чак толкова пък любопитство. А на глас подхвърлих:

— Обзалагам се, че знаете и с какво съм закусил.

— Яйца с шунка — отвърна дебеланата. — И сте разпитвали Нейоми Питърсън за мен, по-точно за колата ми. — Лицето ѝ порозовя като отвратителната рокля.

Приблжих се и застанах до нея, без да свалям поглед от ягуара.

— И за това сте права — признах аз и погалих лъскавия калник. — Страшна кола имате, госпожице Толбът. Сервитьорката ми каза и името ви, нали разбирате.

Тя кимна:

— Морган Толбът. Е, хайде, кажете го.

— Какво трябва да кажа?

— Ами ме Морган е странно име за момиче. Всички го казват.

— Но защо? На мен ми харесва. Морган... м-м-м! Това нямаше ли нещо общо с крал Артур и рицарите на кръглата маса? — След като започнах работа като репортер във „Време“, Хари ме накара да прочета цял куп книги. Едни разбрах, други — не, но изчетох много нещо.

— Нима знаете това, господин Кинг? — Тя изглеждаше доволна. — Искам да кажа, малко хора се сецат. Казваше се Морган льо Фей, струва ми се. Била е вълшебница.

— А вие вълшебница ли сте? — ухилих и се аз.

— За съжаление не, господин Кинг. — Тя отмести поглед към черния път. — Някъде тук ли живеете? Мислех, че нататък няма нищо друго, освен къщата на Уилкинс, а той умря неотдавна.

— Точно там ще се установя — отвърнах аз. — Купих фермата от брата на Уилкинс. Тук е тихо и отдалечено, а аз искам да напиша.

Страшен лъжец съм, само да започна веднъж. Пък и трябваше да измисля някаква причина защо съм отседнал в къщата.

— Писател ли сте? — На лицето ѝ се изписа изненада. — Истински писател ли? В нашия край не са идвали писатели преди, господин Кинг.

— А защо не Том? — предложих аз и се запитах как ли ще се отърва от това име. Сега бях Луис Е. Сампсел. — Надявам се, че ще станем приятели — отправих ѝ най-хубавата си усмивка. — Тук ще бъде скучничко, пък и аз няма непрекъснато да пиша.

Карах съвсем през просото, но знаех, че е без значение. Тя вече бе захапала въдицата. Стоях близо до нея, опрян на вратата на колата ѝ. Имаше прелестна кожа — бяла и нежна — като че ли цяла сияеше. Зъбите ѝ бяха хубави, а ръцете и краката ѝ — малки и изящни.

— Може — отвърна тя с готовност. — Надявам се да се видим скоро пак, Том.

Тя завъртя ключа на стартера.

— Искях да попитам още нещо — спрях я аз. — Преди малко каза, че рано напролет не очакваш поща тук. Нещо не ми е съвсем ясно.

— О, аз не живея тук — посочи с ръка тя по-хубавия път. — Там горе имаме лятна къща. Сега се качвам да поразгледам и да я отворя за през лятото. Живея на края на града, на „Хъминг Бърд Драйв“. В самия край, голямата старовремска къща.

Кимнах.

— Сега разбирам. Е, може би скоро ще се видим пак, Морган. Довиждане. — Тръгнах към форда.

— Господин Кинг... Том...

Обърнах се. Тя се изчервяваше отново.

— Мина ми през ума, че едва ли си се устроил вече в тая стара ферма. Защо не дойдеш у нас на вечеря? Баба ми прави чудесно пържено пиле.

— С удоволствие — приех отначало аз. После си спомних за мъртвеца във фермата. — Но тази вечер имам страшно много работа. Май няма да мога.

Тя включи на скорост.

— А може ли да си запазя поканата за по-късно?

Усмивката и се върна.

— Какво ще кажете за утре вечер?

— Смятайте, че сте си осигурили гост за вечеря. В колко часа?

— Най-добре около шест. Тук, в провинцията, вечеряме рано. Довиждане, Том. — Тя ми махна закачливо и потегли.

Докато пренасях провизиите си в къщата, премислях онова, което изтърсих — че съм бил писател. Идеята не беше лоша. Защо пък да не съм? Пиших на машина, макар и с два пръста, материалите ми за вестника не бяха лоши. Щеше да е добро прикритие, а и съвсем не беше необходимо наистина да пиша. Трябваша ми само пишеща машина, топче хартия и лула. Звучеше правдоподобно като извинение, че живея в такава дупка. Така да е — ставам писател. Но по-напред трябваше да погребя мъртвеца.

Малко по-късно излязох да пообиколя фермата. Беше още светло и се виждаше, макар и трудно, но над хоризонта вече се смрачаваше. Лек ветрец рошеше джунглата от храсталаци отгатък пътя. Ниско над обора безшумно се стрелкаха лястовици. Тръгнах назад към плиткото поточе, което си бълбукаше, оградено от двете страни с ново разлистени кленови дървета. Наведох се, взех едно камъче и го метнах във водата. Спомних си как с Хари обичахме да правим жабки на

реката по време на експедициите със скаутите. Ех, скаутите! Беше толкова отдавна. Опитах се да пипам в общата каса и ме изгониха. Хари бе побеснял от яд.

И тогава видях гроба — точно до потока, под кичест храст жълта форзиция. Надписът върху прост и евтин камък гласеше: Томас Уилкинс 1900 — 1955. Пръстта се бе слегнала и образуваше издължена вдлъбнатина с формата на ковчег. Зачудих се дали трябва да се иска специално разрешение, за да погребеш някого така, в собствения му имот.

Докато гледах гроба, нещо ми мина през ум. Защо ми трябваше да копая нов гроб в джунглата от другата страна на пътя, след като тук вече имаше един. Хората знаеха за него и нямаше да задават въпроси. Ако, не дай боже, някой — ловци, да речем — вземе да се навърта около фермата и го открие, какво щях да обяснявам?

Върнах се в къщата. Щом се стъмни, щях да взема фенер и лопатата и да погребя стария скитник долу на ливадата, върху самия Том Уилкинс. Това беше идеалното решение.

Така и направих. Мина без проблеми. Закопах и всичките му неща с него — дрехите, бутилките, портфейла с моите документи — абсолютно всичко. Положих го върху капака на ковчега, както си беше, и засипах гроба отново.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На следващата вечер към шест часа слязох в Шейдланд и спрях един от местните жители да питам как да стигна до „Хъминг Бърд Драйв“. Същия следобед бях ходил до едно съседно градче да се подстрижа и да свърша още някои неща. Само с няколко умели въпроса в бръснарницата събрах полезна информация за Морган Толбът и семейството ѝ. Оказа се богатичка наистина, както между впрочем и вторият ѝ баща — Франк Толбът, директорът на Шейдландската банка. Майка ѝ, Фейт Толбът, била безнадеждна алкохоличка. Не научих много за баба ѝ. Всичко изглеждаше доста примамливо, но защо да бързам със заключенията? Въпреки това се бях потрудил над външния си вид, а с луксозните си ботуши носех чисто нов костюм от туид. Смятах, че изглеждам шик.

„Хъминг Бърд Драйв“ ми направи силно впечатление. Покрай виещия се асфалтов път бяха наредени четири-пет огромни къщи и около всяка от тях се простираше педантично поддържана морава. Елитът на Шейдланд, помислих си аз — цели силози, натъпкани с парвенюшки пари. Нямаше никакви колибри, както обещавахе името на улицата.

Пътят свършваше при дома на Толбътоvi. Минах през импозантен вход с каменни колони, на всяка от които имаше бронзова плоча с надпис Толбът, и след още четвърт миля по алея с чакълена настилка се показва къщата. С всичките тия кули и фронтони, и позлатени корнизи приличаше на Бъкингамския дворец, само че беше от дърво. Алеята извиваше към покрития вход на задния двор и стигаше до старовремски гараж на гърба на къщата. Не беше никак зле.

Паркирах пред гаража и слязох. Чух Морган да ме вика отнякъде. Стоеше до висока бяла порта сред живия плет. Тя ми махна и залязващото слънце запали пламъци в диамантите на ръката ѝ.

— Здравейте! Идвате съвсем навреме, господин Кинг.

— Том! — напомних ѝ аз. — Нали не си забравила?

— Разбира се, че не. Но за пред другите, поне в началото, по-добре ще е „господин Кинг“. Не одобряват склонността ми да се сближавам с непознати.

Имаше право. Запитах се с колко ли ловци на зестра е трябвало да се справя досега семейството.

Тази вечер бе облечена в черна рокля. Подкани ме:

— Ела да се запознаеш с тях. Всички сме се събрали в розовата градина отзад. Още няма рози, разбира се, но там е много приятно, стига времето да е хубаво.

Тя ме поведе през истински лабиринт. Намирахме се в дълга тясна падинка и оставахме скрити от погледа на всеки, който случайно можеше да се окаже на откритото място отатък. Морган забави ход и сложи длан на ръката ми. Диамантите на пръстите ѝ струваха поне двайсет бона.

— Не позволявай на нашите да те притеснят — прошепна ми тя. — И особено на пастрока ми. Ние с него не се обичаме особено, пък и той не обича хората, които ме харесват.

— Няма да му позволя да ме притесни — кимнах разбиращо. Беше си сложила скъп парфюм малко повече, отколкото трябваше. Наклоних се към нея и я целунах по бузата.

— Все ми е едно дали ще ме харесат или не. Важното е, че ти ме харесваш, иначе нямаше да ме поканиш тук.

Тя ме хвана за ръката и ме стисна силно. Иззад плета се чу тънък треперлив гласец:

— Морган? Хайде, скъпа! Ние всички сме тук и те чакаме.

— Идваме, бабо — намигна ми Морган.

Около желязна градинска маса край слънчев часовник, седяха четирима души. Имаше сервирани блюда с ордьоври, а наблизо на старовремска масичка за чай бяха подредени бутилки, сифон и лед. Морган ме представи на всички поред, така както седяха.

— Бабо, това е господин Кинг. Писателят, за когото ти споменах. Ще живее в старата къща на Уилкинс.

Бабчето надали имаше и четирийсет и пет кила с мокрите парцали. Кожата ѝ беше като жълт пергамент, силно опъната върху крехки старчески кости. Върху горната ѝ устна под гърбавия нос се чернееше лек мъх. Приличаше на много стар папагал. Около мършавия си врат носеше панделка от черно кадифе, а над съсухрената ѝ гръд,

малко встрани, бе закачено златно часовниче. Беше като призрак, който се крепеше само от банели и тафта. Очите ѝ бяха поразително бистро сини и нищо не убягваше от погледа ѝ. Подаде ми за поздрав жълтеникавата си костелива ръка и рече:

— Приятно ми е, млади човече! Морган ми говори цял ден за вас. Какви модерни глупости пишете?

— Още нищо не съм написал, госпожо. — Пуснах една усмивка на старата вещица. — Боя се, че Морган не ме е разбрала правилно. Казах ѝ, че искам да пиша. То е като хазарт, нали разбирате. Реших да си дам една година и да видя дали ще излезе нещо от това. Ще се постарая да не пиша глупости, госпожо.

По сбръчканите ѝ устни заигра усмивка.

— Да се надяваме. Когато започнете сериозно, елате ми пак на гости. Навярно ще мога да ви помогна с нещо. Лу Уолас^[1] ми беше добър приятел.

Не бях успял да отговоря, а Морган вече ме представяше на пастрока си. Докато подавах ръка и изричах: „Приятно ми е, господине“, разбрах, че с него няма да се разберем. Беше едър, на ръст почти колкото мен, с червендалесто селско лице и големи ръце, които не знаеше къде да дене. Малко над шейсетте, реших аз. Силно плешив и загорял, с милиони бръчки, които насичаха късия му дебел врат. Разхлабил си бе вратовръзката и май му се щеше да си събуе и обувките. Скъпият костюм му стоеше като взет от заложна къща. О-хо, казах си аз, този тук е по-скоро кандидат за затвора, но никак не изглежда глупав. Поздрави ме и пусна ръката ми, сякаш тя го изгаряше.

— Ще пиете ли нещо? — предложи той кисело. Зъбите му бяха равни и бели — чисто новички протези. Студените му очи се стрелнаха от мен към доведената му дъщеря и той се намръщи.

— С удоволствие — приех аз. — Едно малко уиски.

Докато той ми наливаше, Морган ме представи на майка си и на още един мъж на име Уилям Брайс. Майката — Фейт Толбът — беше елегантно облечена жена, на възраст колкото съпруга си. Носеше косата си сива и лицето ѝ бе добило същия цвят. Държеше се кротко и някак отнесено. Разбрах причината едва когато се приближих. Беше пияна. Погледнах Морган, но тя отмести очи.

Бил Брайс ме озадачи. Мъж около петдесетте и също като мен — не съвсем на място тук. По-късно научих, че е внук на старата дама. Приличаше ми на хитрец. Започнал бе да напълнява, имаше гъста и къдрава сива коса и широко упорито лице. Под очите му се очертаваха торбички, а множество тънки червени венички изпъстриха като ситна мрежа страните му. Богат безделник, помислих си аз. От него понамирисваше на доброкачествено уиски, но погледът му беше бистър. Докато се здрависвахме, той ме изучаваше с очите на проникателен и опитен човек.

Поговорихме малко, изпих още едно уиски. Франк Толбът мълчеше мрачно, но лицето му си оставаше безизразно. Брайс разказа няколко умерени анекдота и се шегуваше с баба си.

Най-сетне се преместихме вътре. Къщата беше голяма и потискаща, пълна със сенки и тежки старинни мебели. А вечерята — вкусна, ако обичате пържено пиле. Оказа се, че бабчето наистина го е приготвила сама, макар че бе сервирано от наета за целта жена с дългнесто лице и остри черти. Франк Толбът се хранеше като някой ратай и не ме изпускаше от очи.

След десерта — поднесоха ябълков сладкиш и сладолед и Морган изяде три порции — Франк Толбът каза, че имал работа в Шейдланд. Кимна ми рязко и излезе. Съпругата му също се извини и тръгна към стаята си — вървеше силно изправено, неестествено скована и се държеше за парапета на стълбите. Никой, освен мен не й обръщаше внимание.

Бабата побъбри с нас още известно време, преди да ни каже „лека нощ“. Когато си тръгваше, тя ми подаде отново малката си костелива ръка:

— Надявам се, че ще ни дойдете на гости пак, млади човече. Може да повлияете добре на Морган. Ако евентуално успеете да я накарате да направи нещо за себе си и да смъкне някой и друг килограм.

Баба й си я биваше. Морган пламна цялата и погледна гневно старата дама.

— Бабо! Ти ми обеща да не говориш така. Как може, обещава си!

Бил Брайс се засмя под мустак. Баба му се изправи и протегна ръка да си вземе бастуна, подпрян на стола й.

— Може и да съм обещала, но на моята възраст не се налага да спазвам обещанията си. А и не съм казала нещо, което не е вярно. — Малките ѝ папагалски очички живо проблясваха. — Няма да си намериш мъж, докато си толкова дебела. На жлезите ти им няма нищо и ти го знаеш много добре. Необходима е воля, това е. Може би заради този господин Кинг ще се засрамиш и ще направиш нещо, защото — бог ми е свидетел — аз не можах да те накарам. Лека нощ, господин Кинг. Идвайте да ме навестявате!

Брайс стана от масата и отиде да помогне на старата дама по стълбите. Погледнах Морган. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Не ѝ се ядосвай! Старостта си има привилегии. Тя не искаше да те обиди.

Морган стана, като се опря на масата, за да се изправи. Избърса със салфетка мазната си уста. Огромните ѝ бузи бяха мокри от сълзите.

— Ще отида да се пооправя малко — каза тя. — Нали няма да си тръгваш още, Том? Нали ще останеш да си поговорим?

— Разбира се — усмихнах ѝ се аз. — Иди да си изтриеш сълзите, Морган. Мога да ти кажа, че аз пък харесвам пълните жени.

Тя преглътна жадно лъжата и ми се усмихна в отговор. После забеляза, че Брайс вече се връща, тръсна глава и се заклатушка нанякъде.

Брайс седна до мен и рече:

— Знам къде Франк държи брендито си. Не искате ли да ме придружите до кабинета му, господин Кинг? — намигна ми той.

Тръгнахме по дълъг и тъмен коридор и той каза:

— Странна работа! Все си мисля, че съм ви виждал някъде и по-рано, господин Кинг. Имате ли представа къде може да е било?

— Не — отвърнах аз. — Струва ми се, че грешите. Сигурно ме бъркате с някого. — Напънах се да си спомня дали не познавах отнякъде този тип. Не можах да се сетя.

Влязохме в просторна стая, пълна с книги. Брайс се приближи до един висок шкаф със стъклени врати.

— Може би сте прав — каза той. — Но наистина имам чувството, че вече сме се виждали. Както и да е. — Извади гарафа и чаши за двама ни, наля бренди и вдигна своята с наздравица: — За вашия успех, господин Кинг! — Погледът му излъчваше някаква веселост. В този момент не приличаше толкова много на застаряващ

богаташ, който винаги си е гледал живота. Обърна чашата си на един дъх. — Имам предвид книгата ви, разбира се.

— Благодаря, господин Брайс — кимнах и отпих от чашата си.

Брайс извади продълговата позлатена табакера. След като му отказах, той рече:

— Наричай ме Бил, за бога. Шейдланд е ужасно малко градче, Том, но поне не е нужно да се държим официално. Това му е и хубавото — тук не се правим на много важни. Вземи мен например. Аз съм заместник-директор на банката на Франк, но няма защо да стоя на работа по сако. Сложил съм си даже и плювалник в канцеларията. И което е по-важно, ползвам го понякога. Ти откъде си родом, Том? Не си от нашия край, а? — зададе ми той въпроса с лекотата, с която ножът потъва в меко масло.

— Не съм — отвърнах аз. — От Канзас Сити съм. Наследих малко пари, най-случайно се спрях на това градче и дойдох да попиша. — Не се впуснах в излишни подробности.

Брайс ми напълни чашата отново.

— Може и да не си ме питал, приятелю, но едно ще ти кажа — попаднал си на ужасно място. Тук вони. Ако не се измъквах от тая дупка от време на време, досега да съм откачил. — Все по-гъста червенина заливаше лицето му, а струйка бренди се стичаше от крайчеца на увисналите му устни по гладко обръснатата му широка брадичка. — На всеки две седмици ходя в Лейк Сити и там го удрям на живот.

Разговаряхме може би десетина минути, преди да реши да си отива.

— Ще тръгвам вече — подаде ми той месеста ръка. — Ако мога да направя нещо за теб, каквото и да е то, отбий се в банката. Франк е собственикът, но всичко зависи от мен. — Вървахме по коридора към входната врата, когато на стълбите се показа Морган. Брайс й махна с ръка.

— Довиждане, Морган! Благодаря за вечерята. Ще се видим пак. — На излизане погледна към мен: — И с теб ще се видим, надявам се. Хм... ще ми се наистина да си спомня къде сме се срещали.

Върнах се и изчаках Морган да слезе. Бе се преоблякла и начервила и устните й приличаха на свежа розова пъпка. А студената вода не бе оставила следи от сълзите.

Тя стисна ръката ми.

— Нека да излезем с колата, Том. Моля те! Искам да се махна от тази къща. Можем да вземем ягуара.

Съгласих се, за гаража минахме през задната врата. Изкарах ягуара на заден, като не пропуснах да забележа новия линкълн и кадилака, които му правеха компания там. Слязох да ѝ отворя вратата.

— Карай извън града — каза ми тя, когато излязохме от алеята. — Няма смисъл да подхранваме клюките, и без това са достатъчно.

— Опитай се да се отпуснеш. И не се притеснявай! Защо да си разваляш настроението само от това, че старата дама се е заяла с теб в мое присъствие? Вечерта е чудесна, наслаждавай ѝ се!

— Не е заради това — отвърна тя. — Въобще не ѝ се обиждам. Тя е изкуфяла. И дори не ми е истинска баба, ако става въпрос за това. Но тя често се оказва права. Май трябва да намаля яденето и да взема да отслабна. — Тя ме погледна с крайчеца на окото си. Не казах нищо.

След малко се пресегна и докосна ръката ми.

— Свий тук вляво. Искаш ли да идем да видим вилата? Вчера проветрих, мисля, че ще се намери и нещо за пиене. Бих пийнала сега.

— И аз.

Карах бързо, тя ми казваше накъде. Ягуарът мъркаше като голям черен котарак. Морган запали по цигара за двама ни със запалката от таблото и диамантите проблеснаха на ръката ѝ. Прокашлях се.

— Морган!

— Кажу ми, скъпи.

— Трябва да ти призная нещо. Името ми не е Том Кинг. Казвам се Луис Е. Сампсел. Наложу ми се да го сменя.

— Хм! — Тя ме наблюдаваше. — Знам и друго. Не си купил фермата на Уилкинс.

Признах си и тази лъжа.

— Как разбра?

— Проверих. Днес ходих до окръжния център и се отбих в съда. Фермата не е била продавана. Собственост е на някой си Хари Уилкинс, който живее в Лейк Сити.

Това не го бях очаквал.

— А защо излезе с мене сега? — попитах аз. — Като знаеш, че съм те излъгал два пъти.

Тя вдигна рамене.

— Сигурно това няма голямо значение за мен. Май твърде много ми харесваш вече. А не може да нямаш и причина за това.

Реших като съм почнал веднъж, да лъжа докрай и си заблъсках ума да измисля история, на която тя би повярвала.

— Забърках се с жена в Канзас Сити. Омъжена бе за най-добрия ми приятел. Поне тогава ми беше приятел. Тя е луда, съвсем луда. Аз само се закачах, мислех си, че и тя не иска нищо повече. А тя взела, че го приела насериозно. Казала му за нас, за мене, без даже да ме предупреди. И той искаше да ме убие. Трябваше да бягам само с дрехите на гърба си. — Последното поне беше вярно. Вярвах, че като се поочерня малко — един вид измамник, ще мога да предизвикам съчувствие.

Тя поглади ръката ми.

— Бедната жена! Разбирам я напълно. Ти си ужасно очарователен мъж, Лу. Чувствам го, а те познавам едва от вчера. Струва ми се, че вече съм почти влюбена в теб.

Засмях се.

— Откъде знаеш, че не съм Джак Изкормвача?

Тя задържа ръката си върху моята на волана.

— Не си. Но се хващам на бас, че жените не те оставят на мира, нали? Не можеш ли да караш малко по-бързо, мили? Искан ми се вече да сме във вилата и да си пийнем. После ще си поговорим на спокойствие.

Стигнахме пощенските кутии и свих по чакъления път. Нощта беше тъмна и благоуханна, на изток над редица черни дървета бе заседнала сребърна луна. На светлините на колата пътят се виеше като сребриста лента, а природата наоколо бе изпълнена с пролетен мирис и нощни звуци. Миеща мечка бавно пресече пътя някъде пред нас и очите ѝ блеснаха на фаровете като смарагди.

Вляво започваше някаква алея и Морган ми каза да отбия. Пътят минаваше сред скупчени тук-там високи дървета и заобикаляше широко езеро, което приличаше на наводнена кариера за добив на чакъл. Водата му блестеше като локва мастило на изгряващата луна. От другата му страна се извисяваше голяма двуетажна къща от дърво, боядисана в бяло. Имаше навес за лодки и малък пристан. На стотина метра навътре от брега стоеше закотвен един сал и се издигаше белият скелет на кула за скокове във вода.

До мен Морган се изкикоти.

— У дома ѝ викаме „Сан Суси“. Но не се решаваме да ѝ сложим надпис или да я наричаме така пред другите. Няма да ни разберат, само ще си мислят, че се надуваме. Пастроктът ми и без това не я харесва, но той пък няма никакво чувство за хумор. — В гласа ѝ се прокрадна огорчение. — Понякога го мразя. Ожени се за майка ми заради парите ѝ, макар че и той си имаше немалко, и после я докара до пиянство.

Паркирах ягуара и я последвах във вилата.

— Понеже стана дума за втория ти баща — казах аз, — тази вечер разбрах, че няма да бъда един от любимците му.

Морган ме въведе в голяма стая с мебели от чворест чам и глави на препарирани животни по стените. В единия край имаше дълга камина от обикновен камък, а над нея — калъф за пушка.

— Много са хората, които Франк не може да понася. — Морган отиде в ъгъла и се провря зад малък барплот с гетинаксово покритие. — А най-вече не понася хубавите мъже като теб. Веднага решава, че ги интересуват само парите ми. Обикновено си е така. — Това го каза, без да ме поглежда.

Трябва да призная, че Морган винаги имаше с какво да те изненада.

— А много ли мъже са се интересували от парите ти?

— Доста. Не съм глупачка, Лу. И не го казвам от самосъжаление, но доста съм страдала. В живота ми е имало малко хубави неща. Всичко минаваше покрай мен. Гледах как другите момичета си намират приятели, женят се и раждат деца. Не ми е било никак лесно.

Направо да ти се скъса сърцето, като я слушаш да разкрива така наранената си душа. Завладя ме някакво злоещо усещане, докато стояхме така сами и гледах как сенките се спотайват в ъглите на къщата. Морган криеше много болка в себе си. Долавях я, чувствах я, а и тя не се опитваше да я потули. Но какво можех да направя? Имах си мои грижи...

Тя внезапно потърси погледа ми. В очите ѝ имаше сълзи.

— Ще ми помогнеш ли, Лу? Моля те!

— Разбира се. Ще ти помогна, стига да мога. Но какво мога да направя?

— Можеш да ме обичаш. Или поне да ме харесваш. Просто бъди добър с мен, Лу! Няма да искам много, обещавам. Ще ти дам всичко,

което поискаш. Виждаш, че се държа съвсем честно с теб, нали?

— Да — признах си аз, — наистина. И аз искам да съм честен към теб, Морган. — Действително тогава беше така. Може би и аз имах съвест.

Хванах я за ръка и излязохме на малката веранда.

— Няма защо да бързаме с някакво решение още тази вечер — казах ѝ аз. — Ще трябва да посвикнем с това положение, нали?

Тя стисна ръката ми.

— Ти си очарователен, Лу! Толкова си мил! Да погледаме малко луната и се прибираме вкъщи.

Езерото беше като студен разлят катран и върху повърхността му потрепваше бялото отражение на полумесеца. Изведнъж ми стана много студено. Потръпнах. Мина ми през ума колко ли е дълбок този вир.

Скоро след това тя ме закара до вкъщи и ме остави пред фермата. Сутринта щеше сама да докара форда ми от Шейдланд или да прати някого.

Отидох право в старата разнебитена къща и се хвърлих в леглото. Заспал съм на секундата.

---

[1] Луис Уолас (1827–1905) — американски военачалник, дипломат и писател. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Събудих се от стъпки, които се прокрадваха нагоре по стълбите. Обърнах се в леглото, като внимавах да не изскърца пружината, и протегнах ръка към пода да взема джобното фенерче. Извадих изпод възглавницата пистолета си, насочих фенерчето към вратата и зачаках с пръст на спусъка. На челото ми изби студена пот.

Вратата се отваряше със скърцане. Не дишах и не се помръдвах. Навън дървесните жаби продължаваха да стържат и някаква птица изпиука сънено. Скърцането спря. Някой стоеше на вратата и ме наблюдаваше.

Натиснах копчето и светнах.

— Горе ръцете! — изкрещях аз. — Въръжен съм. — И в същия миг се изтърколих странично от леглото и паднах върху вестниците, които бях пръснал из стаята, за да не може никой да се промъкне вътре, докато спя.

От вратата долетя гърлен смях. В стаята се разнесе нежен аромат — жасмин.

— Толкова си смешен! — проговори Джоун Рийс. — Уплаших ли те, скъпи?

— Джоун! Скъпа! — скочих аз от пода. — Какво правиш тук? Как разбра къде съм? — Нещо не ми беше ясно. Откъде можеше тя да научи къде съм. Освен ако Хари ѝ е казал. Бях ги запознал навремето си.

Тя се изсмя отново, пристъпи напред и попадна в сноп лунна светлина, която се процеждаше през една дупка в транспаранта. Съмненията ми изчезнаха. Тя беше прекрасна. Лъскавата ѝ черна коса, опъната назад в конска опашка и хваната с позлатена шнола, откриваше овалното ѝ лице. Усмехнатите ѝ червени устни бяха влажни и подканяха за целувка.

Пуснах пистолета и фенерчето на леглото и я взех в прегръдката си. Топлите ѝ устни си бяха все така прекрасни, както ги помнех.

— Скъпа — казах и аз и я целунах, — толкова се радвам, че те виждам отново.

— Глупчо такъв! Нямахме само три дни. Защо не ме изчака в „Кресънт“ оная вечер? Имахме среща, забрави ли?

Това ме отрезви. Дръпнах я да седне до мен на леглото.

— Не знаеш ли за Били Гонсалес и какво се случи оная вечер? — Не е възможно, помислих си аз. Можеше да чете, а ако ме бе открила чрез Хари, той трябва да ѝ е казал.

Тя ме погали по бузата.

— Нищо не знам за това, скъпи. Знам само, че имахме среща, аз стоях и те чаках, а ти не дойде. Но това сега няма значение. Обичам те. Толкова много ми липсваше, че хвърлих няколко рокли в един куфар и долетях при теб. Не се ли радваш, че дойдох?

— Долетяла ли си? — отдръпнах се аз от нея и я погледнах втренчено. Нещо не беше както трябва. Говореше глупости. — Как така си долетяла? Та дотук няма...

Тя долепи устни до моите и задуши въпроса ми с целувка.

— Не ме питай, Дик. Така съжалявам за онова глупаво споразумение, скъпи. Парите всъщност не ме интересуват толкова много. Реших, че в крайна сметка не искам да се омъжа за някой богат старец.

— Споразумение ли?

— Да — прошепна тя. — Забрави ли, мили мой, глупавия договор, който сключихме — че никога няма да позволим на нищо да измести парите, че няма да се обичаме, наистина да се обичаме, докато не се сдобием с много пари. Не може да си го забравил.

В подсъзнанието ми се събуди неясно съмнение и страх. Това не беше Джоун Рийс, която познавах — равнодушното, красиво и продажно момиче, певицата в долнопробно нощно заведение, момичето, което имаше само една цел в живота — парите. Дори се изплаших малко. Някой от двамата ни беше луд — или тя, или аз. После се сетих за Алонсо и Тъфи Сайкс и косите ми се изправиха. Дали пък не работеше за тях и не ме подмамваше, докато те дойдеха да ме убият.

— Какво значи всичко това? Човек не се променя толкова за три дни. Какво всъщност търсиш тук? Как ме откри и какво значи това *долетях*? В близост до Шейдланд няма летище. Хайде отговаряй, и побързо!

Тя се изправи.

— Не сега. Ще ти обясня всичко по-късно.

Бързо отидох на прозореца и погледнах навън. Дворът беше празен, а лунната светлина и сенките чертаеха по него неправилни фигури. Нищо не се помръдваше. Върнах се и сграбих Джоун, извих ѝ грубо ръката назад.

— Кажи ми поне едно нещо — озъбих ѝ се аз, — едно-единствено нещо, което да звучи логично. Как така си *долетяла* дотук?

— Долятах с един лешояд. Един голям черен лешояд. Казвал се Мортън, и без това пътят му минавал оттук. Беше много любезен наистина. А сега, любими мой, повече никакви въпроси!

Тръгнах към нея. Но тя започна да се топи, превърна се в дим, избледня и се изгуби. Чух се, че крещя:

— Спри! Почакай, Джоун! Не си отивай!

Събудих се. Бях облян в пот. Вече зазоряваше, пееха птици. Изсмях се невесело. Джоун беше далеч на север, на сто мили оттук, и навярно сега се прибираше от някоя среща. Пък аз се криех в тази воняща ферма, подгонен като заек.

Станах, защото знаех, че няма да заспя отново. Слязох в кухнята, пъгнах главата си под помпата и оставих на ледената вода да заличи образа на Джоун от съзнанието ми. Не исках да мисля за нея.

След две чаши кафе вече можех да се надсмея над съня си. Беше толкова правдоподобен, толкова истински, като се изключи само промяната в характера на Джоун. Такова нещо не можеше да се случи никога. Джоун олицетворяваше всички чаровни златотърсачки по света, взети заедно накуп.

Слънцето се показа. За пръв път от години ставах толкова рано. Над ливадата се вдигна бяла мъглица и увисна като облак пара над потока. Росата проблясваше, както диамантите върху ръката на Морган. Някакво червено пиле бе кацнало на гръмоотвода и чуруликаше нещо за любовта, но аз му казах да млъкне. На задната веранда една сойка си ловеше оси за закуска. Към обяд видях ягуара да се задава по пътя. Щом зави към двора, излязох да посрещна Морган. Усмихнах ѝ се. Тя издърпа ръчната спирачка.

— Франк поде атаката рано-рано тази сутрин. Изнесе ми цяла лекция за теб. Явно смята, че и ти искаш да докопаш парите ми.

Вдигнах рамене.

— Страхуваш ли се от пастрока си?

Морган се измъкна от колата.

— Не, не се страхувам от Франк. Макар че понякога той е ужасно подъл. Но аз не съм дошла тук, за да си говорим за Франк. Мислех да ти предложа — да не би да ти се иска да се качим на вилата и да поплуваш днес следобед. Там ще намерим плувки, ако не си носиш.

— Да, разбира се — съгласих се веднага и се спрях. Тя сигурно прочете мислите ми.

— Не, не се безпокой! Няма да обличам бански костюм. Няма да допусна да ме видиш в такъв вид. — Разсмя се на физиономията, която бях направил. — Не се опитвай да ме лъжеш, Лу! Знам какво си мислеше.

Не отговорих нищо. Днес беше по-приказлива, дори склонна да се закача.

— Какво става с форда ми? — попитах аз. — Ти ли ще ме закараш до Шейдланд после?

Морган кимна, след това добави лукаво:

— Може би няма да ти трябва вече. Имам изненада за теб.

Преди да тръгнем, тя настоя да обиколим фермата. От погнуса нослето ѝ се сбърчи.

— Това място е ужасно, Лу! Как издържаш? Сигурно си свикнал да живееш на по-прилично място.

— Е, да. Малко по-прилично. Но засега това е моят дом.

По пътя към вилата тя ми каза, че се е видяла с Бил Брайс тази сутрин.

— Много ме разпитва за теб, Лу. Сигурен бил, че те е виждал някъде и преди.

— Да, знам — кимнах в съгласие. — Снощи говорехме за това, но той греша. Никога през живота си не съм виждал физиономията му.

На дневна светлина вилата изглеждаше съвсем различно. Водата в някогашната каменоломна беше тъмносиня и изглеждаше дълбока. Грамадни борове заобикаляха къщата и навсякъде миришеше на смола. Паркирах и влязохме вътре. Морган намери в едно чекмедже чифт сини плувки. Качих се горе в спалнята да ги обуя. На едната стена имаше голямо огледало и докато се преобличах, се оглеждах в него. Добре, добре — мина ми през ума, като гледах как се огъват мускулите

на ръцете и на гърба ми. Стегнах бицепсите си и си признах, че съм суетен. После слязох долу в голямата дневна, където Морган ме чакаше.

— Иди да поплуваш — подкани ме тя. — След това искам да си поговорим сериозно и спокойно, Лу.

Слязох по пътеката до каменистия бряг. Острите камъни ми убиваха, като стъпвах, и водата беше още ледена, но къпането ми дойде добре. В Лейк Сити си бях създал навик да ходя да плувам два-три пъти седмично в „Атлетик Клъб“ за поддържане на формата и сега преплувах разстоянието до другия край и обратно, без да се задъхам. На средата спрях и се опитах да достигна дъното, но не успях. Трябва да се бях спуснал на около седем метра, но не стигнах камък. Наистина беше дълбоко.

Когато се върнах, Морган седеше с чаша в ръка в едно кресло до прозореца и пушеше.

— Наблюдавах те. Плуваш прекрасно, Лу — каза тя.

И аз си запалих цигара, после отидох да си наляя едно малко уиски на бара. Усещах погледа ѝ върху себе си.

— Сядай, мили. Искам да си поговорим сериозно.

Седнах.

— Какво има? Говориш, като че ли си гласът на съдбата.

Шотландското уиски беше добро, с приятен вкус и не палеше отвътре. Погледнах към нея над чашата си и се запитах какво ли ще иска. Тя ми се усмихваше.

— Струва ми се, че съм се влюбила в теб. Не, не ме прекъсвай! Нека първо да свърша, после ще те изслушам. Искам да се ожениш за мен, Лу. Още днес!

Не се налагаше да се правя на изненадан. Съвсем не го очаквах. Така че когато най-сетне се свързах, отговорът ми не беше никак обмислен.

— Не знам какво да ти кажа, Морган — ухилих ѝ се аз. — Това е толкова внезапно. Досега никое момиче не ми е предлагало женитба.

— Говоря напълно сериозно — каза тя. — И снощи ти казах, не те карам да ме обичаш. Не че не искам, но не съм си загубила ума. Не е възможно красив мъж като теб да обича жена като мен. Зная си го. Но аз имам нужда от теб. И ще си платя. Богата съм, Лу. Не знам точно колко имам, но трябва да са някъде към половин милион.

Половин милион ли! Събра ми се акълът, като го чух. Петстотин хиляди чудесни лъскави доларчета!

Тя не спираше да говори.

— Искам всичко между нас да бъде честно и открито, Лу. Ще трябва да си ми верен, на това ще настоявам. — Тя се облегна назад в креслото и въздъхна. — Предполагам, че ще чуваш доста злобни подмятания, но няма да е чак толкова страшно. Можем да отидем някъде, където никой не ни познава. Ще открия банкова сметка на твое име — твоя лична авансова сметка. Няма да си зависим от кесията ми и няма да те питам какво правиш с парите си. Ще се постарая да не ревнувам, когато те гледат чужди жени и се чудят защо ли си се оженил за мен, но само ако ти не отвърщаш на погледите им. Разбираш ли ме, мили? Купувам те, това е ясно, но въпросът може да се уреди така, че да не е нито подло, нито долно. Мислих за това цялата нощ, след като се прибрах. В крайна сметка стигнах до това решение. За мен то е разумно. Имам нужда от теб и мога да си позволяия този лукс. Тогава защо, за бога, да не си мой, ако и ти се съгласиш?

Отидох до бара и си напълних отново чашата, без да поглеждам към Морган. Май наистина бях подценил тая жена. Беше похладнокръвна и от Хрущов.

Тя продължи да ми говори, макар че бях вече с гръб:

— Има и още нещо. Ще отслабна. Знам, че мога — заради теб. Ще отслабна толкова, че да не се срамуваш от мен.

Реших, че най-добре ще е да бъда максимално искрен.

— Твоето предложение ме обърква, Морган. Като цяло идеята ми харесва. Но защо точно аз? Има хиляди мъже...

— Не — поклати тя глава, — тук няма. Ти си нещо сигурно, Лу. Зная, че никога няма да намеря мъж като теб. Е, ще се ожениш ли за мен?

— Ами вашите, пастрокът ти?

Тя направи гримаса.

— Какво ме засягат? Парите са си мои. Мога да правя с тях каквото си искам. Франк ще побеснее от яд, но нека. И без това го мразя. На майка ми и баба ми това няма да им навреди. Няма да са съгласни, разбира се, но и за това не ме е грижа. Толкова е просто, Лу. Само кажи, че си съгласен и отиваме да се оженим. Знам едно място, където ще чакаме не повече от два часа за кръвната проба. После ще

заминем, където поискаш — Европа, Южна Америка, Африка, островите — можем да отидем навсякъде.

— Ами ако ме лъжеш? — казах аз. — Откъде да знам, че наистина имаш толкова много пари или че свободно разполагаш с тях, както твърдиш?

— Предположих, че може да ме питаш — отвърна тя. — И затова ти нося доказателство. — Подхвърли ми малка черна книжка. — Чекова книжка, мили. Тази сутрин открих сметка с десет хиляди на твоето име в Шейдландската банка. Тъй като Бил Брайс ми е добър приятел, винаги ще мога да я ликвидирам. Няма да можеш да се възползваш от тях, докато не се оженим. Бедният Бил! Някога щях да му направя почти същото предложение, но си дадох сметка, че започва да остарява. Надявах се, че ще имам и по-добри възможности. И наистина имам!

Не откъсвах поглед от малката чекова книжка. Десет бона ей така, за нищо! И още много за в бъдеще. Трябваше да съм си загубил ума, ако се откажа. Мислите ми се насочиха към Лейк Сити и Алонсо. Откриваше ми се добра възможност да офейкам. Алонсо никога не би ме търсил в Европа или Южна Америка, нито пък областният прокурор. И дори да ме откриеха, друго щеше да е, като разполагам с пари. Парите са власт. Бих могъл да платя и да се измъкна от това положение веднъж завинаги.

Погледнах Морган, присвил очи.

— Поемаш опасен риск. Не знаеш нищо за мен. Ако се ожения за теб и ти се случи нещо, аз ще те наследя. Откъде знаеш, че няма да те убия?

Тя дойде при мен и ме погали по бузата.

— Не мисли, че съм глупава, мили. Разбира се, че съм помислила и за това. Струва ми се нещо, ти няма да получиш и цент, освен ако не умра от естествена смърт. — Тя ме целуна. — Имам предвид наистина естествена смърт, мили мой. Бил ще се погрижи за това. Тази сутрин уредихме въпроса.

— Уредила си! Значи си казала всичко на Брайс, казала си му какви са ти намеренията, така ли? И той знае всичко? — Това не ми харесваше особено.

— Но да, разбира се. Ние с Бил сме много стари приятели, казах ти вече. Направих завещание тази сутрин и го депозирах при него. Той

го заключи в собствения си сейф. — Тя ми се усмихна с блеснал поглед в сините си очи. — Не се тревожи за това, любими. Пълните хора понякога умират рано. И ако умра от естествена смърт, тогава ще получиш парите ми без проблеми. Заради това си струва да почакаш няколко години, пък дори и с мен.

Пуснах една усмивка. После станах, отидох на бара при нея. Вдигнах чашата си и се чукнахме.

— Съгласен съм, Морган. Да прием за теб — най-странната жена, която съм срещал някога! Знаеш ли, между нас май има нещо много общо. Само не забравяй, че не съм обещавал да те обичам и че няма жена на тоя свят, която може да ми нарежда какво да правя или да ме командва. И ще останеш доволна от сделката.

И двамата вдигнахме чаши. Гледах я и се чудех как ли щях да я убия, за да получа парите ѝ. Защото трябваше да умре от естествена смърт.

ШЕСТА ГЛАВА

Същия следобед отидохме с колата до едно малко градче, наречено Краун Пойнт, и се оженихме. Разписах се като Луис Е. Сампсел, разбира се, и успяхме да се наложим да не пускат съобщение в местния вестник. Откривах, че Морган се ползва със значителен авторитет.

После се върнахме в Шейдланд и казахме на техните какво сме направили. Възприеха го доста зле. Баба й едва креташе, но сновеше насам-натам и мърмореше, че трябвало да почакаме, докато се опознаем по-добре. Фейт Толбът беше много пияна и изобщо нищо не разбра. А Франк Толбът, вторият баща на Морган, се развилня като бесен.

Когато пристигнахме, те вечеряха. Морган им каза, баща й се изправи и изпусна с трясък вилицата си. Беше преbledнял и целият трепереше. Изгледа ме кръвнишки и рече:

— Алчен мръсник! Още като те видях първия път, разбрах, че мислиш само за зестрата й. Но няма да спечелиш много. Ще се погрижа за това. — На Морган се присмя с презрение: — Ти пък! Най-сетне успя да си купиш съпруг, нали? Е, желая ти щастие с този тип. А сега се махайте и двамата. И да не сте стъпили отново тук. Тази къща е моя, не е на Морган. — Нормалният цвят на лицето му се възвърна, той грабна една салфетка и попи челото си. После ме посочи с пръст и се разкрещя: — Искаш ли да научиш защо няма да спечелиш много от това? Ще ти кажа. Защото познавам тази жена по-добре от теб, изобщо не се заблуждавай, че ще ти даде много. Трябва да си луд, за да й повярваш! Ще ти пуска по малко, за да те държи като вързан на каишка и да получи каквото иска от теб. Що се отнася до истинските пари, ще има да почакаш. А ако Морган умре или те зареже, тогава вече добре ще се наредиш. Защото ако тя умре, аз ще ти попреча да ги вземеш, ще го направя и още как. Пък ако тя те зареже — е, тогава ще ти стане ясно. Сега се махайте!

И ние се магнахме. Вече бяхме на вратата, когато Франк се развика след нас:

— Ще съжаляваш за това, Сампсел, докато си жив. Не знаеш, че си си избрал най-тежкия начин да си изкарваш хляба.

Излязохме и се качихме на червения нов линкълн, който Морган ми бе купила вместо сватбен подарък. Сега тя мислеше само за това, че най-сетне се бе омъжила.

— Да вървим на вилата — подкани ме тя. — Искам да прекарам първата си брачна нощ там.

— Ами татенцето? Да не вземе да дойде и да ни убие и двамата?

— Няма да дойде. Вилата е моя. Аз съм я строила. Но както и да е, и през ум няма да му мине. Тази вечер ще се напие. Бесен е. Винаги се е надявал да пипне и моите пари.

Наблюдавах я с крайчеца на околото си.

— Ако се съди по това, което току-що каза, все още се надява.

Тя сви рамене.

— Това са празни приказки и той го знае добре. Но стига вече, не искам да слушам нито дума повече. Хайде, скъпи, да вървим по-скоро на вилата.

— Добре. — Но като минавахме покрай дрогерията, се сетих нещо. — Ще ни трябват цигари — обясних аз. — Ще спра тук и ще ида да взема.

— Добре, но побързай! Цялата улица нас гледа.

Оставих я в колата и влязох вътре. Спрях се на щанда за цигари и вече прибирах рестото, когато зърнах един брой на „Време“, вестника, излизащ в Лейк Сити. Онемях и сърцето ми спря да бие. За секунда-две не можех да си поема дъх. Продавачът ме гледаше:

— Лошо ли ви е, господине?

— Не, нищо ми няма. — Хвърлих му монета от пет цента и си взех вестник. — Къде ви е телефонът? — попитах го аз. Трябваше да прегледам вестника, преди да съм се върнал при Морган.

Намерих телефонната кабина и се намъкнах заедно със сгънатия вестник, така че да мога да прочета написаното там. Усецах погледа на продавача, затова пуснах в автомата десет цента и се престорих, че избирам някакъв номер.

На първа страница имаше снимка на Хари Уилкинс, а до нея друга, по-неясна, на Ал Алонсо. Текстът под тях гласеше: „**Убийство в**

изоставен гараж“.

Четях бързо и усещах как потта се стича по гърба ми. Трупите на Хари и Ал Алонсо били намерени от полицията в един запустял гараж за камиони в покрайнините на града. И двамата свързани с тел, а по тялото на Хари личали и следи от изтезания.

Полицията била сигурна, че това е работа на гангстери, пишеше вестникът. Никой обаче не можел да проумее как Хари Уилкинс е стигнал дотук — тихият, слабичък и уморен от живота Хари! Аз можех да им разясня. За мен — и вероятно само за мен — всичко това си имаше обяснение. Върнах се в колата.

— Доста се забави — нацупи се Морган. — А сега да се махаме от това място. Омръзна ми да ме зяпат.

Подкарах бясно колата по тясното шосе. Всички нас гледаха, така си беше. Подминахме ресторанта, където бях закусил оная сутрин, и аз видях на вратата вечно дъвчещата дъвка сервитьорка, зяпнала от учудване. О, да — ние с Морган наистина бяхме събудили любопитството на целия град. Стигнахме и Морган отиде право на барчето да налее и за двамата ни. Пресуших чашата си и обявих намерението си да ида да поплувам.

Морган се намуси:

— Не искаш ли да останеш при мен, скъпи? Хладилникът е пълен, и пиене има колкото поискаш. Ще си приготвим истинска сватбена вечеря.

— Как да не искам? Ще си направим истинско празненство, малката ми. Само че сега ми е горещо и целият съм потен. Ти се залавяй и пригответи всичко. Връщам се веднага щом се поохладя. — Усмивката ми трябва да е била доста крива, защото тя ме изгледа особено, когато се качих горе да се преоблека.

Взех си цигари и кибрит, сложих ги в специална непромокаема пунгийка и заплувах към сала. Ледената вода се отрази добре на тялото ми и поизбистри ума ми. Вече беше почти тъмно, дърветата край къщата и езерото изглеждаха някак самотни и безучастни. Излезе лек ветреца и жално прошумоля високо в клоните на дърветата. Лежах върху сала мокър, пуших цигара и гледах как в къщата се появяват една след друга светлини, докато Морган шеташе от стая в стая. Моята първа брачна нощ!

Не можеше да бъде иначе. Тъфи Сайкс бе убил Алонсо и сега той командваше бандата. От години се приказваше, че това ще стане някой ден. Сега то бе станало. Алонсо беше мъртъв, а шефът — Тъфи. Аз пък бях затънал още по-дълбоко.

Дотук всичко беше ясно като бял ден. Но изведнъж се замислих, че Хари Уилкинс е бил убит заедно с Алонсо, след като са го изтезавали. Потръпнах в хладната вечер. Тъфи бе измъчвал Хари само поради една причина — за да го накара да каже къде съм.

Дали Хари му бе казал? Нямаше как да науча. Хари беше храбър човечец и добър приятел, но всеки има предел на възможностите си. А той имаше жена и деца и ги обичаше. Да-а, трябваше да допусна, че преди да умре, Хари е проговорил.

Как ли ония — Тъфи и Алонсо — бяха успели да разберат за Хари? От Джоун Рийс? Тя знаеше, че сме приятели. Дали не бяха ходили при нея? Нямах представа. Но трябваше да разбера. Непременно да разбера какво ставаше в Лейк Сити.

Доплувах обратно до каменистия бряг и се прибрах. Чуваше се как Морган шета и си тананика в кухнята.

Качих се на пръсти горе и се облякох бързо, после извадих от куфара пистолета и го пъхнах в колана на панталона си. Когато слязох долу, тя все още стъпваше тежко из кухнята и тракаше тенджерери. Измъкнах се тихичко навън и тръгнах надолу по пътеката към новия линкълн. Запалих мотора, обърнах рязко, та чак гумите изскърцаха, и потеглих, без да мисля накъде карам. Погледнах назад и видях Морган, която стоеше на вратата и ми махаше, зяпнала от почуда.

В Шейдланд паркирах в тиха странична уличка и тръгнах пеш по главната, търсех телефон и се стараех да не ме забележат, ако е възможно. Близо беше до ума, че Тъфи и момчетата му са вече тук. Подминах хотела и открих някакво мизерно заведение, наречено „Зелената колиба“. Влязох и си поръчах бира. Вътре имаше само пет-шест души и никой не ми обърна внимание. Поседях минута-две над бирата си, после забелязах телефонната кабина и поръчах разговор с Лейк Сити. Докато чаках, пуших цигара и наблюдавах входната врата. Никой не влезе.

Телефонът извън пет-шест пъти и едва тогава Джоун Рийс ми вдигна. В слушалката гласът ѝ прозвуча хладен и сдържан:

— Да, моля?

— Не показвай, че си изненадана или уплашена — предупредих я бързо. — Дръж се естествено, ако не си сама. Просто някой ти е позвънил. Позна ли кой ти се обажда?

След моментно колебание тя отговори:

— Да, разбира се. Как си?

— Добре. Но ти не се престаравай! Сама ли си?

— Не, не съм. — Каза го така, сякаш бе готова да отиде на среща, сякаш не бе заета същата вечер.

— Добре. Сега внимавай! Знаеш ли в какво съм се забъркал?

— Знам. Е, не всичко, разбира се, но все нещичко знам.

— Идва ли е Хари Уилкинс при теб, казвал ли ти е нещо за мен?

Нали помниш Хари? Веднъж ви запознах.

— Не, не съм го виждала, но го помня.

— Някой друг да е идвал да те разпитва за мен?

— Да, идва един да пита. Каза, че е твой стар приятел и искал да те открие. За съжаление не можах да му помогна.

— Приличаше ли ти на гангстер? Само „да“ или „не“ кукло. Важно е!

— Да.

— А ти спомена ли му името на Хари по какъвто и да било повод? Да или не?

— Да.

Тя свърши хубава работа, но гостът ѝ навярно се чудеше на този разговор. Както и да е, узнах каквото исках. До Хари се бяха добрали някак си чрез Джоун Рийс.

— Благодаря, Джоун — казах аз. — Нали случайно не си научила къде съм?

— Не, не съм.

— Карай все така. По-здравословно е. Ще ти се обадя пак, когато и ако мога. Обичаш ли ме?

Тя се засмя и отвърна:

— За съжаление сега това не е възможно. Но се радвам, че се обади. И се надявам да се видим отново. Все пак времето е пред нас.

Втрених се намръщено в автомата.

— Какво значи това, кукло? Опитваш се да ми кажеш нещо ли?

— Да, разбира се. Що е време, пред нас е. Дочуване. — И тя затвори.

Излязох от кабинката и изтрих потното си чело. Що е време, пред нас е! Какво ли ще рече това? Върнах се и довърших бирата си в размишления. И в един миг разбрах. „Време“ — вестникът! Останах разочарован. Тя навярно имаше предвид статията за убийството на Хари и Алонсо, а това ми беше вече известно.

Отивах към колата и си мислех, че не съм спечелил много. Научих как са стигнали до Хари, но все още не знаех какво им бе казал той, преди да умре. Когато се върнах във вилата, намерих Морган, плъснала се върху едно столче на бара, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Като ме видя, тя изхлипа от облекчение и се хвърли в прегръдката ми. Едва не ме събори.

— Миличкият ми, така се изплаших. Мислех, че си избягал и си ме зарязал. — Толкова се зарадва на връщането ми, че не ме попита нищо.

Малко по-късно пъгнах пистолета в колана на панталона си и слязох долу. Във вилата беше хладно, така че донесох няколко сухи цепеници и запалих буен огън в камината. Преместих едно кресло до огъня, направих чучело от няколко дълги възглавници и го подпрях там. В тъмното щеше да мине за човек. Загасих всички лампи, налях си уиски с повечко сода, после се настаних в ъгъла на една възглавница, опрял гръб в стената. Пистолетът беше в скута ми. Ако Тъфи дойдеше тук тази нощ, поне щях да му устроя топло посрещане.

СЕДМА ГЛАВА

Добре че Сайкс не се появи, защото съм заспал. Когато се събудих, слънцето напичаше през прозорците и рисуваше петна по пода като от разтопено масло. Изправих се, клекнах няколко пъти, за да се раздвижа и разтребих стаята — върнах възглавниците на канапето и креслото на мястото му. Качих се горе. Морган още спеше. Обух си плувките и слязох на плажа.

Доплувах до сала и се качих, за да се наслаждавам на утрото. Въздухът беше режещ и чист и докато го поемах дълбоко в гърдите си, признах пред себе си колко съм уплашен. Не исках да умра. В съзнанието ми се мярна снимката с Били Гонсалес на масата в моргата.

Върнах се в къщата и си приготвих закуска. Морган не бе слязла още. Седнах на стълбите отпред, запалих си цигара и се опитах да взема някакво решение.

Изпуших половин пакет, преди да измисля какво да правя. Щях да кажа на Морган, че трябва да напуснем вилата днес, сега, още тази сутрин. Тя щеше да мърмори, но щях все някак си да я склоня. Можехме да заминем на юг, може би в Луивил, и оттам да вземем самолет за някъде. Не точно това исках сега, защото щях да бъда вързан за кесията ѝ, а и за самата нея. Но беше най-доброто, което можех да направя, и нямаше защо да трае вечно.

Слязох и се настаних в новия линкълн, любувах му се и вдишвах острия, характерен мирис на кожените седалки. Поне това беше мое — Морган бе написала чека, а аз го изкарах от салона за продажби. Сметката беше на името на Луис Е. Сампсел — нещастника, когото бях закопал върху Том Уилкинс.

Стресна ме шумът от приближаващ се автомобил. Посегнах към пистолета си. Колата се показа иззад дърветата от другата страна на езерото и зави насам — беше голяма и лъскава, съвсем нова на вид, кадилак. Шофьорът беше мъж — сам. Дръпнах ризата си, за да закрие пистолета, и се престорих на далеч по-безгрижен човек, отколкото се

чувствах. Погледнах часовника си. Едва минаваше девет. Който и да беше, трябва да идваше по спешна работа.

Оказа се Бил Брайс — заместник-директорът на банката на Франк Толбът. Махна ми, усмихвайки се, докато паркираше успоредно на линкълна, и спря.

— Добро утро, Сампсел. Денят е чудесен! — Не носеше шапка, прошарените му коси блестяха на слънцето. Костюмът му беше скъп и с хубава кройка, а вратовръзката му струваше поне двайсет и пет долара. Очите му бяха зачервени и подпухнали, сякаш не си бе доспал.

Съгласих се, че денят е чудесен, а мислено се чудех какво ли ще иска. Той попита:

— Къде е Морган?

— Някъде вътре. Искаш да я видиш по работа или минаваш просто така?

Наблюдаваше ме, а на лицето му бе изписано задоволство, както и оная първа вечер в дома на Морган — сякаш знаеше някаква тайна.

— Всъщност не ми трябва Морган. Идвам при теб. Можем ли да поговорим някъде на спокойствие? Много е важно.

— За какво става въпрос? — Не можах да схвана веднага. — За парите на Морган ли или за моите — тези, които тя прехвърли на мое име? Нещо не е в ред ли?

Брайс поклати глава с раздражение. Широката му челюст видимо се стегна.

— Не, няма нищо общо с Морган — изгледа ме той подигравателно. — Поздравявам те със събитието между впрочем. Ти си смел човек... Сампсел!

Забелязах как се поколеба, преди да произнесе името. Това и начинът, по който ме гледаше, ми даде отговор на въпроса. Той знаеше кой съм!

— Давай! — съгласих се аз. — Щом искаш да говорим, да си поговорим. — Качих се в колата при него. — Карай обратно покрай езерото към боровата горичка отсреща. Повече спокойствие от това — здраве му кажи!

Той обръщаше, когато Морган се показа на вратата, явно озадачена. Брайс ѝ махна с ръка, а аз ѝ извиках, че се връщам веднага. Докато се отдалечавахме, тя стоеше с ръце на кръста и ни гледаше. Заобиколихме езерото.

— Няма какво да шикалкавим, Лъдуел! — Той посегна към запалката, на устните му вече се поклащаше цигара. — Както виждаш, знам кой си. Снощи бях в Лейк Сити. Здравата си загазил, приятел!

Палеше цигарата си спокойно и ръката му не трепваше, макар че се движехме по неравен път. Най-сетне успях да кажа:

— А теб какво те засяга, Брайс? И какво си намислил, ако не е тайна? Защо ти е да се занимаваш с мен?

— Ще ти обясня, като му дойде времето — кимна той. — Малко е сложно. Какво ще кажеш за това местенце тук?

Изоставихме колоза и навлязохме отново в плитко дере, застлано с борови иглички. Беше сенчесто и хладно, нямаше начин някой да ни чуе, макар че като изключим Морган, надали имаше жив човек в радиус от десет мили. Брайс изключи двигателя, облегна се назад и изтри челото си с ръка.

— Господи, капнал съм! Изобщо не съм лягал снощи.

Започваше да ми писва от тоя гуляйджия.

— Слушай — срязах го аз, — имам си достатъчно главоболия. Както каза, здравата съм затънал. Не си ме довел тук, за да ми разказваш за нощните си подвизи. Какво точно искаш от мен? Казвай! И направо, без да го усукваш — или се махай!

Брайс ми се ухили.

— Спокойно, Лъдуел! И бива ли да носиш пистолет така, в колана си?

Тръгнах да слизам от колата, но Брайс ме хвана за ръката и ме дръпна вътре.

— Извинявай! Аз така си говоря. Но ще карам направо.

Реших да остана.

— Крайно време беше!

И той ми я сервира — цялата истина:

— Името ти е Дик Лъдуел. Бил си репортер във „Време“ допреди няколко дни. После си се забъркал в някаква история и си избягал. Дошъл си тук под чуждо име и си се настанил във фермата на Уилкинс. Хари Уилкинс е бил намерен мъртъв вчера заедно с Ал Алонсо. Някакъв тип на име Тъфи Сайкс е заел мястото му. Намирам всичко това за много интересно.

— Така ли? Не те разбирам, Брайс. Какво общо имаш ти с тая работа?

Той взе да си пали цигара, но я захвърли и извади позлатената си табакера. Откъсна върха на една пура и каза:

— Може и да имам. Първо, характерът на един човек се проявява в постъпките му. А може да си имам причини да търся един определен тип човек за една работа. Може, представи си, ти да се окажеш точно такъв човек, Лъдуел. — Увисналите му розови бузи с прошарена набола брада се тресяха като желе, когато поклащаше глава. — Мисля, че ти си човекът, който ми трябва. И ще ти направя предложение.

Погледнах го враждебно.

— Какво предложение?

Той намести туловището си на широката седалка, настани се удобно и дръпна от пурата си.

— Ще бъда съвсем откровен, приятелю, защото знам, че не можеш да отидеш в полицията. От няколко години вече пресушавам банката на Франк Толбът. Изведнъж обаче всичко свърши. Скоро ще ме разкрият.

— Ти ли? Като те гледам, не бих предположил, че ти стиска да направиш такова нещо.

Брайс ми отправи лъчезарна усмивка, която разполови едрото му зачервено лице.

— Видът ми, Лъдуел, открай време е моето могъщо оръжие. Сега няма да се спираме на този въпрос. Имай само предвид, че каквото и да си си помислил, когато ме видя за пръв път, не е вярно, а банката и наивните провинциалисти от Шейдланд са на път да ме разкрият, ако не предприема веднага нещо. Ето къде всичко опира до теб.

Губеше ми времето, разбира се, но ми се щеше да чуя и края.

— Първо — продължи Брайс, — нека да ти обясня в какво положение си изпаднал. Това може да изглежда неуместно, но те уверявам, че се налага. Работата е в това, че ако не се съгласиш да ми помогнеш, ще отида при Сайкс и ще му кажа къде си. Знаеш какво означава това.

— Как ще стигнеш до Сайкс? Да не мислиш, че ти вярвам?

— В твой интерес е да ми повярваш — заплаши ме Брайс тихо. — Познавам Алонсо и Сайкс от години — нали съм добър клиент в игралните им домове. Къде мислиш, че съм пропилял парите на банката? На Алонсо — а сега вече на Сайкс, разбира се — дължа над

пет хиляди. Лесно мога да го накарам да ми опрости дълга. Ще трябва само да му кажа къде си.

— Добре де! — казах аз. Значи можеш да ме издадеш. Но все пак искам да знам едно — как така успя да ме разкриеш.

— Най-сетне си спомних къде те бях виждал. В „Кресънт Клъб“, Лейк Сити. Имах среща с една от певиците там. Спомням си, че те видях да говориш с момичето от гардероба. Тъкмо си тръгваше, беше много пиан и ѝ остави петдесет долара бакшиш. — Брайс се намръщи. — Никак не одобрявам да се пилеят така пари, да ти кажа. Попитах за името ти и тя ми каза. Ричард Лъдуел! Имам добра памет, мойто момче. След като се запознахме у Морган, се прибрах вкъщи, напрегнах паметта си за час-два и си спомних каквото трябваше. Вчера в Лейк Сити направих някои дискретни проучвания, минах и през „Кресънт Клъб“.

Не промених изражението си, овладях дишането и треперенето на ръцете си. Запалих цигарата си привидно спокоен. Значи този беше един от ухажорите на Джоун, един от перспективните женихи, с които тя не искаше да ме запознае.

— А какво общо има всичко това с Били Гонсалес? — попита Брайс. — Ти избяга през нощта, когато той бе убит, нали?

— Ще трябва сам да узнаеш. Нали си много умен и схватлив! Но по-умно ще е да ми кажеш и останалото. Какво искаш от мен? Нищо не разбирам от банки.

— Не е и нужно. Аз ще подготвя всичко. Просто искам да ограбиш банката, това е.

— Имаш предвид грабеж ли? Ти откачил ли си? Сам човек да ограби банка!

— Слушай какво ще ти кажа, напълно възможно е. Обмислям го вече две години. Планирал съм всичко до последната подробност. Имам нужда само от някой като теб. И ето, ти се появи като паднал от небето. Ограбваш банката и най-безнаказано се измъкваш. Аз, разбира се, ще имам желязно алиби. Така моите злоупотреби ще бъдат прикрити. Сега големият проблем е времето. Днес е сряда. Ревизорите идват в понеделник. Трябва да стане преди това.

Изсмях се в лицето му.

— В понеделник вече ще съм в Южна Америка, драги, с Морган. — Слязох от колата, подпрях се на вратата и го загледах. — Не се

безпокой! Няма да те издам. Надявам се, че ще успееш да ограбиш банката и да се измъкнеш безнаказано. Но без мен.

Брайс се усмихваше.

— Мисля, че ще се включиш в играта. Спри се и помисли за миг, Лъдуел. Ако не ме убиеш в този момент, а според мен ти не си способен на такова предумишлено убийство, ще се върна в града и ще се обадя в Лейк Сити. Убийците на Сайкс ще пристигнат тук до два часа. Аз ще ги пусна по следите ти дори и да си избягал. С Морган, увиснала на врата ти, никак няма да им е трудно да те открият. А след като предупредя Сайкс, ще се обадя на областния прокурор в Лейк Сити и ще уведомя и него. Той много иска да се срещне с теб.

— Откъде-накъде?

— Мисля, че знаеш — подсмихна се той злорадо. — Но ако случайно не знаеш, взemi да прочетеш последния брой на „Време“. Елси Уилкинс, вдовицата на Хари, отишла при прокурора и му каза, че Хари ти е помогнал да избягаш през оная нощ. Тя не знаела къде, но няма да им е нужно много време да се досетят за фермата. Елси е бясна, както изглежда. Кълне се, че ти ще им кажеш кой е убил Хари, само да те хванат веднъж и да те накарат да проговориш. Господжата май никак не те обича, мойто момче. Мисли, че ти си виновен за смъртта на съпруга ѝ.

— Тя ме мрази открай време — признах си аз. — Значи сега и областният прокурор ме търси?

— Би могло да се каже — ухили се Брайс, — че прокурорът се състезава със Сайкс, а ти си наградата за победителя. Ако имаш късмет и успееш да се изплъзнеш евентуално на Сайкс, няма да можеш да избягаш от хората на закона. Те имат големи възможности, ще наблюдават всички гари, летища и пристанища. Ще пуснат съобщение за теб по телетайпа. А знаеш ли колко лесно могат да поискат намесата на ФБР?

Едва сега разбрах какво бе имала предвид Джоун, като ми каза за вестника. За пръв път се почувствах като мишка в капан. Измъкнах пистолета си и го насочих към Брайс.

— Я по-добре скрий това! — каза той. — Морган идва.

Прибрах пистолета обратно в колана си, тя вече спираше с линкълна и ни махна от шосето.

— Здравсти, Бил! Какво сте намислили вие двамата? Заговор срещу правителството ли?

Тръгнахме към нея.

— Говорим си малко по работа с твоя съпруг — отвърна й Брайс. — Викам си, да не би пък да си търси работа. Мога да му намеря нещо добро в Лейк Сити при един приятел. Но понеже не съм те поздравил още, Морган, ще го направя сега. Честито!

Тя се намръщи подозрително.

— За какво му е на Лу работа, та аз имам толкова пари. И то в Лейк Сити! Не смятаме да се местим в Лейк Сити. Заминаваме за Европа или Южна Америка. Не съм решила още къде.

Брайс разпери ръце като човек, който не искаше да настоява.

— Е, добре. Просто предложих. Снощи попрекалих и да си призная, щеше ми се да изляза някъде на въздух. Затова дойдох тук на гости, при щастливата двойка. — Той се ухили. — Срецнах Франк в града. Бесен е до немай-къде, Морган. Искал да измисля начин, за да ти попречим да пропилеееш парите си. Обясних му, че нищо не мога да направя — парите са си твои.

— Прав си — рече Морган и се обърна към мен: — Щом започваш вече да ме изоставяш, скъпи, аз ще отскоча до Шейдланд да напазарувам. Не съм си взела никакъв грим, ако не друго. Ще се върна след около час, когато приятелят ти ще си е отишъл. — Тя погледна многозначително Брайс и потегли.

Изведнъж ми хрумна нещо и викнах подир нея:

— Погледни в пощенската кутия на връщане.

Тя кимна. Все пак беше възможно Хари да е изпратил парите, преди Сайкс да го е пипнал. Трябваше само да осребри чека, да развали парите на дребни банкноти и да ми ги прати в колет по пощата.

— Хайде да се качим до вилата и да поговорим за още някои неща — предложи Брайс. — Бих си пийнал нещо. Клин клин избива. — Качихме се в кадилака и се върнахме обратно покрай езерото. Влязохме вътре и Брайс си наля. Плъсна дебелия си задник на едно от високите столчета на бара и се ухили. — Е, хайде да поговорим разумно, Лу. Защо да не те наричам така между впрочем? Това също влиза в сделката. Ако участваш в играта, ще си Лу Сампсел, а не Дик Лъдуел. Ти си в безнадеждно положение, Лу. Разбрах го още като

видях, че се мъчиш да превземеш Морган. — В тона му се промъкна нотка на презрение. — Ама наистина трябва да си ужасно закъсал за пари. Работата е там, че няма да измъкнеш много от всичко това. Морган си я познавам твърде добре. Ще ти даде толкова, колкото да не ѝ избягаш, и нищо повече.

— И аз го подозирах.

Той прекара ръка по наболата си брада.

— Хм! Съмнявам се. Но сега вече няма за какво да се безпокоиш. Ако ми свършиш работата, ще имаш пари — много пари. А после ще ти помогна да избягаш от страната. Имам лекотоварен самолет, едно „Авро“, мога и да го управлявам. Няма да е много сложно да те закарам до Канада.

Това вече беше номер, много хитър номер!

— Може и да се споразумеем с теб — казах му аз. — Това за самолета е добре. Но няма да мога да направя нищо за теб, ако ме убият. А те ще ме убият, ако продължавам да се мотая тук. Или мъртъв, или в предварителния арест! Трябва да се махна още днес.

Той кимна.

— Знам. Мислил съм за това. Има едно място — една стара дъскорезница — на двайсетина мили оттук. Можеш да се скриеш там, докато направим удара и после докато успея да те измъкна. Там наблизо има една дълга и равна ливада, където ще мога да кацна и да излети.

— Питам само от любопитство — прекъснах го аз, — с колко си вътре?

Брайс се усмихна.

— Двеста хиляди, за около пет години. Стига, за да ми лепнат двайсет годинки, ако ме пипнат. Виждаш, че съм в почти толкова безнадеждно положение, колкото и ти. Щях ли иначе да ти предлагам сделката така направо?

— Двеста бона ли? Но как си успял? Къде бяха ревизорите? Къде беше Франк Толбът?

Брайс се пресегна отново за бутилката с уиски.

— Беше изненадващо лесно, мойто момче. Имах преимуществото да съм роден и отрасъл в този град. Всички ми вярват. От десет години вече Франк ме е оставил на практика сам да управлявам банката. Обработвам стотици сметки, по които няма

движение — пари, които хората не ползват, оставили са ги да си стоят в банката. Естествено аз зная правилата на играта. А и не съм глупав, нищо, че го казвам сам за себе си. Но сега всичко свърши. В понеделник идват ревизорите от застрахователната компания, не от данъчното. Имам съмнение, че са надушили нещо. Не знам как. Документите ми са в ред, само дето парите ги няма. Като направиш обира, и това ще се оправи. — Той извади дълъг лист хартия от вътрешния джоб на сакото си и го разгъна. — Ела да ти покажа разположението в банката. Ще ти обясня как да го направиш, и то сам.

Този си го биваше да организира нещата. Планът му беше чудесен! Но докато го слушах, и аз се напънах да помисля. Може би това беше голям шанс и за мен. Ако успееш да измъкна парите и да избягам, можех да не давам на Брайс неговия дял. Нямах да му дам нищо, може би едно — куршум!

— Предполага се, че в трезора има към триста хиляди в брой — каза Брайс. — Разбира се, там няма толкова, защото съм ги прибрал отдавна. — Той се засмя. — Всъщност в петък сутрин, когато трябва да свършиш работата, там ще има стотина хиляди или малко повече. Но ако се справим без проблеми, по документи парите ще са триста хиляди и толкова ще трябва да плати застрахователната компания. Така аз си оправям сметките и нещата ми ще са в ред. Плюс това всеки от нас ще има по петдесет хиляди. С тези пари ще можеш да караш доста време, Лу!

Премислях бързо всичко. Планът му имаше шанс да успее. А озова ли се веднъж вън от Щатите, винаги можех да повикам Морган и да продължа започнатото. Може би щях да успея да пипна парите й.

Брайс каза:

— Идва кола. Сигурно Морган се връща. Хайде бързо да решим какво ще правим. Аз ще си тръгна и ще те чакам долу на шосето. Измисли някаква причина и ела колкото се може по-бързо. Ще те закарам до дъскорезницата, където ще си в безопасност. На Морган кажи каквото ти дойде наум, само по-скоро се измъкни отук.

Казах, че все ще съчиня нещо. Излязохме на предната веранда и се загледахме в червения линкълн, който се задаваше откъм езерото. На предната седалка до себе си Морган бе струпала куп пакети. Спря на пет-шест метра от входа и се заизмъкна от колата.

— Имаше ли поща за мен?

Тя ми показва плосък пакет, увит в дебела амбалажна хартия.

— Това е за теб, мили. От Лейк Сити. Поръчал ли си нещо оттам?

Най-сетне успя да излезе и размаха пакетчето на канапа. Видях как кракът ѝ се подхлъзна, тя извика „Олеле!“, опита се да се хване за нещо и взе, че го изпусна.

Избухна червен пламък, който погълна колата и Морган. Разнесе се страхотен глух взрив и разни неща полетяха из въздуха. После нещо ме удари силно по главата и аз потънах в мрак някъде дълбоко, дълбоко...

ОСМА ГЛАВА

Когато дойдох на себе си, се намерих във вилата, легнал на дивана. Брайс бършеше лицето ми със студена мокра кърпа и тихо ругаеше. Виеше ми се свят и ми се повръщаше, а на челото си имах цицина, голяма колкото яйце. Поизправих се, но той ме спря:

— Стой спокойно, Лу! Ама че каша, приятелю! Но ти не се паникьосвай.

— Какво стана? — Главата ми гореше. Всичко се въртеше пред очите ми. Брайс ми подаде водна чаша, до половината пълна с уиски.

— Изпий това сега! Избухна бомба, Лу — пакетът, който Морган държеше. Трябва да е била дефектна и гръмна, когато тя я изпусна. Вероятно е трябвало да избухне едва когато *ти отвориш пакета*.

Погледнах го изумен.

— Бомба ли! А Морган?

Брайс поклати тъжно глава.

— Мъртва, няма никакво съмнение, приятелю. Сам ще се убедиш. Как се чувстваш сега? Можеш ли да станеш, защото имаме доста работа. Много е вероятно никой да не е чул бомбата или пък, ако са я чули, да си помислят, че някой фермер изкоренява пънове с динамит. Но ще трябва да изчезваме. Слава богу, че това място е толкова усамотено.

Изправих се, краката ми трепереха. Опипах буцата на челото си.

— Какво ме е ударило? Парче от колата ли?

Брайс бе свалил сакото и вратовръзката си. Забелязах, че ризата му е разкъсана на няколко места, по гърдите си имаше рани, които леко кървяха.

— Камък беше — отвърна той. — Разхвърчаха се като от шрапнел. Цапардосало те е доста голямо парче. Тоя, дете е правил бомбата, е сложил толкова динамит, сякаш ще вдига във въздуха цяла планина. Но стига, да се залавяме за работа.

Брайс бе поел нещата в свои ръце. Последвах го навън — все още много слаб, едва се държах на крака, и напълно съгласен да го

оставя да се разпорежда засега. Щях да се заема с господин Брайс, щом се оправя.

Вървеше пред мен, на вратата се обърна и рече:

— Надявам се, че имаш здрав стомах. Гледката не е никак приятна.

И наистина не беше. Бомбата бе направила нещастната Морган на кайма. Започна да ми се повдига и повърнах. Брайс изчака малко, губейки търпение, после ме сграбчи за ръката:

— Хайде, хайде! Това тук трябва да се скрие. Ако някой вземе да души, загубени сме.

Все още не можех да мисля с главата си.

— Да се скрие ли? Но как?

Той посочи през езерото към една немного голяма скала, надвесена над водата. Беше единственото високо място наоколо, макар и не чак толкова висока.

— Ще изтеглим дотам колата с Морган и ще ги бутнем долу — каза той. — Водата е дълбока. Хайде! Ще ти обяснявам по пътя.

Кадилакът беше посмачкан и поожулен тук-там от разхвърчалите се камъни, но иначе не беше пострадал. Колелата на линкълна се бяха изкривили, но все пак можеше да се движи донякъде, пък и ние всъщност щяхме да я теглим. Брайс извади верига от своя кадилак и го свърза със задния мост на линкълна.

— По-късно може да засипем кръвта с чист чакъл. Преди да я бутнем, ще привържа трупа, ще я напълним и с камъни, за да не вземе да изплува след време.

Заобиколихме езерото, като теглехме линкълна със задницата напред и го докарахме до самия край на надвисналата отвесна скала. Долу водата изглеждаше черна и дълбока.

Брайс стана вир-вода, докато мъкнеше големи камъни и ги слагаше на предната седалка. Беше мръсен, едър и скапан от умора, но трябваше да му призная неговото. Във вените му сякаш не течеше кръв. Тоя човек е невъзмутим хитрец, мина ми през ум. Само че аз имах и скрит коз.

— Дотук добре — изпъшка Брайс, когато слагахме последните камъни в колата, и изтри стичащата се по лицето му пот с опакото на ръката си. — Засега ни върви. Сега да я бутнем и край! Хайде, мини оттатък и давай!

Избутахме очукания линкълн, но отиде цялата ни силица. Той се задържа на ръба за малко и задницата му остана да се люлее във въздуха. Брайс се пхна под колата, изсумтя и я повдигна. Як човек беше. Линкълнът се плъзна и полетя надолу в студената вода. Потъваше бавно, наизлязоха хиляди мехурчета, които дълго време гъргореха.

— Това е, братче. — Брайс още дишаше тежко. — Успяхме! Хайде да се връщаме във вилата. Имаме сума ти работа.

Разчистихме всичко пред къщата. Наоколо се бяха пръснали доста метални парчета от линкълна — тях също хвърлихме във водата. Разстлах чист чакъл върху кървавите петна. След половин час никой не би могъл да познае, че на това място Морган е била убита от бомба.

— Събирай си нещата! — подкани ме Брайс. — Нахвърляй всичко, което ти е нужно, в един куфар и да се махаме оттук. Късметът ни няма да работи вечно.

Десет минути по-късно минахме отново край езерото, на път за главното шосе. Обърнах се назад да погледна, като си спомних за предупреждението на стария Стъб, и не харесах никак това, което оставях след себе си. Къщата блестеше на слънцето, тиха и спокойна. Бях затворил капациите на прозорците, бях заключил навсякъде, за да изглежда, че ние с Морган сме заминали някъде. Даже взех в куфара и дрехите ѝ.

— Франк няма да дойде тук веднага — успокои ме Брайс, докато подскачахме в коловозите. — Ще се сърди на Морган доста време. А хората ще си мислят, че сте дошли тук да си прекарате медения месец далеч от всички. А ако някой пък се появи насам, ще реши, че сте заминали на пътешествие. Може да изтекат седмици, преди някой да се усъмни. И тук ни върви, защото аз съм човекът, с когото Морган би се свързала в банката, така че ще успея да наглася и тая работа.

— Сега и ти си замесен — казах аз. — Помагаш ми да скрием трупа, значи си съучастник — по параграфа прикриване следите на престъплението.

Брайс ме стрелна с очи.

— Знам. Но за това ще му мисля после. Смятам, че ще се оправя. Истинският проблем си ти!

Излязохме на главното шосе, чакъленият път свършваше при пощенските кутии. Брайс зави наляво вместо надясно, откъдето беше

пътят за Шейдланд.

— Дано да имаме още малко късмет — каза той. — След около пет мили това шосе излиза на магистралата, а там има голямо движение. Някой може да забележи или колата, или мен. Затова ще трябва да намерим подходящо място за паркиране и да се скрием, докато се стъмни. Тогава ще мога да те закарам до дъскорезницата. При мен всичко е наред, защото казах в банката, че може да отсъствам един-два дни. Но ако някой ни види заедно, никак няма да е добре.

След десетина минути той намали скоростта и започна да се оглежда. Не срещнахме друга кола, мярна ни се само едно човешко същество — някакъв фермер, който ореше в далечния край на нивата си. Той даже не ни удостои и с поглед.

— А, това ще да е! — каза Брайс. — Някога влюбените идваха тук на разходка. Но вече няма такива работи. А това е добре за нас.

Той отби от шосето в тесен път, заграден от двете страни с избуяли храсти и къпинаци, които се съединяваха и образуваха тунел над колата. Изминахме почти половин миля, спускахме се бавно надолу, докато най-сетне излязохме на една открита полянка край тясно, бързотечащо поточе. Наоколо в безпорядък личаха черните пепелища на угасени огънове.

Брайс спря кадилака под една голяма върба близо до потока и изгаси двигателя. Направи жест с ръка да обхване всичко тук и се усмихна:

— И аз съм идвал, когато бях в гимназията. — Той погледна часовника си. — Единайсет часът е. Голямо чакане ще падне.

Изглеждаше почти невероятно. Бяха минали два часа, само толкова. А Морган беше мъртва и на дъното на езерото.

Брайс заговори отново:

— Осъзнаваш какво значи бомбата, нали? — Той ме огледа внимателно. — Добре ли си вече? С главата, това имам предвид. Можеш ли да мислиш?

— Да, добре съм. — Опипах лекичко цицината на главата си. — Няма ми нищо.

— Добре. А сега, както се казва, да разгледаме фактите. Тази бомба беше предназначена за теб естествено. Те знаят къде си.

— Да, очевидно знаят. — Сигурно са го разбрали от Хари, успели са с изтезанията, помислих си аз. Преди да умре, им е казал

дори за парите и как е трябвало да ми ги изпрати.

— Но това означава, че що се отнася до Сайкс, разполагаме с малко време — продължи Брайс. — Сега ще изчакват да прочетат във вестниците как си бил разкъсан на парчета. Сигурно няма да предприемат нищо, докато не се убедят, че опитът им е бил неуспешен. Дори да не изчакат и да дойдат да слухтят около фермата и вилата, пак няма да те открият. Но, от друга страна, ако и когато намерят Морган, няма начин да убедиш Шейдландския съд, че не ти си й изпратил тая бомба. О, знам, че може да ти се струва глупаво, но за тях не е. Първо Франк Толбът ще се погрижи за това. Сега ти си единственият й наследник, но няма да видиш и цент от парите й. Трябва да признаеш, че изглежда доста съмнително — жениш се за жена като Морган предния ден, а на следващата сутрин я разкъсва бомба.

Съгласих се с него.

— При всяко положение не бива да стигам до съд. Дори тук да ми се размине, пак ще съм им в ръцете. Ченгетата от Лейк Сити ще ме арестуват веднага щом ме пуснат оттук, ако Сайкс не ме е убил по-напред. А и много се съмнявам, че ще ми се размине, защото няма как да докажа, че Сайкс е пратил бомбата.

Брайс захвърли пурата си.

— Радвам се, че гледаш трезво на нещата, мойто момче. Сега не ти остава нищо друго, освен да бягаш колкото ти държат краката и да започнеш живота си наново в някоя друга страна. Парите, които ще получиш от тая работа с банката, ще ти помогнат — не са малко за начало. Можеш да си купиш някое предприятие в Чили или някъде другаде.

— И всичко това, защото се озовах случайно на оная уличка — казах горчиво.

Той не схвана, а и аз не му обясних. Колкото по-малко ставаше дума за „Кресънт Клъб“ и Джоун, толкова по-добре. Джоун беше моят коз. Брайс не биваше да се досети, че се познаваме добре. Аз знаех и нещо, което той вероятно не знаеше — и Джоун можеше да управлява самолет.

— Това е животът — каза Брайс без никаква връзка, доколкото можех да разбера. — Всички се ядем един друг. Сега аз ще се възползвам от теб, Лу. Ти се появи изневиделица тъкмо навреме, за да ме измъкнеш от тая каша. Не мога да подмина такъв шанс, нали?

Всъщност това е възможност и за двама ни. Аз ще мога да си живея като почтен човек, а не да бягам или да ме пратят в затвора. Дори ще се ожения за една красива кукличка. Това според мен е гениално хрумване. Докато ограбваш банката, аз ще празнувам собствената си сватба. Най-стабилното алиби в света. Пък и от доста време желая това момиче.

Хитрец беше той, помислих си аз, като гледах невъзмутимото му лице. Чудех се как е склонил Джоун да се ожени за него. Сигурно я е излъгал за многото пари, които притежава. Май по нея бе пръснал голяма част от парите, взети от банката.

Бях убеден, че Брайс само ме прилъгва. Нямаше да ме изведе от страната, след като му свърших работа. Щеше да ме убие и да скрие трупа. Нямаше друг избор, доколкото разбирах. Не би посмял да ме остави жив. Знаех за банката и за Морган. Той беше вътре не по-малко от мен. Да, трябваше да ме убие. После можеше да хвърли вината за всичко върху мен и ченгетата щяха да ме търсят с години за обир на банка и убийство. А през цялото време щях да си гния някъде и само Брайс щеше да знае къде.

Така за мен положението беше като от трън, та на глог. Бях спечелил малко време в играта със Сайкс и ченгетата, но сега пък Брайс ми създаваше проблеми. И двамата бяхме акули — и единият щеше да изяде другия. Ако можех да се добера до Джоун, мина ми през ума, щях да имам по-голям шанс за победа. Всичко зависеше от нея.

С Брайс прекарахме остатъка от деня в плановете. Повтаряхме всяка подробност отново и отново. Никой не се появи насам и когато се стъмни, поехме към старата дъскорезница.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Дъскорезницата представляваше няколко паянтови навеса и постройки, потънали във влага и плесен. На покрива на най-голямата от тях като цилиндър върху главата на пианица се бе килнал ръждясал тенекиен комин. Навсякъде около дъскорезницата гниеха огромни купчини талаш, подобни на кафяви дюни. Повечето от тях се извисяваха над постройките. Гледах ги и си мислех как хубаво може да се скрие един труп в някоя от тези дюни.

Към дъскорезницата водеше тясна буренясала пътека, която се отклоняваше от един страничен път, а той пък излизаше на главната магистрала. Бяхме изминали три-четири мили по магистралата сред оживено движение, но никой не ни обърна внимание. На разклона забелязах бензиностанция и си я отбелязах наум — в случай че ми потрябва. Брайс взе от жабката на кадилака фенерче и ме поведе между купчините към най-голямата постройка. Стърготините под краката ни бяха издайнически коварни като пясък. Влязохме в съборетината с дъсчени стени и пред нас се разбягаха плъхове.

— Някога е било дъскорезница, правели са фурнир — ми обясни Брайс, като насочваше светлината в различни посоки.

В единия край бяха сковани груби нарове, имаше маса, на която липсваше единият крак, и кюмбе, проядено от ръждата. Всички прозорци бяха заковани с дъски.

— Е, не е луксозно като в хотел „Риц“ — изхили се Брайс, — но ще ти оставя батерията. Ще се върна до смесения магазин на разклона да ти взема нещо за ядене. Останало е и от уискито, така че ще се справиш. В колата имам одеяло, ще ти е топло. Не пали огън и не включвай много-много фенерчето. Мисля, че в радиус от пет мили няма и една къща, но не рискувай. Не забравяй, че ще трябва да се криеш тук и след обира, докато намеря начин да те откарам със самолета. — Той посочи с ръка. — Онази ливада, за която ти споменах, се намира на миля и нещо в тази посока. Е, настанявай се удобно, а аз се връщам веднага щом напазарувам. После поемам към Шейдланд и

ще се промъкна тихичко у дома. Държа само една готвачка и тя ще си е отишла, но не искам да се мяркам пред съседите в тоя вид.

Седях, заслушан в бученето на отдалечаващия се кадилак, пуших и внимавах да не направя беля с талаша, който покриваше всичко наоколо. Захладяваше, затова се загърнах в одеялото. Плъховете скачаха на купищата стърготини. Един бухал надаваше тъжен писък в нощта. Надявах се, че Брайс ще побърза, защото не исках да ми се пречка. Имах доста работа до сутринта.

Стъмни се рано и минаваше едва осем, когато Брайс се върна да ми донесе храна и цигари. Поговорихме малко и после той си тръгна.

— Утре ще дойда към обяд — извика той, като потегляше. — Бъди готов, защото няма да се бавим. Банката затваря в три.

Дадох му аванс от половин час и тръгнах пеша, бързах с всички сили обратно по страничния път към магистралата. Първият номер на Джоун в „Кресънт“ започваше в десет, а аз исках да я хвана вкъщи, ако успея.

Доста се поозорих, но се добрах до автосервиза с бензиностанцията на разклона тъкмо когато механикът се канеше да затваря. Беше едър фермер в дочен работен комбинезон, целия в мазни петна. Той рече да прояви любопитство, но му дадох двайсетачка и го помолих да излезе, докато говоря по телефона. Щеше да ме запомни, разбира се, но нямаше друг начин. Позвъних в Лейк Сити и Джоун вдигна след третия път.

— Сама ли си?

— Да. Дик, ти ли си?

— А кой друг, кукло? Слушай ме сега внимателно, не задавай въпроси и не започвай спорове. Нямам много време. Искам да дойдеш с колата при мен сега, още тази нощ. Не, казах ти да не ме прекъсваш. — С крайчеца на окото си наблюдавах механика да се мотае отвън. Казах ѝ къде съм и как да стигне дотук.

— Знаеш, че съм на работа тази вечер, скъпи. Не мога да успея. Защо не дойдеш ти, щом е толкова важно?

— Не мога, ако искам да остана жив. А аз го искам. Не те разигравам напразно, Джоун. Ще изкараш петдесет бона, само направи каквото искам от теб. Помисли си колко много пари са това, мойто момиче. Чисти петдесет бона!

Настъпи кратка пауза. Когато заговори отново, имах чувството, че едва си поема дъх.

— Какво ще трябва да направя за тези пари, скъпи? Да убия някого ли?

Запали се, помислих си аз.

— Не. Нищо подобно. Но трябва да зная и друго — можеш ли все още да караш самолет? Ако не ме лъже паметта, ти вземаше уроци при някакъв богат старчок преди две години? Даже летеше сама без инструктор. Дали ще можеш да стигнеш със самолет до Канада например.

— Да. Мисля, че ще се справя. Но какво значи всичко това, Дик? Не искам да се забъркам в нещо.

— Даже и за петдесет бона? Що кожени палта могат да се купят с толкова пари!

Тя все още се колебаеше.

— Това не е някаква тъпа шега, нали?

— Не. — Изругах наум. — Да си ме чувала да се шегувам за пари? Парите са тук, от теб зависи да ги спечелиш. Сега се обади в „Кресънт“ и им кажи, че си болна. Ще намерят кой да те замести. Можеш да стигнеш дотук за не повече от три часа. Пътят е хубав, караш все направо и все на юг. Облечи се топло, кукло, и се пригответи да чакаш един-два дни. — За малко да ѝ кажа, че ако смята да се жени за Брайс, и без това ще трябва да дойде. Но не исках да я изплаша. Ако разбереше, че аз знам за връзката ѝ с Брайс, можеше да се откаже. Тя си мислеше, че е хванала милионер.

Най-сетне прие:

— Е, добре. Тръгвам веднага. Но ако това е някоя гадна шега, Дик, ще те убия. Повтори ми как да стигна дотам.

Обясних ѝ и добавих:

— Донеси и вестниците, като дойдеш.

— Добре. Пишат за теб, Дик, сигурно знаеш? Полицията те търси из цялата страна. И при мен идваха. Както и един друг — оня същият, дето идва по-рано в „Кресънт“ да разпитва за теб. Скъпи, нали няма да ме забъркваш в никакви истории? Обещавах ли ми?

— Обещавам. Но не се бави! И още нещо — гледай да не те проследят. Ако забележиш някого, опитай се да му се изплъзнеш. Не успееш ли, изобщо не идвай. Разбра ли?

— Да. Довиждане, Дик.

Следващите три часа се нижеха, сякаш нямаха край, поне така ми се струваше. Намерих отворено някакво крайпътно заведение и убих там два часа. После излязох и тръгнах пеш към мястото, където черният път за дъскорезницата излизаше на шосето. Бях ѝ казал, че ще я чакам от дясната страна на банкета в посока юг и ще я стопирам. Това беше рисковано, защото лошо ми се пишеше, ако попаднеш на щатската полиция или патрул на шерифа, но всичко мина благополучно. Две коли спираха да ме вземат, но аз им дадох криволяво някакви обяснения и продължих пеша. Най-сетне се появи един двуместен закрит автомобил, който изкачи хълма и се приближаваше към мен, като намаляваше скорост. Излязох на самото шосе и вдигнах ръка, а тя превключи светлините. Погледнах часовника си. Два часа и четиридесет и пет минути.

Наближи ме, спря и аз се качих. Купето ухаеше на парфюма ѝ — жасмин. Спомних си какво бях сънувал.

— Здравсти. Да тръгваме! Завий тук вляво и карай, докато ги кажа.

— Здравей, скъпи! — Гласът ѝ беше тих, гърлен. Носеше чудесен кафяв костюм и наклонена на една страна смешна малка шапчица. Устните ѝ бяха големи, червени и влажни.

Свихме и поехме по разбития чакълен път. Внимавах да не изпусна отклонението за дъскорезницата.

— Това е истинска лудост — каза тя. — Не бих го направила за никого, освен за теб. Каква е цялата тая история или не бива да знам?

— Ще разбереш. Сигурно вече си наясно с част от нещата, или съм те мислел за по-умна, отколкото си. — Разказах ѝ набързо едно друго, докато се оглеждах за отбивката. Все още не споменавах Брайс. Казах ѝ само за Гонсалес и за това, че Хари ми е помогнал. Не ѝ казах нищо за Морган. Колкото по-малко знаеше, толкова по-добре.

Тя кимна.

— Знаех си, че ще е нещо такова. След като говорих с оня гаден тип, разпитах за него Джордж Доукс. Той се разтревожи. Каза ми, че бил от хората на Алонсо. Джордж искаше да знае дали не съм се забъркала с гангстерите. — Доукс беше собственикът на „Кресънт Клъб“.

На светлината на фаровете забелязах отклонението.

— Завий тук надясно. Карай бавно, за да не счупиш някой ресор. Следвахме коловозите чак до дъскорезницата. Накарах я да паркира до една купчина талаш близо до най-голямата постройка.

— Загаси двигателя и светлините — наредих аз.

Когато влязохме вътре, тя сбърчи нос.

— Каква мръсна дупка! Защо се криеш тук? — Зелените ѝ очи проблеснаха в светлината на батерията. — Излъга ли ме за парите? Ако имаше пари, нямаше да се свиращ в тая дупка. Какво е това тук? Къде се намираме?

Обясних ѝ. Намерих един сандък и я накарах да седне на него. Закрепих фенерчето между двама ни, за да ни свети, и запалих по цигара. А после я смазах с един удар, като ѝ подхвърлих:

— Значи ще се омъжваш за Бил Брайс. Честито!

В полумрака я чух да ахва от учудване.

— Откъде знаеш за Бил?

Тя не можеше да види, че се хия.

— Знам всичко за него. И което е още по-лошо, той знае всичко за мен. Твоят господин Брайс съвсем не е такъв, за какъвто го мислиш, мойто момиче. Първо, той не е никакъв милионер, най-добре ще е да научиш истината още сега. А мошеник и крадец. Той е заместник-директор на банката в Шейдланд — дотам няма и трийсет мили — и е вътре с двеста бона.

— Моля! Не ти вярвам. Ти дори не го познаваш, откъде можеш да научиш всичко това? Аз никога... всъщност аз...

— О, знам! — прекъснах я отегчено. — Ти много внимаваше никога да не се срещнем. Играеш си с него от две години вече. Така или иначе, сигурно е похарчил половината от откраднатото по теб. — Обясних и, че съм се срещнал с Брайс у приятели. Не споменах, че е било у Морган. — Той ме позна — допълних после. И ѝ казах какво ми е предложил. — Наистина ли щеше да се омъжиш за него? — попитах я аз, след като свърших. — Готвеше се за утре, нали? Най-малкото това са неговите намерения. Влиза в плана му.

Тя тръсна глава, лъхна ме мирис на жасмин.

— Какво пък толкова? Изглеждаше искрен. А и аз се погрижих да събера сведения за него. Хората, които наех, ме увериха, че е богат. Може би не чак милионер — аз не се хващам на всичко, което ми говорят мъжете, — но доста заможен.

Изсмях се.

— О, наивничката ми! Измамил те е по същия начин, по който е заблуждавал целия Шейдланд през последните десет години. Не че нямаше да получиш нещо сносно насреща. Ако му помогна и той се измъкне чист от тази история, пак ще разполага с немалко мангизи. Така че решиш ли да се включиш, печелиш и по двете линии. Ще платя за помощта ти. Не е необходимо той да научи за това. После, ако още искаш да останеш при него, той ще се погрижи да ти осигури наистина добър живот. Може да му е нужно малко време, но тук го смятат за солиден гражданин. До понеделник сутринта поне ще е така, докато пристигнат ревизорите на застрахователната компания.

Имах чувството, че чувам в мрака как прещраква пресметливото й мозъче.

— Мислиш ли, че ще успееш да се справиш и да се измъкнеш, Дик?

— Шансовете са повече от едно към едно. Е, идваш ли с мен или не? Срещу петдесет бона? Само помисли — досега не си и помирисвала толкова пари.

— Да, но не искам да се забърквам в нищо лошо. Няма ли да съм ти нещо като съучастница?

Изредих й куп лъжи:

— Не, Брайс никога няма да научи за теб, така че той няма да може да те натопи. Аз не бих го направил, наясно си с това — нямам причини да те топя. Пък и ти всъщност няма да се намесваш пряко. Дори да ме хванат, няма защо да те намесвам в тая работа.

Май щеше да се хване на въдицата.

— И какво по-точно ще трябва да направя?

Казах й толкова, колкото исках да знае. Усещах, че се предава.

— Едното е, че ще трябва наистина да се ожениш за него. Той разчита на това. Момент е от неговото алиби. Какви бяха твоите планове?

— Щяхме да се срещнем с него утре в едно малко градче южно от Лейк Сити. И там да се оженим веднага. Той има големи връзки.

— Добре. Направи, както той иска. После ще се върнете в Шейдланд и ще отпразнувате с голяма сватбена вечеря. Всичките му приятели ще са там, за да поздравят младоженката. И това влиза в плана му. Дотогава аз ще съм влязъл благополучно в трезора. Брайс ще

те остави, навярно потънала в сън, и ще дойде да ме вземе от банката, след като съм разбил стената на хранилището. Ще ме докара бързо дотук и след туй — веднага обратно в леглото. После, изморен и щастлив след първата си брачна нощ, ще чака да му се обадят и да му кажат, че банката е обрана. Той ще се спусне натам и ще се прави на изненадан, пък и никой няма да го заподозре.

Защото той е любимец на цял Шейдланд и защото как да ти мине през ума, че може да обере банка през първата си брачна нощ. Всичко е обмислено. Посвоему той е гений.

— Виж ти! Това не е много ласкателно за мен. Как можах да се заблудя така?

— Та той е заблуждавал цял един град, и то години наред!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сутринта си приготвих скромна закуска и тръгнах да се поразходя сред купчините талаш, като отново прехвърлях наум целия план и се опитвах да изгладя несъвършенствата. Само едно нещо ме безпокоеше — Джоун се бе оставила да я купя твърде лесно. Бях очаквал да ми създаде повече неприятности и това, че се съгласи така лесно, не ми изглеждаше особено убедително. Отпъдих тая мисъл. В края на краищата бях ѝ обещал петдесет бона, а тя би направила какво ли не за толкова пари.

Брайс се появи точно на обяд, елегантен от главата до петите. Обръснал се бе гладко и миришеше на одеколон. Отправи ми обичайната си усмивка и ми хвърли някакви сини дрехи.

— Вземи, обличай се. Това е полицейска униформа, в Шейдланд носят такива. Предстои ти представление, момче. — Преоблякох се и се върнах при Брайс, който ме чакаше в кадилака и пушеше пура. — Как изглеждам, а? Приличам ли ти на нервен младоженец? И това влиза в пиесата — ухили се той. — Целият град знае, че се женя. Поканил съм вкъщи, кажи-речи, всички днес следобед. Приемът започва в пет, което значи, че трябва да се поразмърдаме. Готов ли си да обираш банка?

Качих се отзад в кадилака и той ме покри с одеялото от колата и с още две други одеяла. Знаех, че след няколко минути ще започна да се задушavam, но нямаше как. Брайс се огледа за последен път, после седна зад волана и потеглихме.

— По пътя ще ти повтора всичко още веднъж — каза той. — Сигурно вече си го запомнил отлично, но от много глава не боли. Не трябва да допускаме грешки, нали? — Съгласих се. Потях се като парна машина под тези одеяла. — Затваряме банката по-рано, защото ще се женя. Само колкото да успея да се срещна с Джоун навреме. Така, а ти помниш ли планчето, което ти показах? Паркингът е зад банката. Ще спра точно до служебния вход. И когато двамата касиери и счетоводителят си отидат, там няма да останат никакви коли. — Той се

изсмя. — Има си предимства да въртиш сам цялата банка. Мога да правя каквото си искам. От задната страна на банката няма нищо — само незастроени парцели, буренаци и глухата железопътна линия. Там никой не ходи, освен дечурлига, които си играят на индианци. Само от тях ще трябва да се пазиш.

В багажника съм сложил два куфара. Всички инструменти, които ще ти трябват, са вътре. Нищо работа е, влезеш ли веднъж в трезора. Дете би се справило, и то с отварачка за консерви. Франк все не искаше да харчи пари за такива работи, не искаше дори да слуша за съвременен хранилище. Отбелязал съм леко с тебешир на задната стена мястото, където да направиш отвора. Има стоманена плоча, мазилка, тухли и нищо друго. Няма да ти отнеме и час да направиш дупката, но помни разписанието си. Не бива Джо Лефингуел — градският полицаи — да се появи съвсем когато не трябва.

— Няма да забравя. Всичко ми е в главата. Ще изляза в три часа, когато ченгето отиде в закусвалнята в другия край на града.

— Така. Специално съм следил Джо доста нощи. От две години не е пропускал да се отбие в заведението към три часа. Няма причина да не го направи и тази нощ. Ще бъда на задния вход и ще те чакам точно в три. Излизаш бързо и се измъкваме. Нощес ще бъде мрачно, според прогнозата времето се разваля и вероятно по улиците няма да има никой, освен Джо. Едно им е хубавото на забутаните градчета — хората се прибират вкъщи към девет часа и никой не се показва, докато не пропеят петлите.

Кадилакът се занесе, когато излязохме от коловоза на главния път. Поразместих одеялата, за да си поема малко повече въздух, лежах там, потях се и мислех. Замириса ми на пура, когато Брайс си запали. Представих си самодоволното му червендалесто лице с бузи като на булдог и увиснала от устата му пура. Симпатичният гуляйджия щеше да се жени, сърцето му преливаше от добри чувства към всички. Този човек бе роден само за това — да мами другите.

— Нашата работа е като номер на илюзионист — продължи той. — Затова трябва да се прави бързо, гладко и с много приказки, така че да се отвлича вниманието на публиката. При нас сватбата ще играе ролята на празните приказки, а униформата ти на полицаи ще помогне нещата да протекат гладко. Хората в Шейдланд толкова са свикнали да виждат Марти Пъркинс — полицаия, който дежури през деня, — че

изобщо не го виждат. Както става с пощальона от новелата на Г. К. Честъртън. Чел ли си нещо от него?

Казах, че не съм и сега не му е времето да ме образова. Щях да пукна под тия одеяла, а и униформата беше вълнена и дебела.

— Хм, май си прав. Както и да е, това можеш да го приемеш на доверие. Ако не се спрат специално, за да говорят с него, те просто не го виждат. Той е тук от двайсет години и всички го смятат за част от града. Най-сладкото е, че понеже си нямаме собствен пазач — нали Франк все се стиска за пари, Марти си е създал навик да се отбива в банката всеки ден към три часа, когато затваряме, ей така, за по-сигурно. Така че даже някой да те види, като влизаш през задната врата на банката, няма страшно. Няма да е нещо необичайно. Но, разбира се, вие двамата не бива да се срещнете. — Смахът му излезе като че ли от корема. — Това вече ще е фатално.

След чакъления път излязохме на гладкия асфалт на магистралата и си спомних разните истории, които разправяха за слепите — как ако са минавали вече веднъж по един път, можели винаги да го разпознаят. И наистина имаше нещо вярно в това. Разбрах, че сме стигнали разклона и стоим на светофара. Чувахе се свистене на въздух под налягане — някой си помпеше гумите на бензиностанцията, откъдето бях позвънил на Джоун. Сетих се за Джоун с надеждата, че тя ще изпълни задачата си. Наистина щях да имам нужда от нея. Добре че Брайс бе толкова лапнал по нея, та вярвах, че тя ще се справи.

Скоро свихме по другия второстепенен път, който минаваше край вилата, пощенските кутии и нататък към Шейдланд.

— Нищо не се е променило — отбеляза Брайс, когато задминахме вилата. — Всичко си е, както го оставихме, мирно и спокойно. — Той въздъхна. — Бедничката Морган! Как ли се чувства на дъното на езерото? Б-р-р-р! Трябва да е студено.

Не ми се щеше да мисля сега за Морган.

— Не шавай вече! — Чух, че се обърна на седалката, за да види дали съм покрит. — Оттук нататък можем да срещнем хора, които ме познават.

Погледнах ръката си.

— Колко е часът?

— Един без пет. Толкова ли е и твоят? Трябва да си сверим часовниците до секунда.

Моят избързваше с минута и аз го върнах.

— Оправих го.

— Добре. Ще освободя касиерите да си вървят в един и половина. Казах на Марти Пъркинс, че днес ще затворя в два. Това означава, че ще имаш половин час да се промъкнеш в трезора — така е на теория, но мисля, че е по-добре да действаме бързо. Щом се уверя, че вече няма опасност, ще ти дам знак да влезеш. Искам да си вътре и скрит, когато Марти ме гледа как затварям трезора и нагласям часовниковия механизъм. Всъщност той въобще няма да ме наблюдава, защото ме е виждал да го правя хиляди пъти. Но ще си въобразява, че следи и вижда всичко. Помниш ли за шкафа?

— Аха. Високият шкаф за дрехи в тъмния ъгъл на трезора. Трябва да се скрия в него, докато ти и онова ченге сте там.

— Правилно. Той много рядко наднича вътре, но днес ще се погрижа да погледне. И ще види нещо, което според него ще представлява обикновен банков трезор, в който ще сме само ние двамата. После ще има да се къдне, че когато съм нагласял ключалката, там не е имало никой друг, освен нас. За него няма да има съмнение, че обирът е извършен отвън. — Брайс се ухили. — Марти ще е най-добрият ми свидетел, ако въобще се стигне дотам. Но аз не разчитам на това.

Секунда по-късно той прошепна:

— Тихо. Наближаваме пощенските кутии. Пощаджията е там.

Аз се свих в пашкула си. Като стигнахме, Брайс намали скоростта и почти спря. Заговори го:

— Здравей, Джордж. Как я караш? Правителството плаща ли добре в днешно време?

Пощаджията, който обслужваше извънградския район, имаше дрезгав глас като на селянин.

— Здравсти, господин Брайс. Какво те води насам? Чух, че се жениш днес.

— Вярно е. Намерил съм си истинска красавица. Ще дойдеш ли на приема, Джордж? Вкъщи, в пет. Доведи и жената.

— Там сме. Само дето не знаех, че съм поканен.

— Каня те — повтори Брайс със звучния си глас. — Поканил съм всичките си приятели. Искам да се запознаете с новата ми жена. — Чу се тътрене на крака по чакъла и после резкият звук от затварянето на едната метална кутия.

— Май Морган няма да си прибира пощата известно време — каза той. — Разправят, че се оженила оня ден за човека, дето купил фермата на Уилкинс. Да се чудиш какво ли не правят хората за пари, господин Брайс.

— Да, наистина.

Брайс включи на първа и потеглихме. След малко каза:

— Този беше Джордж Спези, нашият пощальон. Повечето тук са като него. Има в банката 1400,73 долара. Вчера му преглеждах сметката — изсмя се той. — Не мисля, че ще е трудно. Но как ще ми олекне само! Вече няма да се занимавам с никакви счетоводни играчки. Честно казано, напрежението започваше да ми действа на нервите.

— Не ставай самонадеян! — предупредих го аз. — Много работи могат да се объркат. — Знаех поне едно нещо, което нямаше да остане както трябва — и то засягаше господин Брайс.

— Могат, разбира се. Но не и ако всичко върви по план. Така, скоро влизаме в града. Ще паркирам зад банката на не повече от метър-два от входа. Ще стоиш така, докато изляза да те повикам, после действай бързо. Наоколо няма да има никой, разбира се. Само влизаш в банката, свиваш веднага вдясно и право в трезора. Отиваш до шкафа и влизаш вътре. Внимавай да не щракне езичето, защото няма да мога да ти отворя. Аз ще внеса куфарите, ще ги изпразня и ще скрия всичко в ъгъла, после ще върна куфарите в колата. Тогава вече ще чакаме Марти да се появи, за да ме види как заключвам трезора. Разбра ли всичко?

— Разбрах. Сигурен ли си, че там има постоянен достъп на въздух?

— Обясних ти вече. — Гласът му прозвуча малко нервно. — Има автоматична вентилационна тръба. Франк я инсталира, след като прочете за един директор на банка, който се заключил по погрешка в собствения си трезор и се задушил. Няма нищо страшно.

След няколко минути усетих, че излязохме с колата на по-хубав път — навлизахме в Шейдланд.

Всичко вървеше като по вода, точно както бе предрекъл Брайс. Останах скрит в колата за двайсетина минути, после го чух, че се връща. Позавъртя се, потърси нещо в жабката и ми каза тихо:

— Хайде, няма жива душа наоколо. Всички си отидоха, заключил съм официалния вход. Сега ще внесе куфарите. Изчакай една минута, после се измъкни и се огледай. Няма да има никой, но дори и да има, не се безпокой. Ще те вземат за Марти Пъркинс. Влез си спокойно в банката, както ти казах.

Съгласих се. След малко го чух да затръшва капака на багажника, после стъпките му отекнаха обратно към банката. Изчаках и се измъкнах от одеялата. Бях мокър от пот. Останах приведен и хвърлих поглед около колата. Не се виждаше никой. Вляво и вдясно от двете ми страни бяха задните входове на магазините, разположени по главната улица. Отзад оставаха празните парцели, обрасли в буренак, които стигаха до глухата железопътна линия. На около четвърт миля надолу по линията се издигаше силозът. Слънцето грееше и позлатяваше ръждясалите релси, но на запад се събираха тежки тъмни облаци. Огледах се за последен път, потърсих играещи деца или някой по прозорците на вторите етажи, но не видях нищо такова. Поех си дълбоко въздух и слязох от кадилака. Тръгнах към служебния вход.

Минах през къс и тесен коридор и влязох в следващата врата. Брайс ме чакаше. Не каза нищо, само ми направи знак с късите си дебели пръсти. Завих и влязох в един още по-къс коридор, не повече от шест стъпки, след което потънах през една грамадна старовремска врата — желязна и висока колкото мен. На нея бе монтирана масивна стара ключалка. Нищо не разбирах нито от банки, нито от трезори, но дори и аз можех да кажа, че тази е от времето на баба ми.

Не се оглеждах много-много — прецених само, че трезорът е с размерите на нормална спалня. Единствената светлина идваше от гола слаба крушка, която се полюшваше от тавана. Тръгнах направо към боядисан в зелено висок метален шкаф, скрит в тъмното, и се вмъкнах вътре. Внимавах да не се заключи езичето. Трябваше да стоя извит на една страна и леко прегърбен, но успях да се вместя. Щеше да е добре, ако не се наложеше да остана там твърде дълго.

Минаха около пет минути и вратът ми вече се схвана, когато от коридора дочух приближаващи се стъпки. Брайс разговаряше с някого — с Марти Пъркинс навярно, полицаия от дневната смяна. Дишах

внимателно през устата и не издавах нито звук. От ъгъла, в който бях, не можех да ги видя даже ако вратата на шкафа беше широко отворена.

— Марти — говореше Брайс, — да не забравиш да се отбиеш у дома към пет следобед, непременно ела да се запознаеш с жена ми. Ще те чакам. Ще има предостатъчно за пиене. Обещавам и да не те издам, че си употребил алкохол по време на дежурство.

— Благодаря, господин Брайс, сигурно ще намина. — Полицаят се изсмя високо, като че изцвили кон. — Напоследък, много хора се женят тук, първо Морган Толбът, сега пък вие. И знаете ли, странна работа, господин Брайс, ама видях този тип, дето Морган се ожени за него, още първия ден, когато се появи в града. Беше в закусвалнята през улицата, седеше точно до прозореца и ме наблюдаваше, докато говорех с Морган. Не обърнах много внимание тогава, макар че естествено си имам едно наум за всеки новодошъл.

В един ъгъл на трезора Брайс струпваше закуп метални кутии, поне шумът подсказваше нещо такова. Трябваше да призная качествата на Брайс. Ако аз не допуснех грешка в моята част от задачата, той бе опекар работата с това ченге за свидетел.

Брайс премести друга някаква кутия.

— Какво странно има в това? Защо да не се отбие в закусвалнята?

— А, не става въпрос за това — отвърна ченгето. — Но аз проверих в хотела, само от любопитство, да си призная, и излезе, че той се е регистрирал в хотела като Томас Кинг. Пак под същото име е наел и кола от Нют Хос. Само че не се казва така. Най-малкото не под това име се е оженил.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Брайс и гласът му прозвуча напрегнато.

— Оженил се е под името Луис Е. Сампсел. Знам, защото се срещнахме случайно с Лари Тиндър, служителя в общината на Краун Пойнт, където са подписали, и той ми каза. Там всички говорели за това, нали познават Морган. Буквално целият окръг говори за това. Вие какво мислите, господин Брайс? Не смятате ли, че ще трябва да направя една проверка? Дали пък да не кажа на Морган или на Франк? Човек няма да използва чуждо име, ако няма причина.

Долових облекчението в гласа на Брайс. Той сигурно се е уплашил, че полицаият е научил истинското ми име. И той като мен не

искаше ченгетата от Лейк Сити да се месят в Шейдланд.

— Няма нищо страшно — рече той. — Морган е в течение. Тя ми каза. Сампсел е истинското му име. Криел се от някаква жена, която го преследвала. Е, май свърших с прибирането на съкровищата ни и за тая нощ. Хайде да се махаме оттук, Марти, и да му дръпнем по едно от служебната бутилка. Още един час и ще се женя.

— Дадено. Викаш, преследвала го някаква фуста, а? — В гласа му прозвуча неосъществено желание: — Защо не се намери някоя мен да преследва, господин Брайс!

Двамата излязоха от трезора. Полицаят добави нещо и Брайс се разсмя гръмко. Вратата се затвори и пресече смеха. Останах вътре със стотите хиляди долара.

Измъкнах се от шкафа и разкърших рамене и гръб. Иззад вратата до мен достигаха далечни неясни шумове. Погледнах часовника си, докато палех цигара. Беше два и пет. Щях да се озова навън едва в три през нощта. Почти тринайсет часа чакане.

Брайс бе загасил лампата. Изчаках половин час в пълен мрак, преди да се придвижа опипом и успея да открия ключа точно до вратата. Светнах и огледах добре всичко наоколо.

По цялата дължина на едната стена бяха наредени една над друга сейфови депозитни клетки. В единия ъгъл имаше маса, канцеларски стол и кошче за боклук. В средата на трезора шест железни стълба крепяха рафтовете, които стигаха чак до тавана. На тях бяха наредени може би дузина касиерски стоманени каси със секретни ключалки. Някои бяха стари и износени, други — сиви и чисто новички. Парите бяха вътре. Трябваше да разбия ключалката на всяка поотделно, да я изпразня и струпам всички пари в една или две от тях и да ги отнеса със себе си, когато се измъквам. По-късно двамата с Брайс щяхме да ги поделим и да ги сложим в куфарите. И всеки щеше да скрие куфара си. Това беше планът, който Брайс предложи. Не мислех, че ще се стигне чак дотам. Двата куфара бяха само част от сложния замисъл на Брайс, с което искаше да ме накара да повярвам, че няма да ме излъже.

В един ъгъл намерих купища прашни преписки, струпани чак до тавана и покрити с мръсотия — бяха в обикновени папки, в едновременни класьори, и още отделни документи, прикрепени с кламери. Тук имаше поне пет тона стара хартия. Ако не се взираш много-много, те изглеждаха плътно наредени една върху друга. Но аз

се позагледах и открих каквото Брайс бе скрил там. Извадих част от папките от стелаж и отзад се разкри малка кухня. В нея намерих ацетиленова горелка с бутилка газ и чифт очила за заваряване, чук с разцепен край, три железни лоста с различна големина, специален лост с изтънен край и голямо парче брезент, в който бяха увити. Брайс ми бе казал, че бил приготвил инструментите преди повече от година и ги държал в мазето си.

Огледах задната стена и различих четири едва забележими знака с тебешир, които очертаваха квадрат с размери метър и нещо на метър и нещо. Ударих стоманата с юмрук и тя издрънча на кухо. Между стената на трезора и външната тухлена стена имаше разстояние.

Не ми оставаше нищо друго, освен да чакам. Брайс бе казал да направя първия прозорец в стената към единайсет, да изчакам половин час и да направя втория, после пак да изчакам и така, докато завърша квадрата. Така нямаше да ме чуят. Знаех точното разписание на обиколката на нощния полицаи и къде ще бъде той във всеки един момент. Брайс бе определил времето, през което можех да работя с горелката. Сигурно доста бе чакал и наблюдавал живота в това малко градче, помислих си аз.

Пробиването на тухлената стена нямало да е трудно според Брайс. С големия лост би трябвало да успея за не повече от половин час.

Седнах на стола и изпуших две цигари, преди да се хвана на работа. Гасях внимателно цигарите си на бетонния под, и после ги прибирах в джоба си. Трябваше да изглежда, като че ли съм влязъл отвън, поне доколкото това бе възможно.

Първо си сложих тънките бели ръкавици, които Брайс ми бе донесъл заедно с униформата, и после се залових с касетките. Вече бях избърсал всичко в трезора, до което може би се бях докосвал, и нямаше да свалям ръкавиците чак до края.

Изминал бе само час, когато започнах с първата. Стана ми ясно, че времето ще се проточи. Пъхнах тънкото острие на лоста под капака на касетката и напънах. Не беше толкова трудно, колкото си го представях, защото конструкцията на касетките бе замислена по-скоро с оглед на сигурността, отколкото на здравината. Прекрасни бяха, при положение че наблизко има хора и не разполагаш с много време, но за мен беше като детска игра, след като разполагах с добри инструменти

и по половин час за всяка. До десет часа бях успял да ги отворя всичките и парите бяха струпани на зелен куп в краката ми. Повечето бяха в дребни банкноти, но имаше и няколко купчини петдесетачки и стотачки. Нищо по-едро.

Събрах ги всичките в две от касетките и спрях да си почина. От час навън се чуваха гръмотевици и реших, че бурята се е разразила. Пуснах ацетиленовата горелка, за да се уверя, че помня нарежданията на Брайс. Лумна тънък бял пламък, който щеше да среже стената на този стар трезор като парче сирене. После я загасих, защото според плана беше още рано да започвам, отидох до стола и се опитах да се отпусна. Брайс беше прав. Тази част от задачата ми беше като детска игра. Безпокоях се за онова, което ми предстоеше. Все още смятах, че Брайс се кани да ме убие. Сигурно щеше да се опита тази нощ в дъскорезницата, след като разделим парите. Почистих пистолета си, колкото да се намирам на работа, и го смазах с някакво масло в кутия, която намерих върху една полица. Докато почиствах оръжието си, размишлявах.

Джоун сигурно беше с Брайс сега и приспиваше бдителността му според моите наставления. Бях я предупредил за приспивателното, което той щеше да сипе в чашата ѝ към един часа, за да не се остави да я измами. Брайс щеше да реши, че е заспала и да излезе, за да се срещне с мен, а тя трябваше да го последва в малката си двуместна кола. Бях я предупредил да настоява да си върне колата, след като се оженят. Да му наприказва каквото ѝ дойде наум, но да се върне със собствената си кола.

Трябваше да ни даде достатъчно преднина, после да ни проследи до дъскорезницата с изгасени фарове. Щеше да паркира долу на пътя и да изчака, докато се освободя от Брайс — тогава щях да ѝ дам знак, да светна три пъти с фаровете на колата му. После тя трябваше да дойде да ме вземе с колата и да се махнем оттам. Казала ми бе, че Брайс държи лекия си самолет на едно летище на трийсетина мили южно от Лейк Сити. Винаги носел ключовете у себе си, заедно с ключовете на колата си, и освен това нощният механик на летището я познавал по физиономия. Оказа се, че Джоун е карала самолета на Брайс доста често, а понякога и сама, когато той не можел да остави работата си в банката. Това, разбира се, не го знаех предварително, но сега ми идваше съвсем добре. Веднъж само да се доберяхме до самолета с

парите и веднага потегляхме. Канада беше само на четиристотин мили на север. ВЪн бурята бушуваше. Гръмотевици трещяха една след друга над сградата и тя на няколко пъти се разтресе, като че ли наблизко бе паднала мълния. Погледнах часовника си и видях, че е станало време да почвам с рязането. Пуснах горелката и насочих острия бял пламък срещу стоманената стена. Трезорът се изпълни с мирис на боя и окислен метал. Горелката проряза стоманата, а зелената боя взе да се рони на овъглени люспи и да пада по земята.

Спазвах разписанието точно. Към два часа довърших и последния срез — долната стена на квадрата. Металното парче падна в трезора, без да вдига шум, защото бях подложил брезента отдолу. Внимателно прогорих външната страна на отвора, за да изглежда, като че ли съм влязъл отвън, и после се залових с тухлената стена. Оставаше ми три четвърти час. Според плана нощният полицаи Джо Лефингуел, трябваше да е на другия край на града, готов да се подкрепи със сандвич и кафе. Отначало тухлите не се поддаваха, но успях да откъртя една и работата потръгна. Бях загасил осветлението и това ме затрудняваше, но не беше чак толкова сложно. Сега вече гръмотевиците се чуваха по-ясно и в трезора. Поток хладен въздух, примесен с влага, нахлу вътре.

Започнах да се потя, разхлабвах тухла по тухла, послушах се и пак започвах отначало. В три без пет бях направил дупка, колкото да се провра, но бях върнал всички тухли по местата им, освен една, за да наблюдавам. Довлякох касетките с парите до дупката и зачаках. Дъждът пръскаше през дупката, усещах го върху лицето си хладен и освежаващ. Опитах се да се сетя дали не съм оставил някакви следи в трезора и реших, че не съм.

Надникнах навън, но не видях нищо. Вече нямаше светкавици и бурята май започваше да утихва. Чаках. Точно в три чух кола, която влезе в паркинга и спря. Беше толкова тихо, че дори чувах как жвакат обувките на Брайс в мокрите буренащи, докато идваше към мен.

Стигна до отвора в стената и прошепна:

— Лу, всичко наред ли е?

— Аха. А при теб?

— Да. Хайде излизай. И по-бързо.

Замахнах с лоста и избих разхлабените тухли. Подадох касетките с парите през дупката, разтреперан от страх. Той наистина можеше да

ме изиграе още сега и още тук. Но няма да го направи, рекох си аз. Няма да иска да намерят трупа ми, най-малкото не толкова скоро. Очевидно щеше да го направи в дъскорезницата. Това беше единственото логично място.

— Инструментите и горелката — изкомандва ме той. — Поживо, мой човек! Джо е в закусвалнята, но няма да стои там цяла вечност.

Браво! Беше минал оттам, за да се увери. Подадох му горелката и другите неща и се измуших през дупката на тънкия дъждец.

Брайс нахвърля нещата в колата, като междуременно проверяваше дали всичко е тук. Върна се до дупката и хвърли няколко тухли навътре в трезора.

— Едва ли ще има някаква полза — ухили ми се той, докато притичваше обратно към колата. — Но колкото по-дълго се заблуждават, че си влязъл отвън, толкова по-добре. Сигурен съм, че щатските детективи скоро ще се усетят. Ако те не го проумеят, ще го направят ония типове от застрахователната компания. Хайде, качвай се отзад и да тръгваме.

Качих се и легнах на пода. Брайс изкара колата от паркинга на заден и тръгна бавно по алеята край банката, сви вдясно в една уличка с няколко пръснати къщи, цялата потънала в тъмнина, и няколко минути по-късно излязохме от града.

Поех си дъх. Беше истинско безумство, но го направихме. Сега ми оставаше да убия Брайс, преди той да успее да стори същото с мен.

Обърнах се назад само веднъж и далеч зад нас видях движеща се сянка. Беше толкова неясна, толкова неразличима, че бих я взел за зрителна измама, ако не знаех за Джоун, която ни следваше отзад.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Свихме по пътя, който водеше към дъскорезницата, и Брайс рече:

— Нося ти новини. Следобед в града се появиха двама души от областната прокуратура в Лейк Сити, питаха за теб. Имаха твоя снимка. Голяма, увеличена от някаква обща снимка. И Марти Пъркинс, и Франк Толбът те познаха. Както и много други хора. Ходили са във вилата, така разбрах, но мисля, че няма защо да се тревожиш. Почистихме идеално там. Но ти си вече много опасен човек, мойто момче.

Само след минута вече се бях досетил откъде са намерили снимката ми. Беше от сватбата на Хари, отпреди пет години. Сигурно Елси Уилкинс им я бе дала. Това надали имаше някакво значение. Нима можеше да има по-опасно положение от моето в момента.

— Как мина сватбата? — опитах се да не допусна сарказъм в гласа си. Искях Брайс да си мисли, че ме е избудалкал, докато се приготвя. Но при все това разкопчах кобура, прекаран през колана на полицейската ми униформа.

Брайс се изхили, вдигна ръка и събра палец и показалец на кръг:

— Всичко вървеше като по часовник, приятелю. Приемът беше страхотен. Целият град дойде. Пъчил съм се като горд младоженец цяла вечер. Последното нещо, което ще мине някому през ум, е, че съм зарязал булката си тая нощ.

Обърнах се назад. От Джоун нямаше и следа, но знаех, че е някъде зад нас.

— Даде ли й приспивателното, както се канеше?

— Да, преди да си легнем. Спеше като заклана, когато излязох.

Изсмях се вътре в себе си. Аха, точно така е!

— А да си забелязал някой от хората на Сайкс да се навърта наоколо?

— Не, но не съм ги и търсил. Пък и те ще стоят настрана, докато тия от прокуратурата душат наоколо. Сигурно се питат обаче какво ли е станало с тяхната бомба!

Пред нас изникнаха високите купчини талаш. Все още ръмеше ситно, но гръмотевиците и светкавиците останаха на изток. Беше влажна нощ и тъмно като в рог. Хубава нощ за онова, което трябваше да свърша. И понеже хората на областния прокурор бяха в Шейдланд, реших, че ще е добре да свърша с това и да се измъкна.

Брайс спря пред старата сграда на дъскорезницата и слезе. Сега, казах си, внимавай!

— Хайде да внесем парите вътре и да ги разделим — предложи ми той. — После ще скрием инструментите и всичко останало в стърготините. Там никога няма да ги намерят.

Той отиде до багажника и извади двата куфара — еднакви големи куфари от свинска кожа, скъпи, но доста употребявани.

Оставих инструментите, горелката и другите неща на земята и последвах Брайс в постройката. Той вървеше напред, очевидно не се страхуваше, и в тъмното лесно можех да се справя с него. Един куршум в гърба щеше да оправи работата, но не исках да рискувам, ако не се налагаше.

Брайс подпря фенерчето на ръждясалата печка, така че лъчът светлина падаше помежду ни. Изсипахме парите от касетките на пода и започнахме да броим. Вървеше бързо, защото аз се задоволих само да наблюдавам и оставих всичко на Брайс. Броеше и прехвърляше банкнотите почти автоматично с опитната си ръка на банкер, а от време на време изваждаше червения си език, за да навлажни пръстите си. Докато свърши, започна да се задъхва и в държането му долових някаква предпазливост. Държах ръката си на пистолета. Всеки момент вече щеше да изиграе номера си, прецених аз. Отвън до нас не достигаше никакъв шум, чуваше се единствено как плъховете сноват и църкат из стърготините. Но аз знаех, че Джоун е някъде отвън и ме чака да й дам знак.

— Готово — обади се Брайс. — Почти по петдесет хиляди на човек, плюс-минус някой и друг долар. Няма да се караме за такива неща сега. Донеси тук куфарите, Лу. Времето си тече, а аз трябва да се връщам при тръпнещата ми съпруга. И да изглеждам сънен и изненадан, когато ми съобщят за банката. — Той се засмя, а на жълтата светлина очите му изглаждаха като стъклени топчета. — Тц-ц-ц, какво безобразие — да ограбят така бедните хорица!

Донесох куфарите — приличаха си като близнаци — и започнах да наблъсквам парите в своя. Брайс правеше същото. След като затвори куфара и го заключи, той ми подхвърли едно ключе.

— По-добре заключи и твоя, Лу. — Той поглади куфара си. — Хубави куфари, нали! Подарък са от първата ми жена, бог да я прости. Почина преди два̀сет години.

Ама че тип, помислих си, такива не се срещат често. Взех ключето и заключих куфара си. Нямаше значение, че ключът е само един. Щях да си го взема.

Двамата с Брайс се изгледахме.

— Общият ни път почти свърши — каза той. — Съветвам те да скриеш парите си някъде наблизко, а после да изчакаш търпеливо два дни. Мисля, че тук ще си на сигурно място. Веднага щом мога да уредя въпроса, ще дойда да те взема със самолета. Ще кажа на Джоун, че трябва да пътувам спешно по работа. Самолетът ми стои на едно малко частно летище — членувам в авиационния клуб, нали разбираш, така че няма да има неприятности. — Той огледа помещението. — Ще трябва да издържиш до тогава, няма какво да се прави.

Той вдигна куфара си и се отправи към вратата.

— Отивам да скрия моя дял. После се прибирам у дома. Естествено няма да те поканя със себе си.

На вратата той се спря и се обърна.

— Ще се забавя два̀сетина минути, Лу. Послушай съвета на един по-възрастен човек, не се опитвай да ме проследиш или да разбереш къде си крия парите. Ще внимавам. Пък и вече съм си избрал място, което никога няма да откриеш.

Кимнах, но знаех, че няма да направи нищо подобно. Разиграваше ми комедия през цялото време, за да отслаби бдителността ми.

Не исках да остана в капана на къщата, докато той е отвън. Загасих фенерчето и бързо излязох покрай него през вратата. Той изглеждаше като някаква огромна сянка над мен.

— Давай — казах аз. — Ще те чакам тук след два̀сет минути.

Спасиха ме собствените ми уши и нищо друго. Радвам се на добър слух и успех да чуя слабото изщракване на автоматичен нож. Значи това беше неговото оръжие! Част от сянката се раздвижи, сякаш се бе разтворило крило на птица — нагоре, надолу и ножът иззвънтя

към мен. Слепият инстинкт ме накара да се хвърля настрани. Петнайсетсантиметровото острие се заби дълбоко в гърдите ми, но не от тази страна, в която се целеше Брайс. Попадна вдясно, по-близо до рамото ми, отколкото до дробовете, и проникна в плътта ми, както ацетиленовата горелка бе разяла стоманата. Изстенах и се строполих в миришещите на кисело стърготини, приритах един-два пъти и не мръднах повече. Проявявах разум. Знаех, че има и пистолет и ще го използва, ако разбере, че не е улучил с ножа. Докато падах, извадих пистолета си от кобура и го приготвих.

Няколко секунди цареше пълна тишина. После чух тежкото му дишане на не повече от три-четири метра от мен. Повлече краката си в дебелия слой стърготини и започна внимателно да се придвижва към мен. Смехът му ми заприлича на църкането на обезумял плъх сред купищата стърготини.

— Съжалявам, мойто момче. — Той заговори сам на себе си в нощта. — Но аз те предупредих, че ние, хората, се изяждаме един друг. Няма място и за двама ни на този свят и аз реших въпроса така.

Вече беше съвсем близо, опитваше се да ме открие в мрака. Напрегнах мускулите си. Единствената ми надежда беше, че той е твърде възбуден, твърде много бърза и няма да се върне за фенерчето, за да ме разгледа на светло.

Съмнявам се дали изобщо се е сетил за него. След миг той стоеше до мен и опипваше с крак в тъмното. Усетих мирис на пот, колкото и да беше студена нощта. Дъждът вече само леко ръмеше, а стърготините като лепкава каша изпълваха устата, носа и гърлото ми.

Кракът му докосна отметнатата ми встрани ръка. Сграбчих го за глезена и го чух как изсумтя от изненада, когато застанах на колене и праметнах високо над главата си тежкия му крак. Това движение направо ме разкъса от болка и едва сега разбрах, че ножът е все още забит в мен. Паднах назад, повличайки крака му, и в същото време замагнах рязко напред и яростно, с все сила го ударих в слабините с юмрук. Той издаде някакъв гъргорещ звук и посегна да ме стисне с огромната си ръка за гърлото. Не успя, но раздра носа и бузата ми с нокти.

Смъкна се върху мен, тежък като чугунен блок, и тлъстото му туловище ми пресече достъпа на въздух. Ножът помръдна и под

неговата тежест се заби още по-дълбоко в раната. Трябваше да го измъкна или с мен беше свършено.

Не ми оставаше никакво време. Целият се бе проснал върху ми и се опитваше да освободи ръце, за да извади пистолета си, пък аз като обезумял го стиснах за китките и се мъчех да се измъкна изпод него.

Той ме блъсна с глава в лицето, удари ме силно, за да ме накара да го пусна. Захапах месестата му и отпусната буза и стиснах зъби. Той изкрещя и аз усетих соления вкус на гореща кръв в устата си. Брайс успя да изтръгне за момент едната си ръка и навярно това ме спаси, защото той я отметна с последни усилия назад и при това удари ножа, изтръгвайки го от рамото ми. Стори ми се, че ножът е отнесъл и част от рамото ми, но най-сетне се освободих от него. Сега вече можех да се движа, да се завъртя и да се обърна, без да се страхувам, че ще се забие по-надълбоко и ще ме довърши.

Успях отново да хвана Брайс за китката точно когато бе измъкнал пистолета си. Издърпах я до лицето си и захапах пръста му, преди да е натиснал спусъка. Той изрева и изпусна пистолета. Костицата на пръста му изскърца под зъбите ми. Изтърколих се изпод него, плъзнах се в моята и неговата кръв и отново се надигнах на колене. Той се хвърли върху мен и се опита да ми приложи някаква хватка, но аз успях да се наведа, така че само ме ръгна с лакът в лицето и от удара носът ми изтръпна. Изправих се на крака и се опитах да го ритна по главата, но не улучих и той хвана глезена ми точно както аз бях хванал неговия преди и ме смъкна долу. Но не можа да ме затисне под себе си. Търкаляхме се по земята, вкопчени един в друг, и двамата вече бяхме на края на силите си, и двамата бяхме останали без дъх, запъхтени, преди да направим последно върховно усилие и един от нас да умре.

Изтърколихме се в мек и влажен куп стърготини в основата на една от високите дюни и мисля, че идеята осени и двама ни едновременно. Стърготините! Спокойно можеш да удавиш човек в тях.

Брайс посегна към очите ми, свил дебелиите си пръсти като нокти на граблива птица. Отместих се и го ударих с двата си юмрука едновременно по лицето — по-скоро го блъснах, отколкото да съм го ударил, но той залитна към основата на купчината. Тук или вятърът, или плъховете бяха подкопали долната ѝ част и сега стърготините се бяха надвиснали и се стовариха като една малка лавина. Брайс се

закашля, мъчеше се да си поеме дъх, а стърготините се сипеха безшумно върху главата и отворената му уста.

Хванах го за гърлото с дясната си ръка и го натиснах с последни сили, за да го задържа под надвисналия куп.

Той пъшкаше, извиваше се и се гърчеше, разбрал какво го чака. Опитваше се да издаде някакъв звук, да ми се примоли, но нямаше вече връщане назад. Както и за мен, но аз бях по-младият. Пресегнах се с лявата си ръка и съборих още стърготини, те се посипаха по лицето му. Брайс се опита да се надигне, да се измъкне от стърготините, които го задушаваша, но аз го блъснах обратно. Не знам как, но в тъмнината зърнах за миг очите му и те проблеснаха насреща ми. Съборих друга купчина от мокрия талаш, напипах лицето му и започнах да го тъпча в зяпналата му уста. Натъпках стърготините направо в стиснатото му гърло. Когато лицето и главата му потънаха под тях, седнах върху мятащото му се тяло, за да не мърда. Той продължи да се извива и гърчи още доста време. После утихна.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пуснах Брайс и се претърколих по гръб, задъхвах се като риба на сухо, давеше ме надигащата се гореща вълна в гърлото ми. Бях на път да изгубя съзнание, но трябваше да се съвзема, да не се предавам, да се измъкна оттук.

Успях някак си да съблека потъналата в кръв риза, свих я на топка и я натъпках под мишницата си. Притиснах я с ръка, така че да се задържи върху раната от ножа вместо превръзка. Ръката ми доста се бе замърсила от мокрите стърготини, но от това кръвта щеше да се съсири още по-бързо.

Не можех да стоя на краката си и след третия опит да се изправя се отказах и запълзях назад на четири крака към вратата на дъскорезницата. Влязох вътре и намерих фенерчето, после изпълзях обратно навън и като светвах колкото се можеше по-малко, намерих двата куфара и моя пистолет. Докато се биехме, Брайс бе откъснал кобура ми, затова затъкнах пистолета в колана си.

Допълзях до кадилака и присветнах три-четири пъти с фаровете. След това просто се свлякох на седалката, почти неспособен да се помръдна, и зачаках Джоун да дойде и да ми помогне. Бях загубил много кръв, повърнах всичко, а ръцете ми тежаха като олово и не можех да ги повдигна. Бях замаян, притъмняваше ми пред очите. Напрягах слуха си да чуя колата и се чудех защо ли не идва по-бързо. Изобщо не я чух. Джоун се появи до мен, изникна изневиделица от тъмното.

— Дик, всичко наред ли е? — прошепна тя.

— Не — отговорих с дрезгав глас. — Никак даже. Помогни ми да стигна до дъскорезницата. Ранен съм лошо с нож.

Тя ахна от изненада.

— С нож ли? Ами къде е Брайс?

— После ще говорим. Сега ми помогни. Не мога сам.

Тя застана до мен като привидение, от което ухаеше на жасмин. Прегърна ме и заедно тръгнахме към постройката.

Влязохме и аз ѝ казах какво да прави. Тя подпря фенерчето отново на печката, събу фустата, която носеше под полата си, и я накъса на дълги ивици. Като видя раната ми на светлината, цялата пребледня.

— Много ли те боли?

— Не е много приятно. Стегни повече тази превръзка, кукло. Ако загубя още кръв, с мен е свършено. Така е добре. Сега разцепи края на две и го завържи.

— Не е ли по-добре да идем на лекар? Раната ти е ужасна!

— Никакви доктори! И така е достатъчно сложно, защо да оставяме пресни следи. — Изгледах внимателно овалното ѝ лице с цвят на слонова кост на светлината на фенерчето. — Нужно ли е да ти обяснявам за Брайс?

Тя поклати глава.

— Не. Боях се, че може да се стигне дотам. Къде е той?

— До една голяма купчина стърготини. Ще го погребва в нея, когато се посъвзема. Трябваше да го направя, Джоун. Иначе аз щях да съм на неговото място. Той хвърли нож по мен.

Очите ѝ станаха огромни.

— Убийство значи — проговори тя тихо. — Ти си го убил, Дик. А сега и аз съм вътре.

Опрях се на рамото ѝ и се опитах да се изправа на крака. Чувствах се малко по-добре, но ми се виеше свят.

— Радвам се, че го разбираш. Сега ти си съучастница в убийство и ако хванат мен, ще хванат и теб. Затова не пълни главичката си с разни мисли как да ме изоставиш. Нужна си ми. Без теб и без самолета на Брайс аз съм загубен, свършен.

Тя ме погали с хладни пръсти по лицето.

— Няма да те изоставя, скъпи. Но да не стоим тук повече, отколкото е необходимо. Това място ме кара да изтръпвам. Хайде да свършваме каквото трябва и да тръгваме.

— Браво на теб. Ако продължаваш все в тоя дух, ще се справим. — Тръгнах към вратата, като залитах малко. — Ела да ми помогнеш! Трябва да го погребва, но първо да взема ключето от куфарите. В джоба му е.

Нещо стана с главата ми, щом ме лъхна свежият въздух. Наду се като балон и се опита да литне към черното небе. Едва успях да хвана

конеца и да я задържа. Когато отново отворих очи, се намерих на земята с гръб, опрян в стената. Беше тихо, много тихо. От Джоун нямаше и следа. Изпаднах в паника, посегнах към пистолета си в колана. Там си беше — хладен и вдъхващ увереност. Вдигнах поглед и видях Джоун, която изплува от тъмнината. Разтърках челото си, защото главата много ме болеше.

— Какво стана? Колко време бях в безсъзнание?

— Не много. — Тя се наведе и ме целуна. — Ти просто припадна, Дик. Не можах да те свестя веднага, затова го погребях сама.

Погледнах я изненадан.

— Наистина ли? — В сумрака на не настъпилото още утро забелязах, че елегантният ѝ костюм е изцапан целият в стърготини. Прелестното ѝ лице беше мръсно, на единия ѝ чорап имаше бримка.

— Изнервих се, не бива да стоим повече тук, скъпи. Съборих върху него половината от купа стърготини. Намерих ключето в джоба му, събрах всичките пари в единия куфар и закопах другия заедно с него. А също и инструментите. Сега хайде да се махаме оттук, моля те, много те моля.

— Къде е куфарът? — сопнах ѝ се аз. — Само се опитай да ми въртиш номера и ще извия прекрасното ти вратле!

Тя ме изгледа продължително. Очите ѝ блестяха, може би от сълзи.

— Глупак такъв! Ако исках да те зарежа, нямаше да е никак трудно. Можех да взема парите и вече да ме няма. — Тя влезе в дъскорезницата и се появи с единия от куфарите, едвам го изнесе и го тръсна пред мен.

— Ето ти го! — После хвърли ключето в лицето ми, отиде до кадилака и се загледа в изсветляващото небе.

Парите бяха вътре. Куфарът беше толкова препълнен, че трудно го затворих и заключих отново.

— Извинявай, сладурче! — казах аз. — Не исках да те обидя. Но главата ми не е в ред. Не знам какво говоря и какво правя.

Тя се върна при мен.

— Няма нищо, Дик. Само да се махаме вече оттук. Нервите ми никак не издържат.

— Помогни ми да стана. Ще отида да поогледам и аз. Влез вътре, вземи дрехите ми и ги хвърли в колата си. Къде си я оставила?

— На пътя, на двеста-триста метра оттук.

Тя изчезна в дъскорезницата. Отидох до купа стърготини да огледам. Бе свършила добра работа. Брайс лежеше под един тон стърготини, нямаше кръв, нямаше и следа от борба. За миг се изкуших да скрия и кадилака му или само да го откарам някъде другаде, но после се отказах. След като не разполагах със сигурно скривалище, тук, в дъскорезницата, беше по-добре. Можеха да минат седмици, преди някой да го открие. Джоун беше права. Трябваше да се махаме бързо.

Когато се върнах, тя стоеше до кадилака с дрехите ми. Преоблякох се, скрих полицейската униформа и взех куфара с парите.

— Добре. Да тръгваме! Поемай към летището колкото можеш по-бързо, но не надувай много. Спазвай правилника. Не бива да се навираме в очите на ченгетата.

Тръгнах след нея по разкаляната пътека към колата. Спряла бе под един голям бряст. Преди да се кача, сложих куфара откъм моята страна и го оставих в краката си. Тя се настани зад кормилото и потеглихме. Минаваше пет. Разсъмването се оказа лъжливо, отново беше тъмно, но на изток вече се развиделяваше и слънцето скоро щеше да се покаже. Предстояха ни седемдесет мили път.

Излязохме на магистралата и поехме на север. Нямаше движение, пътят беше почти безлюден. От време на време задминавахме по някой товарен камион, спрял на банкета, за да подремне шофьорът на леглото зад седалката. Кучета ни лаеха откъм фермите, петли кукуригаха и се разхождаха надуту из дворовете.

Запалих по цигара и за двама ни и запушихме, без да разговаряме много-много. Джоун поддържаше скорост шейсет мили и колата гълташе пътя неусетно. Рамото ми изтръпна, вече не го чувствах, само от време на време ме пробождаше остра болка. Все още бях отпаднал и замаян, но поне стомахът ми се оправя. Наблюдавах слънцето, което изгряваше на изток през сутрешната мъглица, и си давах сметка, че скоро ще открият дупката в стената, ако вече не са я открили. Разбира се, щяха да извикат щатската полиция, после щяха да проверят Брайс. И щяха да се замислят, като не намерят нито Брайс, нито булката му. Не за мен, а за Брайс и Джоун. Някой сигурно щеше да си спомни, че Брайс има самолет. Можехме да се измъкнем само ако побързаеме.

— Я натисни газта. Пътят е чист и... — Но не успях да довърша, защото се чу силен гръм и колата дръпна рязко вдясно, задницата занесе и описа широка дъга. Хванах се здраво и само гледах и се молех, докато Джоун се бореше с кормилото.

Имахме късмет. Изминахме така двайсетина метра, колата бе станала неуправляема и накрая спряхме, забили нос в една затревена канавка. Задните колела останаха на банкета, а предницата се изви напъряно на пътя.

— Спукахме гума — отбелязах съвсем не на място с треперещ глас и слязох. Дясната предна гума беше гръмнала и едва се крепеше на джантата. Джоун седеше зад волана, пребледняла и разтреперана не по-малко от мен. Усетих, че отново ми прилява и се подпрях на калника, за да не падна. — Това може да е краят. Освен ако не я сменим веднага. — Минах отзад и погледнах заключения багажник. — Давай бързо ключовете! И ела да ми помогнеш! Трябва да я сменим с резервната.

Тя дойде при мен, бяла като платно.

— Нямам резервна. Като му тръгне веднъж на човек... Спука се и я оставих оня ден в сервиза да я оправят. — Тя се опря на ръката ми. — Какво ще правим сега, Дик? Няма ли да тръгнат да ни търсят, щом открият за банката.

За миг почти изгубих контрол над себе си. Изкресях и:

— Как така нямаш? Глупачка! Да тръгнеш на такъв път без резервна гума!

Тя трепна, като че ли я бях ударил.

— Но откъде можех да знам? Всичко беше толкова неочаквано, забрави ли? Но каквото станало, станало, не бива да се караме, особено сега. — Лицето ѝ вече възвръщаше цвета си. — Загубени сме, ако започнем да се караме, Дик! Не разбираш ли? Трябва да се направи нещо. Помисли и ще видиш!

Беше права и аз го знаех. Отдалечих се и запалих цигара. Ръцете ми трепереха. Трябваше непременно да измисля нещо. Ако не се овладеех сега, това щеше да е краят. Огледах в двете посоки безлюдното шосе, блеснало на ранното слънце. Безлюдно, но докога ли? Всеки миг откъм хълма, който бяхме преваляли, можеше да се спусне полицейска кола или пък да се появи на завоя пред нас — и тогава с мен бе свършено. Дори само ако поискат да ни помогнат.

Всеки миг вече. Трябваше да запазя самообладание, да мисля бързо, просто и ясно. Може би все още имаше време. Напред и вдясно от нас забелязах над дърветата да се вие дим, синкавият дим от нечий комин — някъде си приготвяха закуска. Фермерски дом навярно. Там биха могли да ни помогнат. При всички случаи това беше шанс, единственият ни шанс.

— Връщай се в колата — изръмжах на Джоун. — Карай със спукана гума до ей оная къща. Там може би ще ни помогнат. И няма да се обаждаш, аз ще се разправам! Само побързай!

Подкарахме бавно, колата се тресеше и подскачаше на спуканата гума, минахме завоя и къщата се появи — спретната дървена къща, боядисана в зелено, с бяла дъсчена ограда и голям обор с още някакви селскостопански постройки зад него. На двора стоеше нов трактор, но колата на пътеката отпред ме накара да повярвам, че късметът не ми е изневерил още. Беше нов модел, същата марка като колата на Джоун. Нейната беше отпреди две години, но се надявах, че гумите са същите.

Джоун зави по пътеката към къщата и спря. От страничната врата излезе мъж в работен комбинезон, постоя така, зяпнал от любопитство, после тръгна към колата. Обърнах куфара с парите на една страна, за да не бие на очи, доколкото това беше възможно.

— Да не забравиш! — предупредих още веднъж. — Остави на мен да се разправам.

Тя кимна.

Човекът беше едър, на средна възраст, със слабо лице и обгорял от слънцето. Дъвчеше клечка за зъби.

— Здравсти! — заговори той и погледна съсипаната гума. — Лош късмет, а?

— Добро утро! Наистина лош, пък имаме бърза работа. — Посочих новата кола пред нас на пътеката. — Дали няма да се съгласите да ни продадете една гума? Би трябвало да стават и на нашата. Ще ви платя добре... в границите на разумното.

— Ами... — Фермерът се наведе да разгледа гумата ни. Слязох от колата и застанах до него. — От тая нищо не става — рече той. — Наблизо има град, на не повече от пет мили. Там ще ви я оправят. Аз имам само една резервна за себе си. — Разглеждаше ме с явно любопитство, забеляза издраната ми физиономия и цицината от

камъка, който ме бе ударил пред вилата. Трябва да съм изглеждал доста зле, няма съмнение в това.

Опитах се да прикрия раздразнението в гласа си и продължих:

— Казах, че бързаме. — Кимнах по посока на Джоун и снижих гласа си. — Всъщност тя бяга от къщи заради мен, баща ѝ не ме харесва. — Измъкнах портфейла от джоба си и благодарях на бога, че той не можа да види превръзката на рамото ми. Протегнах ръка с две двайсетачки и една десетачка.

— Давам петдесет. Просто нямам време да спирам в града и да търся някой да ми оправя гумата. Ако не побързаме, ще изпуснем самолета си. — Това поне беше самата истина.

— Ами... — Той все още се колебаеше.

— Ще ги направя седемдесет и пет — предложих аз. — Сериозно говоря. Ако ни настигне старият, ще стане голяма работа. На всичко съм съгласен, само това да не стане.

Джоун излезе от колата и застана до мен. Хвана ме за ръка и се усмихна на фермера.

— Моля ви. Искаме да се оженим веднага.

Той взе банкнотите от ръката ми и се ухили.

— Добре. Имате гумата. Изчакайте малко, ще ви я монтирам. Тук, в колата, имам крик.

Джоун се залепи за мен и отново му се усмихна широко.

— О, благодаря ви. Това е толкова важно за нас.

Мъжът се върна с крика и се наведе да повдигне с него предницата.

— Кой съм аз, че да преча на двама млади? — засмя се той. Погледна ме и ми намигна. — Няма ли да има време за чашка кафе и топли кифлички? Старата прави чудесни кифлички.

— Благодаря. Нямаме време.

— Ще мога ли да се поизмия? — обади се Джоун. — Малко да се освежа. — А към мен прошепна: — Веднага се връщам. Наистина ми се налага.

— Само че не се бави! — Видях, че отиде до къщата и потропа леко на страничната врата. Отвори ѝ едра жена с карирана престилка, чух, че се заговориха.

— Май сте се отървали леко? — Мъжът отвиваше гайките с един от гедорите. — Голяма ли беше скоростта, когато стана?

— Около шейсет мили — отвърнах аз и го попитах дали не може да побърза малко. От пътя се виждахме съвсем ясно, движението вече оживяваше. Не след дълго щяха да вдигнат тревога и да пуснат полицейски патрули. Оставаше ни още час и нещо път до летището.

Човекът разбра намека ми и продължи да работи без повече приказки. Докато слагаше новата гума обаче, все поглеждаше към мен, от което ми стана ясно, че започва да се замисля. Огледах къщата за телефонни кабели и видях, че е свързана с един стълб откъм магистралата. Нищо не можех да направя. Просто щях да рискувам. Можеше да се обади на ченгетата, а можеше и да не се обади.

Джоун се върна точно когато той завиваше последната гайка. Беше се измила и гримирала. Побутнах я към колата.

— Хайде да тръгваме, мила.

Докато тя палеше колата, подадох на фермера още една двайсетачка и му намигнах.

— И да знаете, не сте ни виждали, ако дойде да ви разпитва един разярен баща.

Той кимна, но погледът му беше недоверчив. Още докато излизахме на заден, за да свием към шосето, видях, че тръгна към къщата с бърза решителна крачка.

— Натисни педала! — извиках на Джоун. — Тоя селяндур не ни повярва. Отиде да се обади на полицията, за всеки случай. Трябва да прекосим градчето, за което той спомена, преди да се е свързал. Могат да ни задържат по оня параграф на подозрителното поведение.

— Няма да може от техния телефон — усмихна ми се тя отстрани. — Останах за малко сама на телефона горе, след като излязох от тоалетната. Ще му трябва известно време, за да го оправи.

Олекна ми.

— Умница си ми ти! Имаш глава на раменете си. Тази история, че сме избягали, за да се оженим, беше доста глупава, но само това успях да измисля в момента.

Тя кимна.

— Всичко е заради лицето ти, скъпи. Изглеждаш ужасно. Повече си за болница, отколкото за сватба.

Погледнах се в огледалото за обратно виждане. Права беше.

Минахме безпрепятствено през близкото градче. На миля и нещо след това Джоун зави с колата по второкласен път.

— Минавала съм веднъж оттук с Брайс — обясни ми тя. — Летището е на петнайсетина мили в тази посока, малко преди едно градче — казва се Бруквил. Повече няма да излизаме на главни пътища. Ще загубим време, но така е по-безопасно. Какво ще кажеш?

Съгласих се. Така и така не можех да го намеря сам. Но пътят беше ужасен и скоро тя намали скоростта до около трийсет. Беше си чиста лудост да пълзим с това темпо, но нищо не можеше да се направи. Непрекъснато поглеждах назад в очакване да видя облак бял прах от преследваща ни кола, но нямаше нищо. Само по едно време след нас се движеше някакъв камион за около миля и нещо и после отби.

По-късно, докато минутите се точеха, започнах да осъзнавам, че нещо не е в ред. Джоун натисна малко газта — караше безмилостно малката двуместна кола, която се тресеше в коловозите, а лицето и беше упорито съсредоточено. Устните ѝ се очертаваха като тънък ярък срез в овала му. Наблюдавах я — исках да усети напрегнатия ми поглед — и видях как се стегнаха мускулчетата под гладката линия на долната ѝ челюст. Кроеше ми някакъв номер.

Извадих пистолета си от жабката, където го бях скрил, и завъртях цилиндъра. Забелязах, че попоглежда начесто пистолета.

— Гледай да намериш летището до половин час — заплаших я тихо. — Не се шегувам. Никак не ми харесва как караш..., да не си загубила пътя?

Тя намали и ме погледна с широко отворени очи. В тях блестяха сълзи.

— Сълзите няма да ти помогнат. И не се опитвай да ми разиграваш номера. Може би кроиш нещо, може би не, но няма да го допусна. Затънал съм до шията, това не ти ли е ясно? Ако те хвана, че се опитваш да ме измамиш, ще те убия. — Погледнах напред и видях, че приближаваме разклон. — Спри. Ще потърсим табела. — Гледах я ядосан. — Пътят ли загуби? Или нарочно се бавиш?

— Не. — Тя спря колата на разклона и се разплака. Отпусна глава на волана и се разрида като малко дете. — Преди малко завих погрешно — изхлипа тя. — Но не беше нарочно, Дик. Честна дума. И аз съм уплашена и притеснена не по-малко от теб. Не го ли разбираш?

Може и така да е, помислих си. Главата пак ме цепеше и знаех, че не съм на себе си. Не исках да я обиждам. Всеки може да сгреша.

— Дик, гледай..., гледай! Знака! — Джоун сочеше дървената стрелка, закована на един стълб. ЛЕТИЩЕ БРУКВИЛ — 9 МИЛИ, пишеше там. Тя включи на скорост и зави в означената посока. — Наистина бях пропуснала отклонението — заобяснява ми тя. — Страхувах се да си призная, когато го забелязах. Но сега всичко е наред. Само малко се позабавихме.

Все още стисках пистолета в скута си.

— Добре. Сега гледай да наваксаш. — Усмивката ми никак не беше приятелска. — Съжалявам, ако съм сгрешил. Дано да съм сгрешил!

Тя сви обидено устни:

— Не започваме никак добре, Дик. Вече си мисля, че съм сбъркала. Сигурно съм била луда. Или пък ти... — Тя не довърши и се намръщи.

— Давай, давай! Казвай каквото ще казваш! Или аз съм лудият. Това ли щеше да кажеш?

— Не — поклати тя глава. — Не това исках да кажа. Но не бива да се караме така. Просто не бива, ако искаме да успеем. Не разбираш ли, че трябва да си имаме доверие един на друг? Няма на кого другого.

Кимнах, но държах пистолета насочен към нея. Сигурен бях, че ми крои някакъв номер. Но какво точно? Не можех да си представя, а тя ми беше толкова необходима, за да кара самолета. Без нея отивах направо на електрическия стол.

От време на време ми причерняваше, като че ли шапка се спускаше пред очите ми, и трябваше да разтърсвам глава, за да се оправя. Сега Джоун караше по-бързо, колата се друсаше и люлееше по неравния път. Започна да ми се повдига, мъчех се да не повърна вътре. Още малко, внушавах си аз, и ще мога да се отпусна. Веднъж да се качим в самолета, няма да ми е никак трудно да я следя. Ще бъде толкова заета със самото управление — нали щеше да пази собствената си кожа, — че нямаше да ѝ остане време да хитрува, каквото и да бе замислила с пресметливото си мозъче.

— Ето го летището! — посочи ми тя с ръка. Беше дълга тясна писта, а до оградата с телена мрежа недалеч от входа бяха наредени хангари с полукръгли покриви от отразяващ метал. В единия край на пистата на един прът лениво се поклащаше ветрен конус. До един от хангарите бяха паркирани две коли. Летището не беше нещо особено

— малко частно летище, колкото да има къде разни баровци да си играят на пилоти.

Вече приближавахме. Не се виждаше никой, нямаше и самолети на пистата. Обърнах се назад, но никой не идваше след нас.

— Намали — наредих ѝ аз. — Искам да поговорим малко. Какво е положението тук? Тези коли сигурно означават, че има хора. Кой може да е?

Тя намали на двайсет и пет.

— Навярно само техниците, обслужващият персонал. Идвала съм не повече от два-три пъти с Брайс. Не съм обръщала внимание на такива неща. Имаше един механик — омазано дребно човече, когото всички тук наричаха Чък. Италианец, струва ми се. Грижеше се за нашия самолет — той го поддържаше, зареждаше го. — Като се изравнихме с по-отдалечения от хангарите край на пистата, тя посочи с ръка: — Виждаш ли светлините? Значи са имали нощни полети, сигурно дават нощно дежурство. Още е рано и навярно всички спят.

— Намали още. — Докато се приближавахме към вратата с телената мрежа и алеята, която водеше до хангарите, внимателно огледах всичко. Двете коли бяха паркирани до крайния хангар, най-близкия до входа. Над една врата видях надпис: Канцелария. Недалеч имаше две помпи за гориво и палет с бидони масло. Тук сигурно спят, помислих си аз. За дежурните трябва да има походни легла или нарове. Налагаше се да взема решение, и то бързо — как точно да постъпя? Ако решех да се държа безцеремонно и прибегнех до пистолета, щях да оставя пресни следи. Не исках такова нещо. Имаше една малка възможност ченгетата да не се сетят в близките няколко часа какви възможности разкрива летището и самолетът на Брайс и ако успеехме да излетим, без да предизвикаме подозрението на персонала, щяхме да сме спечелили малко преднина.

Реших да разиграя тоя вариант.

— Спри колата веднага щом влезем — казах на Джоун. — Аз ще остана тук. Ти ще отидеш, ще събудиш дежурния и ще му кажеш, че ти трябва веднага самолетът на господин Брайс. Ще му кажеш, че въпросът не търпи отлагане, че караш един много тежко болен негов приятел в клиниката „Мейо“. Човекът те познава, нали?

Тя кимна.

— Ако е същият, дребният италианец. Имам и ключ. Но ако е някой непознат и не иска да ми даде самолета, какво да правя тогава?

Помислих малко.

— Бъди любезна. Гледай да не събудиш подозренията му. Кажу ми, че ще се обадиш на господин Брайс по телефона или нещо друго. Каквото и да е. После излез на вратата и ми дай знак с кърпичката си. Аз ще дойда с pistolета и ще ги накарам да се поразмърдат. Но предпочитам да не стигаме до там, ако е възможно.

Тя ми се усмихна някак особено и тръгна към канцеларията. Потупах куфара в краката си. Докато аз го пазех, тя не би могла да направи много. Ако бе замислила някакъв номер, то щеше да е заради стотите бона, а те бяха при мен и аз не смятах да се разделям с тях.

След миг вдигнах поглед и я видях да ми маха от вратата. Не с кърпичката, правеше ми знаци с ръка като обезумяла. Излезе навън и сложи пръст на устните си. Без звук произнесе: „Опасност! Нещо не е в ред!“ Измъкнах се с усилие от колата, стиснал pistolета. Мина ми през ума да оставя куфара с парите, после се отказах. Не исках да го губя от погледа си, макар и за миг. С куфара в едната и с pistolета в другата тръгнах към нея. Тя изтича да ме посрещне и ръцете ѝ трепереха, когато се хвърли в прегръдката ми.

— Там е станало нещо — изрече тя задъхано. — Двама души са, но са вързани за нарове, може би са мъртви. Беше тъмно, не се виждаше добре. Пък и аз се уплаших. — Гласът ѝ трепереше. — Какво означава това? Някой вече е бил тук, така ли?

Огледах се. Нищо не помръдваше в ранната утринна тишина. На ливадата ято пъдпъдъци изпърхаха и се вдигнаха в небето като малки самолетчета.

— Върни се в колата — наредих на Джоун. — Запали мотора. Може да се наложи да бягаме. — Тя се затича и обувките изскърцаха в сгурията. Отидох на пръсти до ъгъла на хангара и внимателно огледах всичко наоколо все още с pistolет в ръка. Хангарите бяха пет, наредени в права линия, а пред всеки от тях се виждаше омаслена стоянка. Всичките бяха затворени. Никъде нищо не помръдваше. Зад гърба си чух как двигателят изрева, когато Джоун натисна педала на газта.

Върнах се пред вратата на канцеларията, болката в рамото ме прониза внезапно. Кой ли играеше тия номера? Ако беше клопка на

полицията, защо още си траеха? Но ченгетата никога нямаше да убият дежурните или да си послужат със сила срещу тях.

Ритнах вратата с крак. Насреща ми се показа бюро с настолна лампа и телефон, въртящ се стол. На стената зад стола висеше календар с разголена мадама. Малко встрани оставаше единственият мръсен прозорец. Подът беше циментов, с петна от масла, целият в боклуци. Влязох навътре, оставих куфара на пода, подпрях с него вратата, за да стои отворена, прекосих стаичката и стигнах до втора врата. Вляво зад нея имаше легла на два етажа, като тези, които навремето се използваша в армията. На всяко легло имаше човек. Намерих ключа на стената и от тавана замъждука мръсна крушка. Един бегъл поглед ми бе достатъчен, за да разбере, че в хангара съм сам и тези двамата. Помещението се запълваше от работни маси с разхвърляни по тях инструменти и части от самолети.

Приближих се до леглата. Ръцете и краката и на двамата мъже бяха вързани с жица, а с по-дълги парчета жица целите бяха приковани към леглата. Устата им бе залепена с лейкопласт. Човекът на горното легло, който лежеше върху окървавена възглавница, приличаше на дребния италианец, за когото бе споменала Джоун. Той беше в безсъзнание. Другият, върху долното легло, издаваше приглушени звуци и въртеше очи към мен като обезумял.

Потупах го по бузата.

— Съжалявам, приятелче. Няма как да ти помогна.

Човекът ме изруга с поглед. Огледах пак, изгасих осветлението и ги оставих така. Бедата бе вече станала. Щом успееш да се освободят, веднага щяха да извикат ченгетата. Надявах се, че ще мине време, преди да ги открие някой. Сигурно е било грабеж, мислех си, докато вървах обратно през малката канцелария. Това беше почти единственото възможно обяснение. Някой бе избрал да обере летището точно сега — чиста случайност.

Вдигнах куфара и излязох навън. Джоун тъкмо слизаше от колата. Направих рязък знак с глава и тя дойде при мен.

— Забеляза ли нещо?

— Не. А ти развърза ли ги?

— Не ставай глупава! — срязах я веднага. — Ще ги оставим така. Може да минат часове, преди да се появи някой насам. А това ме подсеща да... — Върнах се в стаичката и отскубнах кабела на

телефона от стената. Взех и апарата с мен. — И това ще ги забави малко — показах ѝ аз телефона. — А сега да вървим.

— Ами колата ми? Нали ще се разбере, че е моя.

Махнах с ръка, опитах се да разсея черната пелена пред очите ми. За миг образът на Джоун загуби очертанията си. Бях толкова уморен.

— Е, да, ще се разбере. Ти какво си мислеше? Но дотогава ще си в Канада, самолетът ще е скрит или унищожен, а ти ще си на път към някое пристанище. — Тръгнах към първия хангар. — Хайде! Не знам какво се е случило тук и хич не ме интересува. У теб ли са ключовете на самолета?

Тя подтичваше, за да не изостава и ровеше в чантичката си.

— Да, тук са. Но хангарът може да е заключен или пък самолетът да трябва да се зарежда.

— Ще разбием ключалката — изръмжах аз. — Ако трябва да се зареди, ще го свършим сами. Мога да заредя с гориво и да наляя масло. Колко голям е тоя самолет? Искам да кажа — колко тежи? Ще можем ли да го избутаме от хангара?

Джоун посочи с ръка хангара, към който се приближавахме. Беше вторият, като се гледа от другия край на летището.

— Този е. Да, предполагам, че ще можем да го избутаме. Четириместен „Авро“, не е много тежък. Трябва да е зареден. Има и специално пусково устройство, само дано акумулаторът е изправен.

Вратата на хангара бе затворена с резе, но катинарът беше свален — сигурно разбит, реших аз. Сложих куфара на земята до мен, блъснах огромните врати и те бавно се разтвориха навътре. В сумрака различих силуета на кабинков самолет с единичен чифт крила, боядисан в яркожълто и с кафяви кантове. Слънцето проникваше през отворената врата и се отразяваше в металната перка.

— А сега да го изкараме — подканих Джоун. — Кажи как най-лесно да го избутаме.

Тя изтича от другата страна на самолета.

— Крилата — извика тя. — Прибери ги близо до корпуса. Има специална ръчка.

Намерих я и натиснах с цялата си сила. Самолетът поддаде. В този момент нещо твърдо се заби в гърба ми и отзад долетя глас:

— Дотук, Лъдуел. И без номера, нали? Вдигни ръце и се дръж прилично.

Вдигнах ръце, прилоша ми. Обърнах се и видях трима мъже. Двата бяха едри, но не можех да различа в тъмното лицата им. Зад тях имаше дълга работна маса и ред метални шкафчета. Между шкафчетата и стената отзад оставаше празно място, там се бяха крили. Всички държаха автоматични пистолети. Единият от мъжагите ми прибра пистолета.

По-дребният — ниско човече със слабо лице и рижава коса, която се подаваше изпод сива шапка с къса периферия — ми размаха в ръка сребриста значка.

— Полиция! Искаме да си поговорим малко, господин Лъдуел. Нямаш нищо против, нали? — ухили се той и разкри остриите си като на плъх дребни зъби. — Пък и да имаш, все тая. Е, ще тръгваме ли?

Погледнах през опашката на самолета към Джоун. Тя преднамерено не ме поглеждаше. Попита дребния тип:

— Мога ли вече да си вървя? Свърших каквото се очакваше от мен. Искам да се прибера в Лейк Сити. — Гласът ѝ звучеше невъзмутимо спокоен. Опитах се да я накарам да ме погледне, но тя не се поддаде. Сигурно е полудяла, помислих си аз. Тя е вече забъркана, съучастница ми е, пък дори и да е сключила сделка с ченгетата. Наистина ли си мисли, че ще я пуснат да си върви?

Дребният с рижавата коса я попита:

— Къде са парите?

Джоун посочи куфара, оставен от външната страна на вратата.

— Ей там са, всичките. Не съм го изпускала от очи.

Рижавият кимна на единия от мъжагите.

— Иди да го вземеш. Занеси го в колата, после я докарай тук, при хангара. — За Джоун добави: — А ти изчезвай! Отивай си вкъщи, в Лейк Сити, и там чакай! Той ще ти се обади.

Той ще ти се обади. Едва сега ми просветна в болната глава. Тези типове не бяха ченгета! А щом не бяха ченгета... Обърнах се и хукнах да бягам, обзет от паника, защото съзнавах, че ако не им се измъкна, все едно че съм мъртъв и погребан вече. Това бяха хората на Сайкс! Джоун работеше за Сайкс!

Кракът ми попадна на петно от разлято масло на цимента, подхлъзнах се жестоко и паднах, навирил крака. През безкрайния миг,

докато висях между въздуха и земята, чух смеха на Джоун Рийс. Главата ми се удари в пода и вътре забиха камбани, после настъпи тишина.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От доста време чувах дрънченето на електрически звънец в коридора — дълъг тъмен коридор, който водеше за никъде. Звукът беше остър, пронизителен и ми причиняваше болка като зъболекарска машинка, която сякаш дълбаеше в самия ми мозък. Неизвестно как се бях върнал в младостта си, а звънецът беше оня същият, който кънтеше по коридорите на „Саут Хай Скул“ по времето, когато ние с Хари бяхме гимназисти. Трябва да побързам, казах си аз. Закъснявах, а Хари винаги се дразнеше от това.

Започнах да крещя: „Добре де! Идвам. Не виждаш ли? Спри тоя звънец!“ Само че звънецът не спираше и аз изведнъж дойдох на себе си, колкото да се сетя, че Хари е мъртъв и че скоро и аз ще отида при него. А дрънченето продължаваше. Но не беше от звънеца — онова, което чувах, беше непрекъснатият звън от удара на метал в метал. Трябваше ми цяла минута, за да го осмисля — после разбрах. Дрънчаха безразборно нахвърляните инструменти, които подскачаха в багажника на лека кола. Колата се движеше с голяма скорост по лош път.

И аз също подскачах и се удрях ту в едната страна, ту в другата. Лицето ми се блъсна в някаква издатина и ме заболя жестоко. Беше тъмно като в рог, миришеше отвратително, но в багажника проникваше достатъчно въздух, за да мога все пак да дишам. Краката ми бяха вързани, както и китките, и извити отзад на гърба — толкова силно и жестоко могат да те стегнат само с жица. Хората на Сайкс умееха добре да използват жицата.

Опитах се да избутам с език лепенката, с която бе запушена устата ми, но без резултат. Едва дишах.

Най-сетне успях да потисна обзелата ме паника и се опитах да лежа кротко, доколкото е възможно, и да си спестя ударите от друсането. Мислех си за Джоун, мъчех се да разбера защо го бе направила. Ако съумеях да се съсредоточа, може би нямаше да полудея.

Съществувахе вероятност да е работила за Сайкс или може би още за Алонсо. Предложили са ѝ пари, за да ме открие, това се подразбира. И тя ги бе насочила веднага към Хари. Спомням си как веднъж ѝ бях казал, че Хари Уилкинс е единственият ми истински приятел в Лейк Сити. Сигурно го е запомнила и е казала на Алонсо или на Сайкс. После, когато Сайкс убил Алонсо и Хари и поел бандата, са ми пратили бомбата. Не се е получило нищо и те трябва да са били доста озадачени и раздразнени, докато аз самият ги улесних, като ѝ се обадох и ѝ разказах всичко за Брайс и за обира на банката. След като се разделихме оная вечер, сигурно бе отишла право при Сайкс и се е споразумяла с него. Запитах се колко ли са ѝ обещали, за да ме подмами до летището, където щяха да ни причакат. Нямаше да е малко. Заведеше ли ме веднъж дотам, нещата толкова се опростяваха. Сайкс и бандата му можеха изобщо да не се мяркат из Шейдланд и околността, където имаше вероятност да попаднат на ченгетата от Лейк Сити или на тия от прокуратурата.

Колата навлезе в завой с голяма скорост и главата ми отново се фрасна. След няколко минути намалихме и изтрополихме по някакъв дървен мост, прокълнтя на кухо и аз изведнъж се сетих къде може да сме или поне така си мислех. На стария покрит мост край Шейдланд, малко преди пощенските кутии. Спомних си как трополеше по него собствената ми кола. Но нямаше логика. Какво ли търсеха близо до фермата и вилата? Сигурно грешах.

Гумите изскърцаха върху чакъл и колата рязко спря. Напрегнах слуха си, когато се отвори врата и някой каза:

— Подай ми фенерчето, Тони. Тук на кутиите пише нещо.

— Кутиите ли? Значи не бях сбъркал.

Стъпките заобиколиха колата и се върнаха обратно. Същият глас рече:

— Всичко е наред. Фермата на Уилкинс е малко по-нататък в същата посока. По черния път. Ти карай бавно.

Вратата се затръшна отново и колата потегли. Лежах, облян в собствената си пот. Караха ме обратно във фермата.

След малко колата зави рязко и спря. Вратите се затръшнаха отново. Някой вдигна капака на багажника, двама души ме хванаха и ме пуснаха да падна по лице на тревата. Последва още една изненада. Беше тъмно. Когато ме заловиха, беше ранна утрин, а сега — тъмно.

Нямаше луна, но небето над мен бе осеяно със звезди. Топъл ветрец погали лицето ми. Изглеждаше ми невероятно, но съм бил в безсъзнание целия ден.

Мъжете, които се наведоха над мен, бяха само сенки. Някой сваляше жицата от глезените ми с клещи. Остра болка прободеше краката ми, когато кръвта нахлу в тях. Изправиха ме грубо. Единият от мъжете ме побутна:

— Май и сам ще можеш да стигнеш, приятелче. Няма да ходиш надалеч.

Чу се смях:

— Никак даже.

Поклатих глава и издадох някакви звуци през лепенката. Един друг се пресегна и я отлепи.

— Не се напъвай да викаш, приятел. Никой няма да те чуе.

— Мерси — смънках аз. Езикът ми се бе подул и натежал. — Щяхте да ме уморите с това чудо на устата ми.

Настъпи кратка тишина и един от тях се изсмя отново. Двамата ме хванаха от двете страни. Сега вече видях, че са трима — същите трима, които ме заловиха на летището. Напред се мярна силуетът на дребния тип, който отиваше към къщата.

Побутнаха ме да вървя напред. Примолих се:

— Мога ли да пийна малко вода? Жаден съм.

— Първо да влезем вътре, мой човек. Върви! — Тонът му беше рязък, но не груб. Останах с чувството, че поне този не харесва твърде работата си.

Почти ме внесоха в къщата. Изненадах се от наслаганите тук и там свещи, които хвърляха неясна жълта светлина, а и от това, че всички прозорци бяха закрити с одеяла. Избутаха ме в дневната с все същата безнадеждно овехтяла мебелировка. В единия тъмен ъгъл на стаята някакъв мъж седеше в старовремския люлеещ се стол с пълнеж от конски косми. До него беше куфарът със стоте бона. Лицето му оставаше в сянка. Знаех кой е, макар че го бях виждал само няколко пъти — последния път беше в началото на една уличка зад „Кресънт Клъб“.

Тъфи Сайкс каза:

— Много бягаш, Лъдуел, човек не може да те стигне. Усложняваш ми живота.

Столтът изскърца и продължи да се люлее, когато той стана и тръгна към потрепващата светлина. Беше над метър и осемдесет, с рамене като наковалня и бетонна плоча за стомах. Имаше широко лице като на славянин, обезобразено от стотиците удари с боксове и юмруци, които бе понесло. Носът му представляваше безформена маса, леко изкривен на една страна. Носеше тъмен костюм на тънки райета с хубава кройка, бяла риза и огненочервена вратовръзка. Големите му крака бяха обути в меки кафяви обувки.

Това беше Тъфи Сайкс, за когото знаех, че е започнал като момче за всичко, а сега се бе възкачил на престола. Огледа ме с любопитство, прекара едрата си ръка през твърде дългата си прошарена коса, паднала над ушите му.

— Да-а — повтори той, — направо не може да те стигне човек. А над рамото ми добави:

— Излез навън, Ред! С него ще се справя сам. Сложи някой да пази отпред и отзад. Корси още ли наглежда пътя?

Едва сега осъзнах, че и рижавият дребен тип е в стаята с нас. Той кимна на Сайкс, излезе и затвори вратата след себе си. Сайкс отиде до ъгъла и взе една бутилка с две чаши от нестабилната маса. Наля в една от чашите и ми я подаде.

— Изпий това. Имаш нужда, нали?

Конякът беше хубав. Изгълтах го и Сайкс напълни чашата ми отново, после и своята. Запали цигара и ми я пъкна в устата.

— Няма ли да свалят тази жица от ръцете ми? — попитах го аз. — Ужасно е.

— По-късно може би. — Той посочи с глава към един стол с висока права облегалка. — Можеш да седнеш, ако искаш. Чакай малко. Най-напред дай ми ключа за куфара. Тия моите глупаци, са пропуснали да го приберат. — Завъртя ме обратно със силна ръка, пребърка ме и откри ключа в джоба ми. После го пусна в своя и направи знак с глава към куфара.

— Трябва да ти благодаря, приятелче! Не ми подаряват по сто бона всеки ден. Сега можеш да седнеш.

И аз седнах. Старият стол се разклати под тежестта ми. Погледнах към Сайкс, който палеше дебела кафява пура с платинена запалка.

— Ще ме убиеш ли?

Той кимна през дима.

— А ти какво очакваш?

— Защо? — опитах се да прикрия треперенето на гласа си. Целият се тресях и коленете ми подскачаха. — Но защо? Нали мангизите са у теб?

Той ме изгледа с отвращение.

— Не си хаби приказките. Знаеш, че няма да те пречукам заради мангизите. — Той се усмихна при мисълта за парите. — Те не влизаха в сметката — един вид подарък, който не очаквах. — Смехът му беше дрезгав. — Тя те предаде, драги, при това само за половината от тях.

— Можеш да ме пуснеш. Никога няма да кажа нищо. Дори да им кажа, няма да ми повярват. Сега съм убиец — убих Брайс. — Думите се лееха от пресъхналата ми уста, докато му разказвах какво се бе случило. Знаех, че няма да помогне, но трябваше да опитам. Трябваше да опитам всичко. Не исках да умра.

— Ще ти повярват — каза той, след като свърших. — Ще ти повярват, защото така ще искат. Ще ме пратят право на електрическия стол заедно с тебе. Вестникът вдига олелия до бога за онова репортерче, което очистих. — Той поклати едрата си обезобразена глава в знак на съжаление. — Това беше грешка. Признавам. Каба излезе тоя репортер! Мислех, че ще издържи повече. — Той пресуши чашата си с бренди, напълни я отново и дойде да напълни и моята. — Пийни си колкото искаш. По-лесно ще мине всичко.

Сайкс погледна часовника с кожена каишка върху косматата си ръка.

— Имаш още малко време. На миля-две отгук към полунощ минава полицейски патрул. Не искам да чуят изстрели и да вземат да задават въпроси.

Раздвижих се в стола, за да пооблекча парещата болка в китките си, от което едрото му тяло се напрегна. Нямаше начин да се преборя с него дори да не бях вързан. Трябваше да измисля нещо друго. Единственото, което ме делеше от смъртта, беше находчивостта ми.

Да имах поне едно нещо, за което да се пазаря! Но нямах.

Сайкс се отпусна отново и засмука брендито си. Столът проскърцваше, сякаш в стаята шеташе мишка, а той се полюшваше напред-назад като някакво ужасно подобие на смъртта.

— Междувременно можем да се поразговорим — предложи ми той, — за да убием времето. Как се отърва от бомбата? Беше добре изпитана. Прави ми я специалист.

Разказах му за Морган. Какво значение имаше? Ако успееш да го заинтригувам, това щеше да означава още няколко безценни секунди живот за мен.

Сайкс се подсмихна.

— И това твоето ако е късмет! Пък и на всички, дето си имат работа с теб. Още една причина да си идеш от този свят.

Сетих се нещо.

— Ако ме убиеш, с мен бедата няма да свърши. И Джоун знае. Знае и за Гонсалес. Аз й казах. Тя може да те закара на електрическия стол не по-зле от мен.

Той поклати глава.

— С тази кукла аз мога да се справя. Пък и тя не е видяла нищо лично. Свидетел, който предава хорски приказки, не важи пред съда. За какво, мислиш, наемам скъпи адвокати? — Той се приведе напред в люлеещия се стол и тръсна пепелта от пурата си. — Както и да е, не мога да рискувам с теб, особено когато по следите ти е областният прокурор. Ако аз те пусна, ще те пипне той. И ти ще се раздрънкаш, знам го. Тъкмо съм организиран бранша, както аз си искам, не мога да си позволя скандали. — Усмивката му беше зловеца. — И аз си имам приятелчета, които ще се зарадват, ако ме видят изправен пред съда. Може даже и да помогнат с нещо. После ще дойдат да се настанят на мястото ми. Играе се по мъжки, Лъдуел. Би трябвало да го знаеш.

Той стана и тръгна из стаята с отмерени тежки крачки. На светлината на свещите очите му проблясваха златистожълти към мен.

— В тая игра има само едно правило — играе се по мъжки и няма връщане назад. Мъртвите не говорят. Речеш ли да не го спазваш, ще свършиш на въжето. — Той спря да крачи из стаята и ме изгледа с презрителна усмивка. — Как така нищожество като теб се е забъркало с Алонсо? Ти не си мъжко момче. Веднъж предупредих Ал, защото никога не си ми бил симпатичен, нито съм ти имал доверие. Ти само се навърташе край нас, колкото да обираш трохите, дребните мангизи. — Копчетата на шитата му по поръчка риза се напънаха, когато той си пое дълбоко въздух. — Трябва да играеш на едро и да си мъжко момче, ако искаш да оцелееш и да си добре на този свят. Типове като теб само

създават неприятности на всички. — Той погледна пак часовника си. — Искаш ли да ти наля още? Вече не остава време.

— Защо точно тук? — Трябваше да го накарам да говори за нещо. — Защо ще ме убиваш тук, на фермата?

— Отзад зад къщата има гроб — отвърна Сайкс. — Откри го едно от моите момчета. Местните сигурно знаят за него. Няма кой да те търси там. Ще те сложим над другия, знам ли го кой е той.

Виж как се завъртяха нещата, помислих си с отчаяние. Ще ме погребат при стария скитник Луис Е. Сампсел. Ще вземем да го пренаселим тоя гроб.

— Впрочем — не спираше Сайкс — те вече са били тук, прокурорът, шерифът и щатската полиция. Огледали са къщата и всичко. Не е много вероятно да дойдат отново дадушат. Но рано или късно ще открият мадамата в езерото, а ще намерят и Брайс. — Очите му шареха по мен със задоволство. — Мога дори да наредя нещата така, че да ти припиша и убийството на Гонсалес в Лейк Сити. Може да използвам твойта мадама за тая работа, защо не, и докато си губят времето да те търсят из цялата страна, мен ще ме оставят на мира.

Да, прав е. Джоун щеше да излъже, ако той поиска това от нея.

— Ама и тя си е истинска мръсница — каза той, като че ли прочете мислите ми. — Продаде приятеля ти Уилкинс за един бон. Пратих при нея един от моите хора, без да имам нещо предвид, а тя го засили право при твоя приятел. На следващия ден ми се обажда и пита колко давам за теб. — Той разтърси огромната си глава, заприлича ми на санбернарско куче, което размишляваше дълбокомислено над греховете на човечеството. — Държал си се като наивник. Виж, при мен е различно. Уплашил съм я до смърт. Няма да посмее да ми върти номера.

Погледна отново часовника си. Пресече стаята и рязко почука по вратата.

Това е, казах си аз. С мен е свършено. Нищо не можех да измисля. Течаха последните мигове от живота ми.

Сайкс се отмести встрани, за да влезе Рижавия, следван по петите от двамата едри мъжаги, и ме посочи с палец:

— Приключвайте с него! Всичко да стане както трябва, само побързайте. Искам да потегляме за града.

Рижавият кимна на двамата. Те ме вдигнаха от стола и ме блъснаха към вратата. Единият извади автоматичен пистолет от кобура си. Аз се отпуснах назад, повлякох крака. Не биваше да умра така. Не можеха да ме очистят просто така, като че ли гасяха една от свещите в стаята. Рижавият ми изръси един юмрук в лицето.

— Тръгвай бе! Хайде! И никакви номера. Дръж се като мъж. Няма да боли. Даже няма да разбереш как ще стане.

Изведоха ме навън в пролетната нощ. Никога не бях виждал толкова ярки звездите. Отзад, някъде близо до обора, цвъртеше щурец. Носеха се изпарения със сладкия мирис на избуяваща растителност. Докато заобиколим покрай обора, преди още да нагазим в ливадата, обувките ми лъснаха от росата.

Не усетих кога единият от тях ми лепна пак лейкопласт на устата. Помъчих се да издам някакъв звук, съпротивлявах се, но ме принудиха да вървя с опрян в гърба ми пистолет и го забиваха така, че да ме боли. Дребният тип водеше напред с фенерчето. Сетих се, че ще ме хвърлят в гроба при стария скитник — сега вече само кокали и разкапани меса и червата ми се обърнаха.

Като стигнахме гроба, свалиха жицата от ръцете ми и единият хвърли лопата към мен.

— Почвай, братче. Няма аз да проливам пот и да копая дупка вместо теб. — Той погледна другите двама и се изсмя. — Нежен съм. Мога да се простудя.

Копая с пистолет в гърба, потях се от страх и дебнех удобен момент да побягна. Всичко беше за предпочитане пред това да чакаш като овца на заколение. Ако намерех начин да цапна единия с лопатата, може би щях да успея. Трябваше да опитам.

Лопатата хлътна в нещо меко, разкашкано. Знаех какво е — старият скитник. Цялата ми смелост се изпари. Пуснах лопатата, паднах на колене и отскубнах лепенката от устата си. Скръстих ръце и започнах да ги моля, крещях към тях да ме оставят жив в името на всичко свято. Ехото на собствените ми думи се върна при мен, отскочило от невъзмутимите им гранитни лица.

Единият от тях каза:

— Гръмни го, за бога! По-бързо. Не мога да го гледам тоя страхливец.

Рижавият мина зад мен. Извърнах се и се опитах да го хвана за крака, а в същото време усещах студената целувка на пистолетното дуло върху тялото си. Чух собственото си ридание:

— Не, нее... нее...

Думите ми бяха заглушени от ясения звук на запъващ се ударник на пистолет. Опитах да се моля, но не си спомнях нито една молитва. Видях лицето на Хари, слабо и набръчкано, осеяно с белези от някогашно акне, който ми казваше, че всичко това не е никак неочаквано. Това беше крайният резултат от всички минути, часове, дни и години, през които бях живял нечестно. Не само защото се бях появил на една уличка в неподходящ момент. А просто защото аз си бях, бях онова, което бях.

Погледнах нагоре към звездите. Усетих как се напрегнаха мускулите на Рижавия. Ето това беше краят.

Някъде някой извика. Към погребалната група край отворения гроб се носеха бързи стъпки.

— Стойте! — викаше някой. — Не стреляйте! Сайкс иска да го върне обратно в къщата. Не стреляйте!

Припаднал съм.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Някой плисна студена вода в лицето ми. Бяха ме върнали в къщата. Лежах на пода в дневната. Светлината на свещта се отразяваше от лъснати кожени обувки, а над тях видях два крака, дълги като кокили, които крепяха едър торс. Единият промени положението си и обувката отскочи от ребрата ми.

Тъфи Сайкс рече:

— Ставай, лигльо такъв! Пропусна да ни обясниш нещо.

Седнах на пода, всичко ме болеше. Поради някаква причина, не можех да си обясня защо, но още бях жив. Може би все пак имах някакъв шанс. Трябва да е имало причина, за да прекратят екзекуцията.

Рижавият тикна тънките си силни пръсти в яката ми и ме изправи на крака. Сайкс обикаляше в тъмното край куфара.

— Ела при мен! — кресна ми той. — Погледни какво има тук и започвай да разправяш! Хайде, излъжи ме. Кажи, че не си знаел нищо.

Рижавият ме блъсна и аз се запрепъвах напред.

— Нищо не разбирам — казах аз. — За какво става въпрос?

Единият от мъжете донесе свещ и я постави на масата близо до куфара.

Сайкс ми заповяда:

— Отвори го!

Наведох се и се залових непохватно с куфара. Вече беше отключен. Още преди да го разтворя, усетих миризма на спарено и загнило. Отметнах капака назад. Куфарът беше пълен със стърготини.

Зяпах го доста време, чувах дишането им във врата си. За миг не повярвах на очите си, не разбирах как е било възможно да го направи. После част от картинките в мозайката се разместиха и дойдоха на мястото си, а аз започнах да разбирам. Виж я ти, умницата! Разсмях се.

Смеех се и не можех да престана. Смехът ми беше като на умопобъркан, отекващ сред стените на изолирана килия, чувах се и пак не можех да се спра. Сякаш някой ме гъделичкаше по ходилата с огромно перо.

Огледах едно по едно опулените им жестоки лица и успях да промълвя:

— Ама тя го е направила, не разбирате ли! Тя е разменила куфарите. Измамила е всички ни. — И аз се разтресох от нов пристъп на смях, сочейки с пръст Сайкс, без да се боя от него, макар и само за миг. — Нали си и взел страха, нали правела каквото ѝ наредиш! Можел си да се справиш с нея! Имал си планове как да я използваш, а? — По лицето ми се стичаха сълзи, но все пак успях да избълвам: — А тя си имала свои планове, Сайкс. Сега всичките пари са у нея. И тя е на път, в самолета. Вече е там, където никога няма да я настигнеш само защото толкова време не си направи труда да надникнеш в куфара. Беше толкова сигурен, толкова самоуверен...

Сайкс ме удари по лицето — един къс прав отстриани. Паднах и все още през смях се опитах да мисля. Удаваше ми се случай, малка възможност да пробутам на Сайкс лъжата, за която си мечтаех.

Изправиха ме на крака и ме запратаха в един стол. Сайкс ритна куфара с ожесточение и стърготините се разпиляха. После застана пред стола ми и зададе въпроса, на който се бях надявал.

— Накъде е заминала? Къде смятахте да отидете, ако се бяхте измъкнали? Знаем, че в Канада, но къде точно?

Най-сетне имах нещо, за което можех да се пазаря. Беше лъжа, но Сайкс не го знаеше.

— Предлагам да се споразумеем. Гарантираш живота ми срещу тази информация. Ще те заведа лично, ще ти показвам пътя. Щом стигнем в Канада, ще ти посоча мястото, което бяхме избрали за кацане, и след това ще ме пуснеш. Обещавам ти никога да не се връщам в Щатите и никога да не проговоря. Става ли?

Сайкс ме гледеше гневно със златистите си очи. Рижавият му пошепна няколко думи и нещо блесна в ръката му. Стъкло и метал. Спринцовка с игла. Това обясняваше защо съм бил в безсъзнание цял ден. Вече почти можех да проследя как работи мисълта им. Щяха да ми бутнат иглата, да ме прекарат през границата в багажника на колата, после с изтезания да ми измъкнат и последното зрънце информация. Предупредих ги:

— Тая няма да стане. Няма да ви кажа нищо. Пък даже и да ви кажа, ако започнете да ме измъчвате, ще бъде лъжа. А през това време мадамата ще ви бяга все по-далеч и по-далеч и следите ѝ ще се изгубят.

Няма да имате време да проверявате всяка лъжа, която ще ви сервирам. Ако пък съвсем прекалите, ще ви предизвикам да ме убиете и тогава никога няма да я откриете.

Сайкс наведе бавно глава, без да сваля поглед от мен. Проницателният му ум се насочи в посоката, която се надявах да пропусне.

— Ами ако тя промени плана си? Щом е била достатъчно хитра да смени куфарите, значи ще прояви не по-малко хитрост и няма да отиде на мястото, за което ти знаеш. Ще предположи, че ти можеш да се разприказваш. Така че нямаш какво да ми предложиш в замяна.

Поклатих глава.

— Не, не е така. Тя въобще не познава Канада, за разлика от мен. Аз избрах на кое летище да спрем — достатъчно далеч от голям град, така че да е безопасно. Понякога го ползват хора, които летят дотам за лов или риболов, но по това време на годината няма да има никой. Знаеш какви пуциначи има в Канада, когато излезеш от големите градове. — Лъжа, това си беше чиста лъжа. Джоун и аз не бяхме решили къде ще отидем. Нямахме никакво време за това.

Сайкс запали пура и закрачи из стаята. Рижавият и останалите стояха по местата си и ме наблюдаваха. Добре! Печелех време. А с време всичко се постига. Рано или късно трябваше да направя опит за бягство.

Сайкс се завъртя на пети и се приближи до мен. Миришеше на пот и на тютюн.

— Добре — изръмжа той. — Приемам сделката, Лъдуел. Не ми е толкова за парите..., но само веднъж да ми падне тя в ръцете!

Гордостта на гангстера беше наранена. И Тъфи Сайкс си имаше ахилесова пета.

— Да, няма да ти е приятно тази история да се разчуе из Лейк Сити. Тя ни изкара глупаци — и теб, и мен.

Сайкс си погледна часовника.

— Сега ще изчакаме до сутринта. Патрулът минава още веднъж към четири. Няма смисъл да рискуваме и сами да им се наврем в ръцете.

Той се разпореди и Рижавият и останалите си излязоха. Сайкс ми подаде пура и ми наля от скъпото бренди, вече се държеше почти

любезно. Отиде да седне в люлеещия се стол, а пурата му припламваше в мрака като бдително червено око. Изхили се внезапно.

— Хитра мадама, нали? И как ли го е направила?

Казах му какво предполагам:

— В дъскорезницата припаднах. Сигурно съм бил в безсъзнание по-дълго, отколкото си мислех. Тя ми каза, че е засипала другия куфар заедно с Брайс, но сигурно го е напълнила със стърготини и го е прибрала в багажника. Заклучила го е вътре и после, когато спухахме гума, ми каза, че нямала резервна, за да не се наложи да отворя. Навярно се е чувствала ужасно в тоя миг.

— Но как го е сменила, без да я видиш?

Замислих се.

— Имала е една-единствена възможност — няколкото секунди, които бе очаквала през цялото време. На летището, когато влязох в канцеларията да погледна дежурните, които твоите хора бяха вързали. Оставих куфара на прага, но отидох до вътрешната стаичка и го изпуснах от очи за няколко секунди. Трябва да е действала със светкавична скорост. Сменила е куфарите и точно се е качвала в колата, когато аз се показах. Видях я, но помислих, че е тръгнала да слиза.

След това е било лесно. Тя ме вкара в капана и твоите хора са решили, че парите са в куфара. А всъщност те са били в багажника на колата й. Трябвало е само да изчака, докато те си тръгнат, след като са ме упоили, после се е върнала на летището, сложила е парите в самолета и е излетяла. На бас се хващам, че точно така е направила.

Сайкс изруга като на себе си.

— Жалки тъпаци! Да не се сетят да проверят!

Той самият не си бе дал труда да провери, но не му го казах. Защо да го дразня без полза?

— Тя се е застраховала за всяко положение — каза той. — Ако не бе успяла да смени куфарите, пак щеше да си получи половината. И щеше да се отърве от теб завинаги.

— Щяла е да си измисли и някаква история за Брайс. Нещо, което да я оневини. Но не й е било нужно. Вече получи всичко и е на път.

— Ще я пипна! — изръмжа Сайкс. — Да ми отрежат главата, ако не я пипна. Дори да мине време.

Погледнах крадешком часовника си. Едва три без четвърт. Патрулът, за който Сайкс спомена, не минаваше преди четири. Трябваше да се постарая нещо да привлече вниманието им по това време.

Мина ми нещо през ум и ми стана чак приятно. Джоун се бе постарала да се отърве от мен, като ме предаде на Сайкс.

Защо да не направи същото и със Сайкс? Колкото повече мислех за това, толкова повече вярвах, че ще го направи. Имаше основания да се страхува от Сайкс дори повече, отколкото от мен. Това несъмнено значеше, че ще го предаде на полицията веднага щом се намери на сигурно място. Едно телефонно обаждане от пощата на някое отдалечено градче в Канада щеше да е напълно достатъчно.

— Какво знае тя за цялата история? — Опитах се да задам въпроса с безразличен и незаинтересован глас. — Знаеше ли, че ще ме доведеш тук, на фермата, за да ме убиеш?

В отблясъка от припламването на пурата му очите му изглеждаха по-тъмни и големи като на вол.

— Да не ме мислиш за глупак! Да не би да си въобразяваш, че човек като мен ще седне да разправя какво е намислил на някаква си мадама? Но и без теб се сетих за това. Тя не знаеше, че ще те вода тук.

Изглеждаше правдоподобно и все пак се чудех. Бях разказал на Джоун всичко за фермата. Тя беше съобразителна и можеше да се досети, че мястото е подходящо за екзекуция. Ако ли пък не — е, трябваше да разчитам сам на себе си.

Времето течеше. Беше три и половина, когато планът ми започна да се оформя. Зад стола, в който дремеше Сайкс, имаше прозорец. Едното стъкло беше счупено и закрито с картон, но другите бяха цели, мръсни и в паяжини. Прозорецът гледаше към пътя. Отсреща беше гъстата джунгла от къпинак и храсталаци, която бях забелязал още първия ден. Ако успеех да се добера дотам, имаше вероятност да се спася. Но как да стигна дотам? Нямах оръжие. И Сайкс нямаше. Бях го видял да подава пистолета си на Рижавия, така че не можех да отнема неговия, а вратата беше заключена. Не бих успял да се преборя със Сайкс дори да бях в най-добрата си форма, а и през ум не ми минаваше такова нещо. Изглеждаше безнадеждно, но скоро вече трябваше да се опитам. В противен случай само отлагах смъртта си, докато стигнем в Канада.

Имаше само едно оръжие — бутилката с коняк. В четири без десет се поизправих внимателно. Сайкс веднага се наежи.

— Сядай! — изръмжа той. — Никъде няма да ходиш!

— Само да се разкърша. Краката ми се схванаха. Може ли още една глътка от това бренди? Наистина имам нужда.

Той стана и се пресегна за бутилката на масата до него.

— Добре. — Той се приближи с бутилката в ръка. — Дай ми чашата си, но ако си въобразяваш, че можеш да...

— Нищо не си въобразявам. — Подадох му чашата си. — Нищо не мога да направя.

Когато чашата се напълни, казах си аз, ще блъсна ръката му, така че течността да опари очите му. После ще скоча от прозореца, направо през стъклото. Щяха да стрелят по мен, на това се надявах. Дотогава патрулът щеше да е някъде наблизко и изстрелите щяха да го насочат към нас. Ако успеех да избягам, поне щях да имам шанс съдбата ми да се реши от съд.

Сайкс ми подаваше вече пълната чаша. Напрегнах се, готов да замахна към нея, когато чух превъртането на ключ в ключалката. Спрях движението на ръката си тъкмо навреме.

Влезе Рижавия — втурна се вътре много възбуден. В ръката му проблясваше черен автоматичен пистолет, още по-страшен на светлината на свещта. Той направи знак на Сайкс с глава и двамата зашепнаха неспокойно в единия ъгъл. Като ги гледах, ми стана ясно, че нещо не е в ред. Прочетох го по страшната физиономия на Рижавия и в непрекъснатите погледи, които ми хвърляше. Сайкс се изсмя — гласът му гръмна в малката стая. Той взе пистолета от Рижавия и се приближи към мен. Изправих се, краката ми трепереха.

— Е, май в крайна сметка няма да имаме нужда от теб — каза ми Сайкс. — Корси току-що се е върнал, ходи да се обажда по телефона от една бензиностанция долу на пътя. Твоята Джоун Рийс е мъртва.

— Мъртва ли? Как така?

Сайкс потупваше на дланта си автоматичния пистолет и ми се хилеше.

— Моят човек в Лейк Сити казал, че сигурно двигателят ѝ е отказал. Опитала се да кацне на тамошното летище и се блъснала в едно дърво. Самолетът изгорял. И тя изгоряла с него. Излязло в ранните вестници. Пишело и за Брайс, и за мангизите. Него все още го

търсят. Сега се смята, че обирът е тяхна работа. — Той погледна часовника си. — Ще изчакаме четвърт час, докато патрулът се отдалечи.

Знаех какво трябва да направя веднага щом се свързва от уплахата и успях да овладеем нервите и мускулите си. Прозорецът беше единственият ми шанс.

— Ама ти наистина носиш нещастие — каза Сайкс. — Ще се почувствам много по-спокоен, когато си вече мъртъв. Всички покрай теб загиват — приятелят ти Хари, твоята дебелана, Брайс, а сега и другата мадама. Само ти позакъсня, драги.

Чувах как часовникът на китката ми отброява последните минути на живота ми. Прецених разстоянието до прозореца. Някъде към четири метра. А може би толкова мили. Всеки момент вече трябваше да направя крачката. Опитах се да отклоня вниманието на Сайкс:

— Ами парите? И те ли са изгорели?

Той кимна.

— По-голямата част, така пишело във вестника. Но останало достатъчно, за да направят връзка с банковия обир.

Кимнах разбиращо. Рижавият стоеше от едната страна на прозореца — наблюдаваше и слушаше, а очите му шареха. Можех да се хвърля през него, помислих си аз. Навярно Сайкс нямаше да се реши да стреля сега, когато патрулът беше наблизо. Но не оставаше много време. Трябваше да го направя сега или щеше да е твърде късно.

— Знаеш ли — казваше Сайкс, — с тоя твой късмет би трябвало да нямаш нищо против смъртта. Щом на тип като тебе вече не му върви, пиши го умрял.

Някой зачука припряно на вратата.

— Хей, шефе, насам идва кола. С червена лампа. Какво да правим?

Хвърлих се към прозореца. Рижавият изруга и се спусна върху ми, като се опита да ми прегради пътя. Посрещнах го с рамо и го ръгнах, та чак изрева от болка. Зад мен изтрещя пистолет. Сайкс се бе решил да стреля. Куршумът одраска бузата ми, когато се хвърлих през прозореца, закрил очи с кръстосаните си ръце, и разбих стъклото и черчевето. Претърколих се през перваза, а изстрелите трещяха край мен. Сайкс не можа да ме уцели. Паднах по лице върху влажната земя

и трева. Миришеше ми на живот. Обърнах се, скочих на крака и хукнах към пътя.

Докато тичах със сетни сили по разкаляния черен път, чух зад себе си суматоха, крясъци и тичащи хора. Някой изруга високо и ясно, явно истински разочарован.

Не исках да спирам, вече виждах червената мигаща светлина, която бавно се приближаваше — светлината, която означаваше сигурност и живот, пък дори и в затворническа килия. Благодарях на чудото, което бе насочило патрула насам. Върху лицето си усещах, малко изненадан, собствените си солени сълзи и ги поглъщах с ъгълчетата на устата си.

Изведнъж червената светлина се стопи, когато от колата внезапно изригна бял сноп светлина, достигна ме и ме прикова на фона на нощта. Тичах в обсега на лъча, в белия тунел на светлината, размахал високо ръце, и ясно долавях собствените си ридания, които напиреха в гърлото ми.

В края на белия тунел се виждаше кола с двама яки мъже в нея. Със зъби и нокти се добрах до колата, говорех и разказвах какво има по-нататък по този път, сипех думите в пристъп на облекчение и благодарност. Челюстите им се движеха, те ми казваха нещо, но аз не ги чувах. Беше ми все едно.

Бях спасен. Нямаше да умра.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Баламосах ги всичките. Може би по-точно ще е, ако кажа, че ги изкарах балами. Ако въобще четете някакви вестници, значи ви е известно. Бях решил, че няма да допусна да ме убият и не ме убиха. Даже и електрическият стол ми се размина, макар и да се наложи да призная, че съм убил Брайс. Казах, че е било при самозащита и ми повярваха.

Имах добър адвокат — казва се Макс Блум — и той ме убеди, че е най-добре да иска оправдателна присъда поради невменяемост. Отначало не ми се щеше, защото съвсем не бях откачен, но той каза, че това е най-сигурният начин да се измъкна. И беше прав. А това място, където се намирам сега, „Брентуд“, никак не е лошо, макар че го наричат заведение за психично болни с престъпни наклонности.

Понякога лежа буден нощем и се смее, като се сетя как ги баламосах. Всъщност Сайкс беше луд, а не аз — да вземе да стреля и срещу полицаите. Те го очистиха. Другите още си лежат в затвора. А аз — аз си имам малка уютна стаичка и никакви проблеми. Храната е хубава, а след две-три години ще изляза и животът започва отново. Дотогава всички ще са забравили за мен. Мисля да замина за Калифорния и да отглеждам портокали. Винаги съм обичал портокали.

Процесът беше истински цирк, както вероятно знаете. Бях звездата на спектакъла, аз да ви го кажа. Е, да, по вестниците ме наричаха чудовище и какво ли не още, след като намериха трупа на стария скитник в гроба на Том Уилкинс, но това не ме притесни. Даже се опитаха да докажат, че аз съм убил стареца, но не можах.

Едно нещо само ме притесняваше по време на процеса — Елси Уилкинс идваше всеки ден, седеше там и ми показваше колко много ме мрази. Не можех да понасям как ме гледа през цялото време. Тя всъщност ми помогна, защото се яви като свидетелка и каза, че винаги ме е смятала за малко откачен. Елси е завършила психология или нещо подобно и заяви пред съда, че още първия път, когато ме видяла, ме сметнала за психопат по рождение. Обяснила това и на Хари, но той не

й повярвал. Горкият Хари! Беше отличен човек и добър приятел. Глупак, разбира се, но имаше сърце. Жалко, че го убиха.

Както вече казах, имах добър адвокат. Той доведе трима лекари, сигурно бяха все психиатри, които свидетелстваха, че съм се побъркал. Как го е направил — не знам, освен ако не им е платил. И то със собствените си пари, защото няхах мои. Както и да е, тези лекари ми свършиха добра работа, макар че не разбрах всичко, каквото приказваха. Единият обясни на съда, че съм бил аморален, индивид с атавистични признаци или нещо такова, отпреди петдесет хиляди години, когато всички са били като мен. Тогава всички са били егоисти, каза той, и се убивали един друг. Така трябвало, за да оцелеят. Добави още, че съм бил и чудесен пример за лъжец по рождение, и това също помогна.

Но в действителност от електрическият стол ме спаси това, че всичките трима доктори свидетелстваха едно и също от напрежението, на което съм бил подложен, съм превъртял и съм стигнал до състояние на параноя. По-късно потърсих думата в речника. Означава много бавно разстройство на умствените способности и системни халюцинации, често водещи до склонност към убийства. Леле как се смях, но съдебните заседатели се хванаха на тая въдица. Аз ли бях откачен? Другия път! Човек, способен да направи онова, което аз направих, и да се измъкне, положително не е смахнат.

Има и нещо странно — тази книга, дето я пиша. Бях казал на Морган, че съм писател — не сте забравили, нали? — и накрая така излезе. Доктор Клайн тук, в „Брентуд“, е доста симпатичен. Той ми каза да взема да опиша всичко, което стана. Да го напиша като роман, така ми каза. Дадох му да прочете по-голямата част от него и той го хареса. Казва, че ще уреди да го публикуват чрез някакво университетско издателство или медицинско дружество — романът щял да послужи като един много ценен документ за историята на заболяването ми. Разбира се, това е част от игричката, която ние двамата с доктор Клайн въртим, като се преструваме, че аз съм смахнат и така нататък. Напомних му го оня ден, а той само се засмя и каза, че ще трябва да ги будалкаме още известно време. Не много дълго, каза той, може би само още година-две. Да, Клайн е хубав човек, макар и да говори с немски акцент и да ме гледа малко странно понякога.

Мисля, че съвсем скоро ще свърша книгата си. Когато получа хонорара, ще поискам рекламни каталози от Калифорния и ще видя дали мога да си купя портокалова градина. Винаги съм обичал мириса на портокали.

Чакайте малко. Някой идва.

Старият Карстеърс е, съседът ми по стая. Ама той наистина е луд! Мисли си, че е Наполеон. Идва понякога при мен и ми дава заповеди, говори за Йена и Аустерлиц, нещо да не губя връзка с драгуните от дясното крило — едни такива, наистина смахнати работи.

Но ми е жал за стария Карстеърс. Толкова е объркан. И аз винаги съм любезен с него, не го дразня, макар да знам, че е безнадежден. Например въобразява си, че е Наполеон. Понякога ми писва от него и съм готов да му кажа истината, но после се отказвам. Оставям го да си мечтае. Така е щастлив, а на мен не ми пречи. Но това, че той бил Наполеон, е направо смехотворно.

Аз съм Наполеон.

Издание:

Манинг Лий Стоукс. Смъртта те чака на ливадата

Редактор: София Василева

Коректор: Боряна Драгнева

ИК „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1992 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.